

ΕΤΟΣ Ε!

ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Αρ. 255

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣΕΤΟΣ Ε'
ΓΡΑΦΕΙΑΝοταρί 15 - Αθήναι
Τηλέφωνον: 64 - 67

ΤΙΜΗ ΦΥΛΑΚΟΥ ΑΡΧ. 4

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΝΤΟΛΗΣ ΝΙΚΒΑΣ

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑ

Εσπερινός Δρ.
Εσπερινός Δολάρ
Αμερικ. ΑργύρουΤα έμβληματα ανήκουν
προς τον διαχειριστή.

Η ΠΛΟΥΣΙΟΤΕΡΑ ΣΥΛΛΟΓΗ ΧΑΡΤΟΥ ΤΑΠΕΤΣΑΡΙΑΣ ΤΟΙΧΩΝ ΚΑΙ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ ΕΠΙΠΑΩΣΕΩΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΡΥΘΜΟΝ ΒΟΥΛΗΣ 22 ΤΗΛΕΦ. 21-3391

ΚΟΡΣΕΔΕΣ ΖΩΝΕΣ

Τελεία εφαρμογή
και στερεότητας.

Έπι μέτρω ή εύρω
παϊκές έτοιμες, εις
τά Φαρμακεία:

Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ

Όμόνοια και «ΜΙΝΕΡΒΑ»
Σταδίου 15, Παραλεύροσ του
Κινηματογράφου «Αττικό»

ΥΣΤΑΝ (ΚΑΨΟΥΛΕΣ)

Τό Νέον Γαλλικόν φάρμακον. Θεραπεύει την
κυστίτιδα και την βλεννόρροιαν.

Άντιπρόσωποι:

ΥΙΟΙ Κ. ΦΩΤΙΑΔΗ και ΣΙΑ

ΠΕΙΡΑΙΑ

Πούδρα
Κρέμα
Όδοντοπάστις
Σάπουν

EDELWEISS

Είνε τα
τέσσαρα
άπαραίτητα
και άπαραμίλ-
λα είδη της του-
αλέτας. Μιά δοκιμή
θα σας πείση.

Πωλούνται εις όλα τα Φαρμακεία.
Κεντρική αποθήκη Σταδίου 15,
Φαρμακείον Μπακάνου, Όμόνοια.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ ΜΙΝΕΡΒΑ

ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 15

Παραλεύροσ Κινηματογράφου «Αττικό».

ΤΡΕΠΑΡΣΟΛ

ΕΙΣ ΔΙΣΚΙΑ ΧΑΠΙΑ

Ειδικόν Γαλλικόν φάρμακον κατά της Συφιλιδος ή
νεφρομάνον παρά του Ιατροσυνεδρίου της Ελλάδος
της Φαρμ. Σχολής Πανεπιστημίου Παρισιών. Άντι-
πρόσωποι ΥΙΟΙ Κ. ΦΩΤΙΑΔΗ και ΣΙΑ

Πειραιά.

Επιστημονικά καλύπτει κατά τη Συμφωνία
η. Φωτιάδης Ησυχία,
Αθήναι, Όδ. Έρμού 116

ΓΑΜΟΙ ΜΕ ΕΚΠΤΩΣΙ

Ό αούρματος της Ρώμης μάς μετέδωσε την περασμένη
βδομάδα μίαν είδηση, που άσφαλώς, κανένας δεν μπορούσε
να φαντασθή ποτέ. Η αλήθεια είναι πως τώρα τελευταία,
στην εποχή αυτή της γενικής κρίσεως, έχουμε και παραέχου-
με μάλιστα συνηθίσει να άκούμε και να βλέπουμε διαρκώς
εκπτώσεις τιμών που πολλές φορές φτάνουν ως έναν πραγ-
ματικό εξευτελισμό της αξίας των διαφόρων πραγμάτων.
Ποτέ όμως κανένας μας δεν θα μπορούσε να φαντασθή πως
κοντά στην έκπτώσεις των τιμών των φασουλιών, των βαμ-
βακιών και των καφέδων, θα προσετιθεντο και έκπτώσεις
πάνω στα έξοδα του γάμου!

Επιτρέψτε μου όμως καλλίτερα να παραθέσω εδώ—ίσως
χρησιμύση άλλωστε στην ιστορία—τό ακριβές κείμενο της
είδησεως. Ίδού το:

ΡΩΜΗ, Αύγουστος. (Αθην. Πρακτ.).— Τό ύπουργείον
της Συγκοινωνίας απέφασε να παραχωρήση έκπτωσιν
των εισιτηρίων των Ιταλικών σιδηροδρόμων κατά 80%
διά τους νεονύμφους, οτινες έκτελουν τό ταξίδιον του
γάμου των. Τό εισιτήριο θα είναι διαρκείας 15 ημερών
μέ δικαίωμα παραμονής εις τους διαμέσους σταθμούς.

Δέν ξέρω βέβαια ποιοι λόγοι ανάγκασαν τον δικτάτορα
της Ρώμης να εφαρμόση ένα τέτοιο μέτρο, κι' ούτε είμαι σέ
θέση να γνωρίζω αν ή επιπόνησί του ήταν ένεργεια για να
ένισχυθ ή ούσιαστικώτερα ό θεσμός του γάμου που τώρα τε-
λευταία φαίνεται πως έχρειακόησε κι' αυτός σάν νάτανε θαρ-
ρείς τραπεζίτης, ή αν τό μέτρο επιδιώκη μόνο να παροτρύνη
δλους αυτούς που θέλουν να κάνουν ένα ταξιδάκι άναψυχής,
να σπεύσουν άπ' την μιά μεριά να τό κάνουν ζευγαρωμένοι
και τό σπουδαιότερο μέ ένα θετικώτατο κέρδος έξόδων!

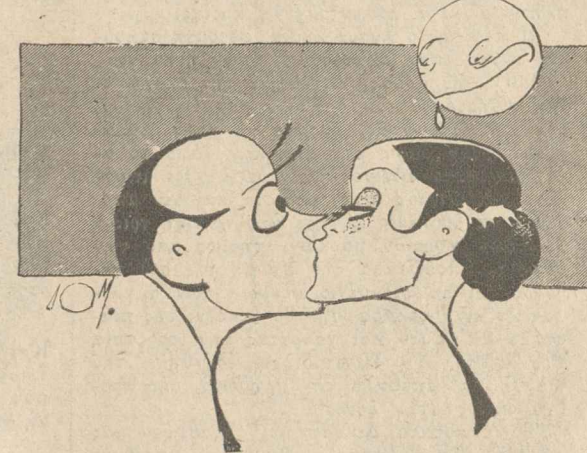
Τό βέβαιο σ' όλην αυτήν την υπόθεση είναι πως είτε για
τόν ένα λόγο, είτε για τόν άλλον έγινε ό,τι έγινε. Η πραγμα-
τικότης μάς δίνει μιά θλιβερή διαπίστωση της μεταπολεμι-
κής ατμοσφαιράς. "Αλλοτε όταν κανένας έφτανε σέ μίαν ήλι-
κία που ταίριαζε ή γνωστή πα-
ροιμία «ή μικρός-μικρός παντρέ-
ψου ή μικρός καλογερέψου» έ-
βαζε πλώρη άμέσως για τό ήσυ-
χο λιμάνάκι του οικογενειακού
βίου και της θαλπωρής της νοι-
κοκυρεμένης έστίας. Τότε βέ-
βαια δέν τόν ένδιέφεραν ούτε τά
έξοδα του γαμηλίου ταξιδίου—
τί σημασία έχει μιά σταγόνα νε-
ρό παραπάνω σ' ένα πέλαγος—
ούτε ή έκπτώσεις των εισιτηρίων
του σιδηροδρόμου. Έκείνο που
προείχε ήταν μιά υγιεινή αντίλη-
ψις του θεσμού του γάμου και
πάνω άπ' όλα ή δημιουργία μιάς
καλής οικογενείας.

Σήμερα όμως κανένας, ούτε
μικρός-μικρός όταν είναι, ού-
τε «μεγάλος-μεγάλος» όταν φτά-
νη, δέν σκέπτεται τόν γάμο μέ
την ίδια συλλογιστική προοπτι-
κή. Ό θεσμός έχει πάει πρό πολ-
λού περίπατο, όπως περίπατο πή-
γανε και ή άλλες ή σκέψεις για
την δημιουργία μιάς ήρεμης οί-
κογενειακής έστίας.

Ό γάμος έγινε σήμερα άξία,
και εισήχθη ως κοινότατο χρεώ-
γραφο στο χρηματιστήριο των
λοιπών αξιών και έμπορευμάτων.

Κατήντησε μιά «μετοχή πληρωτέα τω φέροντι» και ό καθέ-
νας την πουλά και την αγοράζει μέ την ίδια ευκολία που κά-
νει μίαν άγοραπωλησία μερικόν μετοχών Τοσπέζης ή μερι-
κόν τόννων μπακαλιάρου ή ζαχαρώς.

Η άξία του κυμαίνεται συνεχώς κατά τάς περιστάσεις και
ισχύει και γι' αυτήν ό νόμος της προσφοράς και της ζητή-
σεως. Για να γί ν η
σήμερα έ-
νας γά-
μος, χρε-
ιάζεται ά-
παρα ι τ ή
τως π ρ ω-
τα να γί-
νη έπιστα-
μένη κ α ι
άκρι β ε-
στάτη έ κ-
καθ ά ρ ι-
σις της πε-
ριου σ ι α-
κής κ α-
ταστάσεως άμφοτέρων των μερών, να άνοιχθούν μερί-
δες «δοῦναι» και «λαβείν», να ισοζυγισθούν ή μερί-
δες και τελικά να έξαχθή τό καθαρόν υπόλοιπον, μετά
την άφαίρεσιν πάντοτε των σχετικόν άποσβέσεων, μερισμά-
των και άποθεματικόν. Κι' αν τό καθαρόν υπόλοιπον είναι
ίκανοποιητικόν, ικανοποιητικήν τροχίαν διαγράφει και ή
διαπραγματευομένη πράξις του γάμου. Άλλοιωτικά, ή άγο-
ραπωλησία χαλνά, ή προκαταβολή επιστρέφεται και τά χρε-
ώγραφα εισάγονται έκ νέου εις τόν στίβον του χρηματιστη-
ρίου για να τά «πλάσρη» έν καιρώ ευθετωτέρω ό έπίσημος
ή άνειπίσημος μεσίτης των εκατέρωθεν συμβαλλομένων.

Σέ μίαν τέτοια λοιπόν εποχή,
πως είναι δυνατόν να περάση ά-
παρατήρητη και να μη υπολογι-
σθή ή έκπτώσις των έξόδων του
γαμηλίου ταξιδίου; Άδύνατον!
Άποτελούν κι' αυτά έναν άρθ-
μόν αρκετά υπολογισίμων εις την
καταμέτρησιν και την έξαγωγήν
του ισολογισμού. Ό μεσίτης αύ-
ριο καθώς θα άποτελειώνη τάς
έγγραφάς για την υποβολήν του
ισολογισμού, θα έχη να προσθέ-
ση έν υποσημείωση και την εξής
παράγραφον:

«Καθαρόν υπόλοιπον ως άνω
Δρχμ. 500.000»
Πλέον αξίας έκπτώσεως 80% των
έξόδων του γαμηλίου ταξιδίου
Δρχμ. 40.000
Καθαρόν όλικόν εις πίστιν
πελάτου μου Δρχμ. 540.000
Και ό μέλλων γαμβρός θα βλέ-
πη να αύξάνη ως έκ θαύματος τό
κεφάλαιον της νόμης!

Όμολογουμένως ό Ιταλός δι-
κτάτωρ σοφώς έσκέφθη. Μένει
τώρα να δοῦμε αν οι μέλλοντες
γαμβροί και νύμφες θα έκτιμή-
σουν όπως της αξίζει την σοφήν
σκέψιν του.

ΝΤΟΛΗΣ ΝΙΚΒΑΣ

Οι άτυχοι αριθμοί στην Ιαπωνία

Στην Ιαπωνία υπάρχει η δεισιδαιμονία της τύχης των αριθμών. Ο αριθμός που θεωρείται ευτυχισμένος είναι το 8, ενώ το 22 είναι ο χειρότερος απ' τους κακούς αριθμούς. Απαλλάσσεται όμως ο ένας το 15.

Γι' αυτό οι συνδρομητές του τηλεφώνου δεν θέλουν αριθμούς που περιλαμβάνουν το 22 και αναγκάστηκε η διεύθυνση των τηλεφώνων, αντί να τους καταργήσει, να δίνει τους άτυχους αυτούς αριθμούς στα διάφορα τμήματα της Αστυνομίας!

—□—

Τα φηλά τακούνια στο δικαστήριο

Το Άνωτατο Γερμανικό Δικαστήριο ή κύριως μιά απόφαση του Πρωτοδικείου του Βερολίνου, σύμφωνα με την οποία τα φηλά τακούνια εξαγορεύονται απαραίτητα συμπλήρωμα μιας καλοντυμένης κυρίας!

Η περί ης ο λόγος κυρία, φέρουσα τακούνια ύψους επτά εκατοστών, όπως ήταν τότε (1930) της μόδας, κατέβαινε την σκάλα ενός σιδηροδρομικού σταθμού του Βερολίνου, όταν, γλιστρώντας, έφτασε σε κακή κατάσταση στην βάση της σκάλας... Από το ατύχημα αυτό έμεινε με το δεξίο χέρι παράλυτο και επειδή ήταν μονόστηλη και δεν μπορούσε να δουλέψει ζήτησε αποζημίωση τριών γιλιάρων γερμανικών μαρκών ετησίως από την εταιρία, αποδόσασα την πτώση της στο γεγονός ότι το σιδηρόδρομο στεφάνι των σκαλοπατιών είχε ξεκαρφωθεί. Το τακούνι της πιάστηκε απ' αυτό και γάνοντας την ισοροπία της έπεσε. Το Πρωτοδικείο δέχθηκε την άγωση και επέδωσε την πληρωμή της αποζημίωσης στην εταιρία.

Το Άνωτατο Δικαστήριο, αναθεωρώντας σήμερα την απόφαση, έθεώρησε υπέρβουνο της πρώτης το φηλό τακούνι και άρσενε την αίτηση της παθούσας με το εώς σκεπτικόν, το όποιον δεν θα ενθουσίαζε ασφαλώς της αναγνώστειάς μας.

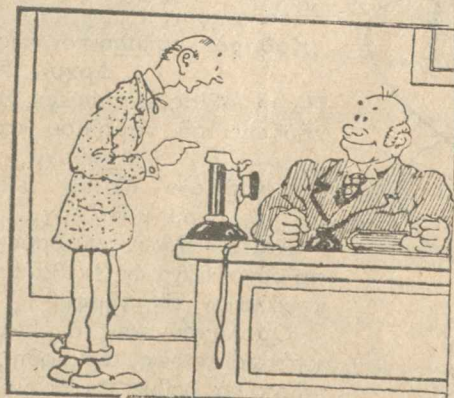
«Το Πρωτοδικείο απεάντησε δόλως ότι το ύψηλό τακούνι είναι ανεύθυνον του δυστηγμάτος της παρτορίας και η σιδηροδρομική εταιρία όφειλε να έχη υπ' όψιν της την ύδαν αυτήν λαμβάνουσα μέτρα ασφαλείας του κοινού.

«Αλλά και η εταιρία δικαίως ισχυρίζεται ότι η άρπια όφειλε να ήτο περισσότερον προσεκτική όταν κατήγετο την κλίμακα, εφόσον έφερον ύψηλά τακούνια, τα όποια θέτουν πάντοτε εις κίνδυνον.

ΤΟ ΔΕΙΚΟ ΜΑΣ

Ταπεινός.— Μιά γυναίκα μπορεί ν' άγαστην έναν ταπεινό άνθρωπο· δεν μπορεί όμως ποτέ να τον έκτιμησθ.

Χιουμοριστής.— Ένας άνθρωπος που πλήτηται και διασκεδάζει τους άλλους.

—Περίεργο ! Τι είδους τηλέφωνο είναι αυτό, Μήπως είναι έλλειπές ;
—Έλλειπές ; Κάθε άλλο !

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΣΟΥ

Για σένα τώχω γράφει το τραγούδι· κι' είναι δικό σου τόσο που γυροδολά μερονυχτίς στο νού σου μέσα και μιλά ΜΟΝΟ για σένα, λουλούδι λουλούδι.

—□—

Και λέει και λέει το φλόαρο τραγούδι· πως η ουροσάδα σου είναι τόσο άσπαστη που όσο θλιβό κι' αν την οργώσουνε καιρό δροσάτη κύτη θα μένη σάν λουλούδι.

—□—

Και λέει κι' ακόμα το γλυκό τραγούδι· ή Άγάπη σου πως είναι τόσο δυνατή, που όταν τ' άχεις σου κολλήσουν... Μα γιατί να σου το πω; Άκόμα λέει σου πως το γνοιά.

—□—

το γνοιά του κοριού σου, που λουλούδι μουσεϊ μονάχα να ποσώση την άφή, έχει μια τέτοια τρυφερόδα που... Κρυφή όμως κρυφή κι' αυτήνη το τραγούδι.

—□—

Και λέει πως ξέρεεις μόνη σ' το χέρι να σπρώχνεις στο ποτήρι που καλοσφαλά καρδίας πληγές, μα και να βόλεις σιωπηλά το δάκρυο για εκδίκηση μαχίρι.

—□—

Λέει πολλά για σένα το τραγούδι· Κεράστρα είναι πολύπειρη της ήδονης και στα σμαράγδινα σου μάτια, που όλο κλείς,

δύσκει ή λαγνεία, τρυφερό λουλούδι.

—□—

Και τώχω εγώ τονίζεις το τραγούδι· κι' απόψε μονάχα για Σένα έχει γραφτεί. Γι' αυτό πιστεύω ολοκληρωτή την νύχτ' αυτή να σου το λές σάν προσευχή, άγγελούδι!

—□—

MIX. ΧΑΝΝΟΥΣΗΣ

ΜΟΝΟΝ Η ΚΥΡΙΑ ΜΙΛΑ ΚΑΙ Ο ΚΥΡΙΟΣ... ΑΚΟΥΕΙ!

—Τότε, που είναι το μικρόφωνό του; Έγώ βλέπω μόνο τ' άκουστικό.
—Μά μόνον το άκουστικό μου χρειάζεται...

Παλαβομάρες της εποχής.

Φαίνεται ότι άνεχα των οικονομικών σφαιρών της σημερινής ζωής στην Ελλάδα, πολλοί καταλήγουν στην φρενοβλάση, ή οποία εκδηλώνεται κατά πολύ περίεργους τρόπους. Στο Βερολίνο π. χ. ένας ηλικιωμένος κύριος, σοβαρότατος καθ' όλα τα άλλα έκρέμασε στην πόρτα του την επιγραφή: «Ε. Κ. κατασκευαστής πυροβόλων για παιδικά πλοία». Όπως εξηκρίσθη, ο κύριος είχε κατακτήσει μισάνθρωπος ισχυρίσθη ότι τα πυροβόλα του μπορούσαν να γεμίσουν διά μιάς όλην την ανθρώπινη ζωή του έθνους ένα πυροβόλο απ' αυτά που αγοράζουν στα μικρά παιδιά την πρωτοηνία!

Στην Αγγλία επίσης, ένας ναυός Λιτώνιος Χωλλ όνόματι, εκοινοποιεί διά δικαστικού κλητήρος μία κλήση προς τον βασιλέα της Αγγλίας Γεώργιον, όπως κοινοποιεί τή νόμω του παρόδου τον ήρωα που του όποιου τυγχάνει νόμιμος κληρονόμος, ή κατ' ευθείαν απόγονος του βασιλέως Έντουαρντ Τυνφόρ. Κοινοποιεί συγγράμμι και τήν του περί άνορθώσεως της Αγγλίας, ή ποδύσων στην κατάργηση του δημοσίου τήους και την άνοικοδόμηση του Λονδίνου με τρόπον ώστε να χωρή 100 εκατομμύρια τοίκους!

—□—

Η Τρέλλα δεν πάει στα βουνά.

Στο Φρίντρινχχαφεν της Γερμανίας έρχεται μια γυναίκα, ή όποια έχει την γνώση ότι μέσα στο στόμα της έχει... Ιαπωνίους! Κάθε μέρα πρέπει να πάει ε ίση γιατό, ή όποιος της θιάζει είναι ιαπωνίος από το στόμα, όπως οι όδοντογάρτοι δόντια, με την τανάλια. Οι γιατροί καλόν ότι εξακολουθούσαν να της θιάζουν επί μέρα κι' από έναν ιαπωνόπου, όπως υποθέτουν δηλαδή πως γίνεται, ή ραχτή ή ποτε ή ασθενής να πεισθή ότι τον ήρλαν βλους. Αυτό έδωκε θα ήταν πολύ είςέγο να το βλέπαμε. Οι γιατροί την ήρται καθ' έκαστην και με τους λειτουργούς θυβίζουν μιάν τανάλια στο στόμα της και ποτίσεται ότι με αυτήν πίνουν τον ιαπωνόπου και τον βιάζουν. Έτσι ή ασθενής ήγεται στα σύγκαλά της. Άδίκω λοιπόν να τους... ζωολογικούς χήπους!

ΤΟ ΔΕΙΚΟ ΜΑΣ

Ευτυχία.— Χίμαρα, την όποιαν προσέλοιμε άδιακόπως, ακόμα και όταν την ήχομε κοντά μας γιατί δεν αντιλαμβάνεται την παρουσία της παρά μονάχα όταν έμμεν νίεται. Άλλοι ισχυρίζονται ότι ή ευτυχία συνίσταται στο να έχη κανείς άρεση ή για ν' απολαμβάνη τα πλούτη του και άρεση τα πλούτη για ν' απολαμβάνη την ήγεια του.

ΤΟ ΘΕΑΤΡΑΚΙ ΠΟΙΚΙΛΙΩΝ ΤΟΥ ΖΑΠΠΕΙΟΥ

Η «Αγελάδες» κι' ή «Αίγ(λ)ες» που... κατατρώγουν τόν Κήπο του Ζαππείου.— Ο «Μάγος της Ανατολής» και ή ταχυδακτυλουργίες του.— Μία άμερικάνη πριγκίπισσα με... ινδιάνικο είμα.

Η θεατρομανία που κατέλαβε το έφωτεινό καλαίρι τους Αθηναίους ήταν κυριολεκτικώς... άλλο πράγμα!

Μάντρες, αλές, ταβέρνες, όλα μεταπηθήκαν στα γρήγορα σε ναούς του Απολλωνος και του Διονύσου και έγιναν σκηνές, πλατείες, γαλαρίες και καμαρίνια, για να άρχισουν παντός είδους παραστάσεις. Ής κι' αυτοί οι κήποι της Αθήνας, τα μόνα δροσερά σημεία της πόλεως μας, οι πραγματικοί πνευμονές της που της επέτρεπαν λίγη ανάσα, έσπληθήσαν, εμμενερώνθησαν, αρπαχθήσαν με το έτσι θέλω και μετατράπησαν άφυσως σε θέατρα. Έχουμε το παράδειγμα του Κήπου του Ζαππείου που τόν κατέφραγαν ή διαφώρεσε... «Αγελάδες», ή «Αίγ(λ)ες» και ή «Οάσεις». Άλλα τί γίνεται λοιπόν εκεί; Ποια είναι τα προσφερόμενα θέαματα; Όσο για τα δύο πρώτα κέντρα ή περιγραφή τους συντομη και εύκολη: Στο ένα, μουσική και πρόχειρο πάλλο για χορευτικές ή ωδικές ερμηνείες στο άλλο κινηματογράφος. Το μόνο που μπορεί να όνομασθή θέατρο και που προσφέρει πραγματι μία κάποια συμβολή στο έθνος και στο ευχαριστόν είναι το τελευταίο, ή «Οάσεις».

Πρώτη συνάντησής μας με τόν καλλιτεχνικό οειδοντή της «Οάσεως», τόν κ. Θεόωφο Βαφειόπουλο, για να μας κάνη της συστάσεως των μελών του συγκροτήματος του και να μας εισαγάξη στο πνεύμα της οάσεως. Γιατί πρέπει, ευθύς εξ αρχής να σημειώθη πως στο δροσάλοιστο θεατράκι του Ζαππείου δεν υπάρχει μόνος θέασης— ή μάλλον κανείς θέασης στην κυριολεξία. Το συγκρότημα άποτελείται από ξένους κυρίως καλλιτέχνες, χορευτές, αιδούς, κλάουν, ταχυδακτυλουργούς και μερικούς δικούς μας, που αλλάζουν κάθε λίγο και αντικαθίστανται από άλλους μεγαλύτερης ή μικρότερης αξίας που έχουν να παρουσιάσουν κάτι το αξιοπερίεργο στο κοινό.

Σε λίγο φτάνουμε και στής γνωριμίας. Έξω από το παράπηγμα σκηνής και καμαρινών, μισή ώρα πρδ της βραδυνης παραστάσεως, όλοι οι ήθοποιοί είναι μουραμένοι παρές-παρές στα τραπέζια και κοιταίζουν ή κοιτοσπίνουν κοινοεινιάζοντας εύθιμα. Νά, ή ταχυδακτυλουργός Ν. Πιπινέλης, ή περιφημος «Μάγος της Ανατολής» που τόν θυμωμμε από παιδάκια ακόμα, όταν στην Σιώνη μας χάριζε της πρώτες εκπλήξεις της έσωτικής τέχνης του. Μέσα σε πεντέξη ερωτημορήσεις, μας ξαναφέρει στην μνήμη της άρχες του σταδίου του και μας αφηγείται της προόδου του στα πειράματα ταχύτητος, όπτικής απάτης και της μνημοτεχνικής. Ο κοινός μας ταχυδακτυλουργός είναι μια καθοφή στο είδος της τέχνης του. Γόνος παλλής σωματικής οικογενείας, άρχισε την καριέρα του απ' αυτά τα θρανία ακόμα του σχολείου, τελειοποιήθηκε στην «Ακαδημία της Μαγείας» του Βερολίνου, μελέτησε, έργασθηκε σκυλιά και παρ' όλες της αλλεπάλληλης καταστροφής που υπέστη—μά, ευχόμενος σόν διωγμό από την Μικρασία, το 1922, και μιά πρόσπει ακόμα κατά την περσία της «Μπουκονιέρας» της Κηφισιάς, όπου έχασε όλα του τα σύγγα, αξίας 150.000 δραγμών— εξακολουθεί να διασκεδάζη, αλλά περισσότερο να καταπλήσση το θεατράφο κοινόν με της επιδείξεις του.

Ένα από τα πιο διαλεχτά νούμερα του τελευταίου προγράμματος της «Οάσεως» είναι αναμφισβήτητο και αυτό που εκτελεί το ακροβατικό συγκρότημα των α' Αρχόν, του όποιου τα μέλη, πρτε άνδρες και μια γυναίκα, γνωρίζουμε σε λίγο. Τους ίδιους καλλιτέχνες έχουμε κι' άλλους ξαναό στην Αθήνα, όταν πρτε πενταετίας σε μιά άλλη τους τουρνέ πέρασαν κι' απ' εδω κι' έδωσαν μιά μικρή σειρά παραστάσεων στο «Αθηνάιον». Έχουν όγχο χρόνια τώρα, που συναντήθηκαν οι 4 διενέζοι ακροβάται σ' ένα

γεταί... «πριγκίπισσα» Βαντούρα και είναι... άμερικανίς! Τραγουδά κλασσικά κομμάτια κι' έχει μελωδικότητα φωνή λυρικής σοπράνο, πράγμα που πιστοποιούμε μισή ώρα άργότερα κατά την παρακολούθηση της βραδυνης παραστάσεως. Ο πατέρας της ινδός φίλαργος του Τεζας κι' ή μητέρα της άμερικάνη. Από τόν πατέρα της Κουάνο που ήταν άργηγός 25.000 ινδών ήθαγενών του Νέου Κόσμου, προσέγεται και ή ποιητική τίτλος της. Μετα της σπουδής της σ' άμερικανικό κολλέγιο, έφυγε στην Καλιφόρνια όπου για τρία χρόνια έπαιζε στον κινηματογράφο με τόν Τόμ Μίξ, τόν Τζωρτζ Μπάνκροφτ

Το χαριτωμένο «Ντού Φαφάλας» σ' μιάν άκροβατική και χορευτική εμφάνισή αν.

και άλλους άστέραις της όδονς ως βενετέτα σε δραματικά έργα. Μετα την λήξη του συμβολαίου της, άρχισε να ποσειδούη στην άμερικανική χώρα Καναδά, Μεξικό, Κολομβία, Κούβα κι' από εκεί στής ευρωπαϊκής, Αγγλία, Γαλλία, Γερμανία, Αυστρία, εμφανιζόμενη παντού και τραγουδώντας μ' επιτυχία διάφορα κομμάτια. Την μαγαυόν τα ταξίδια και σ' όντα της είναι να μεταπηθήση από την έλαφρα μουσική σκηνή σε μέλοδραμα. Ένα από τα πιο διαλεχτά νούμερα του τελευταίου προγράμματος της «Οάσεως» είναι αναμφισβήτητο και αυτό που εκτελεί το ακροβατικό συγκρότημα των α' Αρχόν, του όποιου τα μέλη, πρτε άνδρες και μια γυναίκα, γνωρίζουμε σε λίγο. Τους ίδιους καλλιτέχνες έχουμε κι' άλλους ξαναό στην Αθήνα, όταν πρτε πενταετίας σε μιά άλλη τους τουρνέ πέρασαν κι' απ' εδω κι' έδωσαν μιά μικρή σειρά παραστάσεων στο «Αθηνάιον». Έχουν όγχο χρόνια τώρα, που συναντήθηκαν οι 4 διενέζοι ακροβάται σ' ένα

τοίχο της Αυστριακής πρωτεύουσής κι' έκτοτε με την καλλιτεχνική φίμα «Αρχόν» ταξιδεύουν διαρκώς και επιδοκινούν την τέχνη τους σ' όλες της μεγαλοπόλεις του κόσμου.

Το γερμανικό «Ντού Φαφάλας», άντρας, όνομαστό για τους πρωτότυπους κλασσικούς ακροβατικούς χορούς του, είναι όστι το εκλεκτότερο και πιο θεαματικό έχει να παρουσιάση ή «Οάσις». Άλλα και το «ευγος Βάρι», άποτελούμενο από τους δύο άμερικανούς ακροβάτες Γκέζο Βάρι και την σύζυγό του Άννα Μπέκ, δεν ύστερεί σε καμια τέχνη και γραφικότητα γυμνασμάτων. Η ιστορία του Γκέζο είναι από της συνθησμενής των ανθρώπων από κύκλου του. Από μικρό παιδί έδωσε κλήση σ' αυτό το είδος της τέχνης, κατέγινε μόνος του, γυμναστής, άσκηθηκε και παρουσιάστηκε—στην άρχή ως ερασιτέχνης κι' ύστερα ως επαγγελματίας—στα διάφορα τσίρκολα, ακροβάτης με άπατήσεις.

Άλλα να κι' ένα τρίτο καλλιτεχνικό «ντού», ή Φραντσέλι Μάριο με την γυναίκα του Βαλεντίνα, με τους όποιους συμπληρώνεται ή σειρά των ξένων στοιχείων του συγκροτήματος της «Οάσεως». Οι δύο ίταλοί ακροβάται εκτέλουν γραφικώτατα και πολύ αξιοθαύμαστα νούμερα ως «ωρχέλερ», «ασροπισται» και «κλάουν» και δέχονται κάθε δρόμο τα χειροκροτήματα και τα επιφωνήματα θαυμασμού των πελατών του δροσάλοιστου κέντρου. Το στάδιο του Μάριο άρχισε πάνω-κάτω στα 1905. Ο πατέρας του ήταν κι' αυτός άρίστας και τόν χρησιμοποίησε από μικρό παιδάκι ως βοηθητικό στής παραστάσεις που έδινε στο Μιλάνο. Όταν έχασε άργότερα τόν πατέρα του, σκέφθηκε να τόν αντικαταστήση και έπιασε μόνος του να άσκηται στην δουλειά, για να όγη σύντομα ένας πρώτης τάξεως χορευτής, ωρχέλερ και ακροβάτης κομικών σκηνών. Ένα μεγάλο άτύχημά του, τόν έχασε σ' άσχημη για δέκα χρόνια την καρδιά του. Πηγαίνοντας στον πόλεμο, τραυματίστηκε βαρέα κι' αυτό τόν άναγκασε να μείνη στο κρεβάτι όλο αυτό το χρονικό διάστημα, ύστερα από το όποιον έθεσθη άναγκασιμνος να εγκαταλείψη όλα τα θέατρα γυμνασμάτων που εκτελούσε έλλοις και να περιορισθή μονάχα στα έλαφρά.

Την Σούλα Καραμώρη, το κανονόχο αυτό άστέρ της έλληνικής μουσικής σκηνής που άνηκε στο καλλιτεχνικό συγκρότημα της «Οάσεως», την άφισμα τελευταία, για να μας δώη ευκαιρία να την γνωρίσουμε καλλιτέρα, ν' άκούσωμε—επί κείναις, στην γλώσσα μας!—την σύγγραφή αυτοβιογραφία της και να μάθωμε τα όνειρά της. Σμυρνό-... κι' από καλή οικογένεια που ομμάτ ήρχε στην καταστροφή του 22, ήρθε μικρή στην Αθήνα, σπούδασε, φοίτησε στο Ώρειο, έργασθηκε ως ταξιδεύτρια σε θερινούς κινηματογράφους και, όπου σήμεια θωιαυθεί. Την πρώτη εμφάνισή της είχαμε πρόσπει, τραγουδώντας στα διαλείμματα κινηματογραφικών παραστάσεων, έπειτα άρχισή σκησε στην «Νιφάνα» και πρτε ανέθηκε για μόνιμη πλέον καριέρα, στο θέατρο. Αφ' εκεί σπούδασε, κάνη τα πρώτα θέματα της στο «Αδων Παρά» ως ντιζέ, έπειτα στο «Τοιάνον» κι' έπειτα προσλαμβάνεται ως «ρωμαντισέ» σε δύο θέατρα ταυτόχρονα, την «Οάση» και τους «Δελφούς». Τ' όνειρό της είναι να μείνη ήθοποιός, όχι μονάχα έως τραγουδίστρια, αλλά και νομιερίστα και έχει πεποίθηση πως θα το επιτύχη.

Όταν παρέλθεις αν δεν άνασάρουμε και τ' όνομα του μαρπού θρασύτου Έλβου Τερζή που με την συμβολή του συμπληρώνει το σμμερινό πρόγραμμα της «Οάσεως».

ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

ΖΕΝΑ ΔΡΙΣ ΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

GUSTI JIRKU

Τ' ΑΛΗΘΙΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΨΕΥΤΙΚΑ ΝΕΙΑΤΑ

— Άδριο ξεγεται ή Κίττυ, είπε ή κυρία φόν Ντέλιους, ενώ τ' όμορφο, ήλιοκαμμένο της πρόσωπο άπορραζε από γαρά. Έγω έναν δολόκληρο χρόνο να την δω. Άγ. Τζέν- νυ, πώ να τοελλαθώ από την γαρά μου!

Ο Τζόννυ, που ήταν ξαπλωμένος σ' ένα αναπαυτικό δίκανι και κάπνιζε τ' ασιμπού- κι του, έδειξε τ' άκαταπρα δόντια του. Αυ- τ'ό σήμαινε πως χαμογελούσε. Έτσι έπρε- πε, βέβαια, να πη μερικά θεατά λόγια, μα δεν τού πέρασε από τ'ό νού, γιατί θεωρού- την άριστη τού κοριτσιού αυτού σαν μιάν ά- νεπιθύμητη ενόγληση.

Η χ. φόν Ντέλιους ήταν τόσο εύτυχιμέ- νη, που δεν πρόσζε την ψυχρότητα τού φί- λου της. Εναντιόθαζε τ'ό τηλεγράφημα: «Άδριο στής δέκα θύων. Φιλιά, Κίττυ.»

— Άδριο στής δέκα, επανέλαβε. Θα πάω να την πάω από τόν σταθμό με τ'ό αμαξά- κι. Η Κίττυ τρελλάνεται για τ'ό Άλωνα...

— Άνοησίες, Σύλβια! είπε ο Τζόννυ, γιατί έτσι την άποκαλούσε εδώ και κάμπο- σον καιρό, χωρίς αυτή νάχη αντίρρηση. Θα πάω ενώ να την πάω με τ' αυτοκίνητό μου. Τ'ό παιδί θα εύμιστριστη περισσότερο με τ' αυτοκίνητο.

Η Σύλβια φάνηκε διατακτική. Η Κί- ττυ δεν θα κατάλαβε τί ήθελε ένας ξε- νος σε μιάν πρώτη συνάντηση αμάνας και κόρης. Κι' έπειτα κι' ή ίδια ή Σύλβια θα προστιμούσε νάνκι μόνη της με τ'ό παιδί της. Θάγε να την ρωτήση τόσα και τόσα! Θα γαιούταν τόσο πολύ, ακούοντάς την να τι- τιλίζει αμείλιχη σαν ένα πουλί. Ένας ξε- νος θύως θα την έκανε δειλή και συγκρατη- μένη, κι' άς ήταν ο ξένος αυτός ο τόσο γρη- τεριστικός Τζόννυ της. Γιατί ή Σύλβια έτσι τόν άποκαλούσε μέσα της εδώ και κάμποσον καιρό.

— Δοκίμω: την ρώτησε ο Τζόννυ, πιά- νοντας τ'όνομά τ'ό γέι της. Νόθωο μαζί σας στόν σταθμό, Σύλβια; Γιατί με άποφύ- νετε πάλι;

Στά ατία του, τ'ό πολύ λίγο άθωα, ύ- πηγε μιάν έκφραση έκσεσίας, κι' ο Τζόννυ ήξερε πως τ'ό γαλάζια αυτά μάτια άποκού- σαν μεγάλην επίδοξη πάνω της. Έξερε πως ή έξυμνη εκείνη γυναίκα, που ήταν κάμποσα χρόνια μεγαλύτερη του, ήταν έ- ρωτευμένη μαζί του, έρωτευμένη σαν μιάν κοπέλλα τού παρθενωγαγίου. Η Σύλβια έ- κανε μιάν καταφατική κίνηση.

— Καλά, μικρό μου, θα πάμε μαζί.

— Και πόσον γρονών είναι τ'ό παιδί; ρώτησε ο Τζόννυ, χαμηλώνοντας τ'ό μάτια του, για να μη δείξη τόν θρίαμβον που φα- νέωναν.

— Δεκατεσσάρων, άπάντησε ή χ. φόν Ντέλιους. Μά είναι σωστή υπεισμέ.

— Έκταχτα! είπε ο Τζόννυ μ' ένα χα- σμουρητό. Μ' άρέσουν πολύ τ'ό παιδιά κι' ή υπεισμέ. Νά δής τί φορέα που θα παί- ζουμε με την Κίττυ! Τώρα όμως πρέπει να κάνουμε τόν περιπάτο μας, Σύλβια.

— Δεν έγω καιρό, άπάντησε ή χ. φόν Ντέ- λους. Πρέπει να έρωτάσω τού κόμπου τ'ό πράγματα για την άριστη της Κίττης.

Μά ο Τζόννυ την κύταζε με μιάν έκ- φραση λυπημένη κι' έσκυψε τ'ό πρόσωπό του πολύ κοντά στο δικό της. Κι' ή Σύλβια ύ- πέκυψε για δεύτερη φορά.

— Όμως μόνι για μιή ώρα, Τζόννυ...

Όταν δυό ώρες ύστερ' απ' αυτόν τόν περιπάτο ή χ. φόν Ντέλιους γύρισε σπίτι της, πήγε στην κάμαρά της κι' αντί ν' ά- σχοληθή με τ'ό προτομιαστές της άρισεως της κόρης της, έσπλώθηκε στο κορβόβι της κι' έκλεισε τ'ό μάτια της. Τ'ό φωτεινό πρόσωπό της είχε μιάν έκφραση πονεμένη.

Συλλογίζονταν τόν άνδρα της, που άν και της ήταν πιστός, αυτή δεν τόν άγαπούσε. Ένώ ο καθήγητής Ντέλιους έπιχειρούσε μα- λιστα έξερευνηθεί, ή τότε όμορφη και νέα ακόμα γυναίκα του ήθελε κι' έγκαταστάθηκε σ' αυτή την έξοχή, άνάμεσα σ' ένα σωρό συγγενείς και φίλες, που την θεωρούσαν ύ- πόδειγμα άρετής. Γιατί ενώ ο άνδρας της έ- λειπε γρόνια, αυτή κράτησε πράγματι κα- λά την θέση της, κυττάζοντας μόνι την κόρη της την Κίττυ. Χωρίς να νοιώση ποτέ της γαρές της άγάπης και τού γάμου, ή Σύλβια τ'ό κατάφερε, γάρη στην φρόνησή της, να πνίξη όλες της απαιτήσεις και τ'ό δικαιώματα της νέας ακόμη καρδιάς της.

Όταν ή Κίττυ έγινε δεκατεσσάρων γρονών, την έστειλε σ' ένα έλβετικό κολλέγιο. Κι' ακριβώς επειδή θάχανε τώρα την μεγαλύτε- ρη άπαρηγόρησή της, ή χ. Ντέλιους φρόν- τισε μετά την άναχώρησή της κόρης της να άημιουργήση νέες άποφροσώσεις και νέα κα- ταστάσεις.

— Γιά όνομα τού Θεού! φώναζε ή χ. φόν Ντέλιους, ρωτήστε τόν δόγγο άν ένα κα- ταστά...

Μά την ίδια στιγμή δυό χέρια τυλίχταν γύρω στόν λαιμό της και μιάν γαλήνια φωνή της είπε:

— Μιλάκι! Μεγάλη μου μαζά! Τι κομ- κό μου φαίνεται—είμαι κι' έγω τόσο νε- γάλι σαν εσένα!

Ο Τζόννυ σήκωσε τ'ό μάτια του πον- σμένος. Ήταν ένα λεπτό, ύμωρο, άπορρα- τό πλάσμα, μιό παιδί, μιό γυναίκα και κα- θώς είχε άκουμπισμένα τ'ό στήνα μωρού του πάνω στα μάγουλα της μητέρας του, ή πόσοπο της τελευταίας φάνηκε στόν Τζόν- νυ κάπως μαλαμένο.

— Είδα κι' έπαθε να σε γνωρίσω, κα- κά! είπε ή Κίττυ. Έγινες νέα.

Και γυρίζοντας έσπινά προς τ'ό μέ- τ'ό στατισμένον Τζόννυ, ρώτησε:

— Ποιός είναι αυτός ο κύριος, κακάκι;

— Ο κύριος Προέτιος. Ο γιος της φι- λης μου...

— Παίζετε τένις; τόν ρώτησε άμείλι- χη Κίττυ.

— Άνέδνηχαν κι' οι τρεις στο αυτοκίνη- το. Ένώ ο Τζόννυ καθόταν στο βολάν, ή Κίττυ έσκυψε στόν αυτό της μητέρας της και της είπε:

— Μήπως είναι κανένα κόρτε, που μ'ό προτομιαστές; Είναι πολύ ύμωρος νέα, ά- αρέσει...

Η χ. φόν Ντέλιους κύταζε σκεπτική τ'ό πρόσωπο τού παιδιού της, που της έκανε έσπινά σαν ξένο, κι' έγινε κατακλιτική. Σχεδόν φοβισμένα μουρμουρούσε:

— Ο υπαμπίς μ'έ έγραψε να πάω με τόν δρόμο στο Λονδίνο. Θεορό πώς πα- ρει να φεύγωμε σε λίγες μέρες...

ΓΚΟΥΣΤΙ ΙΡΚΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΔΙΣΤΙΧΑ

Άκου δυό λόγια να σου πώ, σωστά και μ'ε- ρημέλια:

Άν θες πολλοί να σ' άγαπούν ενώ άγαπ'ό κανένα.

(Ι. Πολύτης)

Άν θέλεις δόξαν και παρ'ό με και υμνολό- χους,

(Ν. Αλκμαίος)

Ψάξαι: Έμπορεύεσαι; Μάχσαι; Άλεις;

Έπέτογες; Θανατάξαι!—Άπέτογες; Έπ'ό- σης.

(Αγνώστου)

ΦΩΤΟΝ ΠΟΡΝΗ

ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΕΣ ΠΟΥ ΧΑΘΗΚΑΝ

ΑΓΓΕΛΟΣ ΒΛΑΧΟΣ

ΚΑΤΑ τ'ό πρώτα χρόνια της βασιλείας τού Όθωνος, δηλαδή στην αρχή της συστάσεως τού Κράτους μας, διηγούν- ται ότι κάποιος σχετικά μορφωμένος της έ- ποιγης εκείνης ενεργούσε να διορίσθι καθη- γητής σε γυμνάσιο, επειδή έπίστευε πως είχε τ'ό σχετικά προσόντα. Ο Όθων όμως είχε την ιδέα πως είχε καλλίτερα προσόντα γιά να διορίσθι έπαρχος. Κι' έδωσε διαταγή να διορίσθι στην διοικητική αυτή θέση. Μά εκείνος έπέμενε να διορίσθι καθηγητής. Στο τέλος όμως έπληθε συμμόρφως και ο βα- σιλεύς και εκείνος μείνανε σύμφωνοι να διο- ρισθ... πρωτοδίκη. Και διορίσθηκε πρωτο- δίκη!

Αυτό τ'ό ανέκδοτο δείχνει πως τότε ήταν άνακαταμένες ή είδικότητες και τ'ό προσόν- ταν ή «μλλητών. Όταν ήξερε κανένας λί- γα γραμματικά, γινόταν ή εκπαιδευτικός, ή διοικητικός, ή δικαστικός υπάλληλος άνεξέ- ταστα! Είδικότητες δεν υπήρχαν τότε...

Μά συγχρόνως αυτό τ'ό ανέκδοτο θυμίζει κι' έναν άνθρωπο μ' έξαιρετική μόρφωση, που έζησε μιάν γενιά κατόπιν. Τόν Άγγελο Βλάχο. Και σ' αυτή πάλι παρερρήθη αυτή ή κατάργησις της είδικότητας. Κι' αυτός κατώφως, με την μόρφωσή του όμως, να κατακίση της ανώτατες θέσεις κλάδων διαφροετικών τελείως μεταξύ τους. Ο Άγγελος Βλάχος δηλαδή έχημασσε διπλω- ματικούς υπάλληλους από άκόλουθος έως πε- ρεσυντής, μα και νομάρχης και βουλευτής και ύπουργός της παιδείας και διευθυντής τού Βασιλικού Θεάτρου και Βασ. Έπίτρο- πος στην Ίερά Σύνοδο! Και κοντά σ'ό Άλλα ήταν ποιητής, θεατρικός συγγραφέας, κριτι- κός, νομιαστής, λεξικογράφος και μεταφρα- στής από τ'ό γερμανικά, γαλλικά, ιταλικά και άγγλικά!

Όλα αυτά τ'ό έκαμε ένας και μόνος άν- θρωπος: ο Άγγελος Βλάχος.

Ο Άγγελος Βλάχος έζησε 82 χρόνια. Γεννήθηκε στην Άθήνα τ'ό 1838 και πθανε πάλι εδώ τ'ό 1920. Ήταν γιος τού Σπα- θού Βλάχου, τού Άθηναίου εκείνου προχόν- τος με τ'ό φέσι, που ήταν δημογέροντος τ'ό 1825 και, άφού έδωσε στην επανάσταση και στην πολιρχία της Άθήνας, γίνθηκε πέν- τι φορές βουλευτής και στο τέλος ύπουργός της Παιδείας. Κι' είναι πατέρας ο Άγγελος τού χ. Γ. Βλάχου, τού διευθυντού της «Κα- θημερινής».

Ο Άγγελος Βλάχος σπούδασε στην Ά- θηνα και μετά τ'ό γυμνάσιο πήγε στο έδω Πανεπιστήμιο. Πήρε διπλώμα νομικής και κατόπιν έπηρε και στην Γερμανία, όπου πή- ρε και άλλο νομικό διπλώμα.

Στό μεταξύ ο νεαρός νομιαστής έξέδωκε τ'ό πρώτα του βιβλία. Σε ηλικία 18 γρονών, τ'ό 1856, έβγαλε σε βιβλίο μιάν μελέτη του «Περί ύπάτων και ύπατείας εν Ρώμη». Και τόν επόμενο χρόνο, που ήταν 19 γρονών, έ- ξέδωκε την πρώτη συλλογή ποιημάτων του με τίτλο «Ήώρ». Κατόπιν, σε ηλικία 21 γρονών, έξέδωκε μετάφροση από τ'ό γαλλικά της «Βαλεντίνης» της Γεωργίας Σάνον.

Τ'ό θαυμαστό αυτό παιδί μπήκε άμέσως από τότε στην υπηρεσία τού ύπουργείου τών Έξωτερικών. Ο ύπουργός πατέρας του τόν προώριζε γιά διπλωμάτη. Έμπηκε λοιπόν ως άκόλουθος τού ύπουργείου τών Έξωτε- ρικών και προώρισε σιγά-σιγά προς τ'ό ανώτερος βαθμούς. Μετά 20 γρονών ύπη- ρεσία τ'ό 1880 γίνθηκε γενικός γραμματέας τού ύπουργείου, κι' έμεινε στην θέση αυτήν ως τ'ό 1885. Τ'ό 1887 διορίσθηκε πρεσβυ- τής της Έλλάδος στο Βερολίνο κι' έμεινε κι' εκεί ως τ'ό 1890.

Άφού έξήγησε τόν διπλωματικών κλά- δων δολόκληρο, ως την ανώτατη βαθμίδα του... άλλαξε κλάδον ύπηρεσίας και μπήκε στόν διοικητικών. Διορίσθηκε έτσι, τ'ό 1890, νο- μάρχης Κεκχώρας.

Έπειτα πέρασε στην πολιτική. Έξετέθη στής έκλογές και έξελέγη βουλευτής Άττι- κοβουτίας.

Άπό βουλευτής διορίσθηκε τ'ό 1895 ύ- πουργός της παιδείας.

Τρία χρόνια κατόπιν ιδρύθηκε τ'ό Βασι- λικόν Θεάτρον. Έπειδή ο Βλάχος ήταν και θε- ατρικός συγγραφέας, γιατί στο μεταξύ είχαν εκδώσει άρετα έργα του, κι' επειδή είχε και πλατύτητα μόρφωσης κι' ευφάνηση πρώην πρεσβυτού και ύπουργού, ο βασιλεύς Γεώ- ριος Α' τόν διόρισε διευθυντή τού Βασιλι- κού Θεάτρου.

Άπό τ'ό 1898 ως τ'ό 1904 ο Βλάχος ήταν

δων δολόκληρο, ως την ανώτατη βαθμίδα του... άλλαξε κλάδον ύπηρεσίας και μπήκε στόν διοικητικών. Διορίσθηκε έτσι, τ'ό 1890, νο- μάρχης Κεκχώρας.

Έπειτα πέρασε στην πολιτική. Έξετέθη στής έκλογές και έξελέγη βουλευτής Άττι- κοβουτίας.

Άπό βουλευτής διορίσθηκε τ'ό 1895 ύ- πουργός της παιδείας.

Τρία χρόνια κατόπιν ιδρύθηκε τ'ό Βασι- λικόν Θεάτρον. Έπειδή ο Βλάχος ήταν και θε- ατρικός συγγραφέας, γιατί στο μεταξύ είχαν εκδώσει άρετα έργα του, κι' επειδή είχε και πλατύτητα μόρφωσης κι' ευφάνηση πρώην πρεσβυτού και ύπουργού, ο βασιλεύς Γεώ- ριος Α' τόν διόρισε διευθυντή τού Βασιλι- κού Θεάτρου.

Άπό τ'ό 1898 ως τ'ό 1904 ο Βλάχος ήταν

Άγγελος Βλάχος.

διευθυντής τού Βασιλικού Θεάτρου. Έπειτα παραιτήθηκε. Μά τ'ό 1903 διορίσθηκε Βασι- λικός Έπίτροπος στην Ίερά Σύνοδο!

Άργότερα όμως έαναγκάσε στην θέση τού διευθυντού τού Βασιλικού Θεάτρου, κι' έμεινε πάλι σ' αυτήν από τ'ό 1906 ως τ'ό 1908. Έπειτα ιδιώτευσε πάλι...

Και τ'ό 1914, ύπως ιδρύθηκε τ'ό Άρστέιον Γραμματίων και Έγνων, μεταξύ τών πρώ- των εδόθησαν αυτό και στόν Άγγελο Βλάχο.

Τ'ό έργα τού Άγγελο Βλάχου άποσε- λούν μιάν δολόκληρη βιβλιοθήκη. Τ'ό πρώτο- τυπά του ύπερβαίνουν τούς 25 τόμους και ή μεταφράσεις του φθάνουν της πενήντας!

Έξέδωκε 7 ποιητικές συλλογές με τί- τλους: «Ήώρ» τ'ό 1857, «Όρα» τ'ό 1860, «Αστύχον» τ'ό 1865, «Έκ τών ενόντων» τ'ό 1866, «Αρδών και Ίω» τ'ό 1871, «Άσπικά ποιήματα» τ'ό 1873 και «Άσματα σχολικά» τ'ό 1884.

Φιλογολικές κριτικές μελέτες έξέδωκε της έξης: «Τ'ό Ομηρικόν ζήτημα» τ'ό 1866, «Περί Παναγιώτου Σούτσου» και «Περί Γεω- ραφικών Καρασσώσεων» τ'ό 1874, «Περί Γεω- ραφικών Τερτσέτων» τ'ό 1875, «Περί Γεωργίου Ζα- λοκώστα» και «Αλέξανδρου Σούτσου» τ'ό 1877, «Η φρασιολογική σχολή και ο Ζολώ» τ'ό 1880 και τέλος κρισεις τών διαγωνισμών Νικοδημίου, Φιλαδέλφειου και Λαλατινίου.

Έξέδωκεν ακόμη της μελέτες «Περί ύπα- των και ύπατείας εν Ρώμη» τ'ό 1859, «Περί όρκωτικού συστήματος» τ'ό 1860, έναν τόμο με πρωτότυπες κομωδίες τ'ό 1871, την με- λέτη «Φαίδας και Περικλής» τ'ό 1863, δύο τόμους «Ανάλεκτα» τ'ό 1901, δυό συγγράμ- ματα σε γερμανική γλώσσα στην Λειψία τ'ό

1864 και 1870 και τέλος τ'ό «Έλληνο-Γαλ- λικόν λεξικόν» του, που έξεδόθη τ'ό 1871 και ανατυπώθηκε τ'ό 1897.

Τ'ό έργα που μετέφρασαν ο Άγγελος Βλάχος είναι τ'ό έξης: Κ. Μέντελσον Βαρ- τολδ: Ιστορία της Έλλάδος, 2 τόμοι, Σ. Μ. Ζιχαριάν: 4 τόμοι, Γκαίτε: «Κλαδίος», Βύρωνος «Μαζέπας», Γεωργίας Σάνον «Βα- λεντίνη», Χάινε «Οι έξόριστοι θεοί» και «Τραγούδια», Μπρόνκω «Η Λεονώρα», Λα- μαρτίνου «Ποιητικά μελέτα», Λέσινγκ «Νά- θαν ο σοφός», Μπαλζακ «Ευγενία Γκραντέ», Μάξ Νορδάου «Ο έκφυλισμός», «Οιδίπους επί Κολωνώ», Σαίππηρ «Άμλετ», «Οθέλλος», «Βασίλειος Άθρ» και «Μάχβε», Ρακίνα «Βρετανικός», Λεγκουδέ «Μήδεια», Σίλερ «Αδων Κάρλορ», καθώς και πολλά θεατρικά έργα γαλλικά, γερμανικά, ιταλικά και άγ- γλικά...

Άλθηνός Βιγγος μ'έ πιάνει με την ά- παρθήση και μόνη τ'όσων έργων!...

Ο τραγικός αυτός σε παραγωγικότητα άνθρωπος, ο δραστήριος και πολυγραφώτατος, έξεδιδεν έως τ'ό 1904 βιβλία του και κατεί- χεν έως τ'ό 1908 δημόσια αξιώματα. Έπει- τα όμως έκονοσάθηκε ως τόν θάνατό του.

...

Είχα κι' έγω μιάν μοναδική συνάντηση μαζί του. Όχι όμως και τόσο εύχαιρη!

Κάποτε ο Γαβριηλίδης ήθελε νάχη στην «Ακροπόλη» ένα άδελφο ή μάλλον μερικές φιλοσοφίες γιά την ζωή και τ'ό έργο τού Έβραίου φιλοσόφου Μάξ Νορδάου. Τότε ή- μουν συντάκτης της «Ακροπόλεως» και ο Γαβριηλίδης μου άνέθεσε να δρώ τόν μακα- ρίτην Άγγελο Βλάχον και να τόν παρακα- λώ να με κατατοπίση στο προκείμενο.

Πήγα στο σπίτι του λοιπόν και παρουσιά- σθηκα μπροστά του. Καθόταν σε μιάν ανα- παυτική πολυθρόνα, έντελώς ήσυχος... Μ' έ- κύταζεν άριτα κάτω από τ'ό πυκνά φρύδια του και με παρακάλεσε να τού πω τί έβλω.

Με έλη την ευγένεια και τόν σεβασμό τού έξηγησε ποιος ή έστειλε και τί έζητούσε.

Μά ο Βλάχος άκούων άγρίψε.

— Όχι! μου έπινε άπότομα. Δεν έξω τι- ποτε κι' αυτό τ'ό πρόσωπο.

— Για τόν Μάξ Νορδάου!

— Ναι. Πώς τ'ό έβλε; Δεν έξω! Δεν έξω!

— Μά μεταφράσεις ένα έργο του θανά...

παρετήρησα με σεβασμό.

— Μά γιατί έπαύναες, παιδί μου, άφού σου έλω πως δεν τόν έξω! έπείμανεν ο Βλά- χος; και γινόταν βλόνια άγριώτατος...

Έρωτα από τ'ό σπίτι του καταπλήχτος. Δεν μπορούσα να έξηγησω τί συμβαίνει. Τά- χα με τόν Νορδάου δεν τ'ό είχε καλά πιά; Ή μήπως δεν έχόνανε τόν Γαβριηλίδη; Και τίποτο θα συνέβαινε πάλιν, γιατί έδωκα δεν μπορούσε να τ'όχη μαζί μου, άφού δεν με ήξερε! Όπόσο έως σήμερα δεν έξω γιατί μου έκαμε τέτοιαν ύποδογή ο Βλάχος κατά την μοναδική μας συνάντηση.

...

Λίγο άργότερα έβιβάσα πως ο Σουρής έ- γράψε γιά τόν Βλάχο, παρωδώντας τ'ό όνομα του:

«Ο ήμισα μ'έν Άγγελο, τ'ό μάλα δέ Βλάχος!»

Και κάπως έδικαίωσε τ'ό σκληρό επίγραμμα, με έλον τόν θαυμασμό τού έρωτα στόν γερό-Βλάχο και τ'ό έργο του. Γιατί έδωκα ο Άγγελος Βλάχος ήταν άνθρωπος με τερά- στια διανοητική δύναμη και με μόρφωση έ- ξαιρετική.

ΦΩΤΟΣ ΓΙΟΦΤΛΛΗΣ

.... ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Προηγούμενα)

Ο Ρομπέρτο Άλμπενα, ένας πλούσιος Ιταλός αριστοκράτης, ταξιδεύει χάριν άναψυχής στη Ρώμη. Μαζί του ταξιδεύει κι ένας άνδρας με παράξενο παρονισιατικό και πράσινα μάτια. Στη Ρώμη ο άγνωστος κατεβαίνει μαζί με τον Άλμπενα ο οποίος καταλείπει στο «Ξενοδοχείο της Εδρώλης». Εκεί άναμεσα στα μπαγιάκια του άνακαλύνει και μια ξένη βαλίτσα μέσα στην οποία βρίσκεται ένα κομμένο γυναικειό χέρι, ζωηρό σαν νάναν ζωντανό. Ο Ρομπέρτο νοιάζεται σιγά-σιγά μάν άκατανίκητην έλξη, ένα είδος έρωτα προς το ύπεροχο εκείνο χέρι. Θέλοντας να μάθει σε ποιόν άνηκε, άπευθύνεται στον διάσημο άνατόμο Σάβιο Λιάμπε. Ο οποίος του βεβαιώνει ότι το χέρι άπεκτεί από ένα γυναικειό σώμα ζωντανό. Λίγες μέρες άργότερα ο Άλμπενα μαζί με τον φίλο του Ρανιέρι Λαμπερτίνι γυρνούν μέσα στους δρόμους της Ρώμης, όπου γιορτάζεται το Καρναβάλι. Εκεί συναντούν και την φίλη τους, την όμορφη Έλιάνα Λόβι.

8. (Η συνέχεια)

ΤΟΝ είχα ξεχάσει αυτόν τον Φιορέντσο Σκότι, έλεπε η Έλιάνα. Καλά, καλά! Είν' έδω, λίγο παρακάτω.
—Σας περιμένει; ρώτησε ο Ρομπέρτο.
—Στο Σάν Κάρολο άλ Κόρσο.
—Και τί μάς θέλετε τότε εμάς;
—Θά μωσαρεφθούμε. Άν δεν θέλετε νάρθτε τώρα, περιμένετε με κάτω να ξαναπεράσω και να σας πάρω. Σύμφωνοι; Όρεβουά, λοιπόν.
—Όρεβουά, είπα οι δυο νέοι, βλέποντας το άμάξι της Έλιάνας ν' άπομακρύνεται. Πολύ συμπαθητική.
—Ναι, λίγο επικήδυνη όμως, πρόσθεσε ο Ρομπέρτο.
—Ά, δεν φαντάζομαι.
—Της άρέσουν ή σχέσεις μεγάλης διαρκείας.
—Έσας δεν σας άρέσουν, Άλμπενα;
—Καθόλου.
—Δεν έρωτευθήκατε ποτέ σας;
—Τό έπαθα μόλις τώρα τελευταία...
—Τώρα τελευταία;
—Αυστηχώς... είπα χαμηλόφωνα ο Ρομπέρτο Άλμπενα, ενώ περπατούσαν άνάμεσα στο πλήθος και τόν θρόμβο.
—Κι' εγώ είμ' έρωτευμένος, έκαμε άναστενάζοντας ο Ρανιέρι Λαμπερτίνι.
—Από πότε; Είναι πολλές καιρός;
—Άρκετά... Ένας χρόνος.
—Και άναγαπάσθε;
—Αυστηχώς, ναι! Φοβόμμαι όμως ότι δεν θά καταλήξει πουνένά αυτός έρωτας. Είναι τόσο τή εμπόδια...
—Καιμιά παντρεμένη; ρώτησε ο Ρομπέρτο.

Ο ΑΓΙΝΟΣΤΟΣ ΜΕ ΤΑ ΜΑΤΙΑ

—Όχι, μια άλλόφυλη, μια άλλόθρησκη. Τί φοβικό, Θεέ μου!
—Και πώς τή καταφέρατε να έρωτευθήτε ως αυτό τόν βαθμό;
—Ούτε ξέρω...

Είχαν φτάσει κοντά στην πλατεία Τοιόρα, κουνειάζοντας και σχεδόν άφηρημένοι, όταν άκουσαν ξαφνικά, από ένα άλλο άμάξι, νή τούς φωνάζει κάποιος. Η γυναίκα που βρίσκταν μέσα σ' αυτό τ' άμάξι ήταν μεταμφιεσμένη. Φορώντας ένα κομμάτι ντόμινο από μπλέ σατέν, γανθισμένο με λευκή γούνα, και στο κεφάλι ένα μεγάλο καπέλλο σε σχήμα κορυλλίου, έπίσης από μπλέ σατέν, είχε στο πρόσωπο μια περίεργη μάσκα, καμωμένη από πλεχτό λαμέ. Σήκωσε για μια στιγμή τήν μάσκα της και φώναξε τούς δυο νέους.

—Ω, ή ντόνια Κλάρα! είπε ο Ρανιέρι, πάνοντας τή γανθοφορεμένο χεράκι που τού άπλώνόταν. Σας συστήνω τόν φίλο μου Ρομπέρτο Άλμπενα. Θά γνωρίσετε άσφαλώς τήν όμορφη Κλάρα Λορεντάνα από τήν φήμη της όμορφιάς της, πρόσθεσε ο Ρανιέρι άμέσως.

Η κόμισσα έβγαλε τήν μάσκα της και τήν όμορφη μάτια της έβλεπαν ένα προσκλητικό βλέμμα στον Ρομπέρτο Άλμπενα.
—Σας άναζητούσα παντού, Ρανιέρι, για να σας προσκαλέσω σέ γεύμα, είπε ή κόμισσα, με τήν βενετσιάνικη προφορά της, που είναι τόσο γλυκιά στα χείλη μιας γυναίκας.

—Για σήμερα;
—Για σήμερα.
—Εύχαριστώ, αλλά δεν θά μωρεσω, δυστυχώς!
—Γιατί;
—Είμαι ή τρίτη φορά που μω έπαγαλμάνετε τόν ίδιο πράγμα, ψιθύρισε ή Κλάρα με παράπονο. Ο φίλος σας δεν είναι καθόλου εύγενής, κόμισσα Άλμπενα.

—Όμολογώ πως είναι πολύ άγενής, είπε ο Ρομπέρτο, θαμνάζοντας τόν όμορφο τριανταφυλλί και ήρεμο πρόσωπο της σατανικής εκείνης καλλονής.

—Εσείς θάρητε;
—Εύχαριστώ;
—Δόξα σοι ο Θεός! νά, που ύπάρχει άκόμη στον κόσμο κι' ένας πρόθυμος άντρας, έκαμε ή κόμισσα άναστενάζοντας. Τότε δεν έρχοσθε να πάρωμε ένα τσάι, Ρανιέρι, αύριο τόν βράδυ;
—Άφού έπαμένετε, θάρηθ, αλλά λίγο άργά...

—Πάρτε μαζί σας και τόν Άλμπενα. Οι δυο φίλοι ύποκλήθηκαν συγκατανεύοντας. Σ' όλο τόν διάστημα της μικρής συνομιλίας τους, ή όμορφη κόμισσα Κλάρα Λορεντάνα, είχε χαρτωμένα διαρκώς τή μάτια της πάνω στον Ρομπέρτο Άλμπενα, ενώ ο Ρανιέρι, άκοιμημένος στην πόρτα τ' άμαξιού δείχνονταν κάπως νευρικός.

—Αποχαρτώντας τους, ή κόμισσα άρισε λίγο περισσότερο τήν χεράκι της μέσα στην φούχτα του Άλμπενα και όταν άπομακρύνθηκε άρκετά, προς τήν διεύθυνση της πλατείας Κολόνα, ξαναστράφηκε και τού χαμογέλασε, έπιδεικνύοντας τή κατάλευκα δόντια της.

—Ποιά είν' αυτή ή γυναίκα; ρώτησε ο Άλμπενα με περιέργεια.
—Μία κυρία... ή μάλλον μία περσιανή κυρία.

—Τυχοδιώκτρια;
—Κατά τήν ήμω.
—Μυστηριώδης;
—Έτσι κι' έτσι.

—Κοσμική;
—Και ναι και όχι.
—Παντρεμένη;
—Χήρα.

Και σάν νάβλεπε ή τήν ή έπαγαλμάνε μέσως τή λόγια του, ξεπασσε ξαφνικά τήν κρύβεται προσεκτικά—κάποιος που άρκεται νά με έξολοθρεύση, μόνο και μόνο γιατί ή γαμπή τήν Ραχίλ.

—Και τόν λέτε αυτό με τήν άταραξία;
—Τί θέλετε να κάμω, φίλε μου...; Πά τήν ώρα είμαι παδ δυνάτος άπ' αυτόν, άπό τήν κόμια δεν με σκότωσε κι' άπό ή Ραχίλ ν' ή γαμπή κάθε μέρα και περισσότερο.

Και σάν νάβλεπε ή τήν ή έπαγαλμάνε μέσως τή λόγια του, ξεπασσε ξαφνικά τήν κρύβεται προσεκτικά—κάποιος που άρκεται νά με έξολοθρεύση, μόνο και μόνο γιατί ή γαμπή τήν Ραχίλ.

—Και τόν λέτε αυτό με τήν άταραξία;
—Τί θέλετε να κάμω, φίλε μου...; Πά τήν ώρα είμαι παδ δυνάτος άπ' αυτόν, άπό τήν κόμια δεν με σκότωσε κι' άπό ή Ραχίλ ν' ή γαμπή κάθε μέρα και περισσότερο.

—Είμαι βέβαια πως ύπάρχει ποτέ κανένας κόμης Λορεντάνα;
—Ναι, Άρχαία βενετική οικογένεια, αλλά κατεστραμμένη.

—Είμαι έρωμένη σας ή Κλάρα;
—Μπα! Ένα άπλό φλέρτ, που τόν δέ κοίτα μάλλιστα πολύ γρήγορα...

—Γιατί;
—Γιατί είμαι ζηλότυπη...

—Ποιά, ή Κλάρα;
—Όχι, ή Άλμπενα, ή Ραχίλ.

—Μη! καθώς βλέπω είστε έρωτευμένος με τήν όλη σας!

—Όμολογώ πως είμαι έρωτευμένος, έκαμω με ζωηρότητα ο Ρανιέρι Λαμπερτίνι, αλλά, πρόσθεσε διατάζοντας, ή θεία και τών δυο μας—έμένα κι' εκείνη—είναι λίγο τρομερή.

—Τί λέτε; Είναι λοιπόν τόσο σοβαρό τή ζήτση;

—Πολύ σοβαρό, είπε ο Ρανιέρι ψιθύριζοντας. Φαίνεται όποτε πως δεν τόν διπτε μάλλιστα τόσο εύκολα, χαρογόνος...

—Ναι, είναι φηκό: άναμέμια άπ' όμορφότερο κορίτσι τόν κόσμο...

—Και δεν μωρεται νά τή πάρει;

—Τώρα όχι, αλλά θά τόν πάρω, είμαι βέβαιος; ή πε ο Ρανιέρι με ζήτητα.

—Εσείς πάντως είσθε βέβαιος πως ύπάρχει ένας αντίπαλος;

—Όπως σας βλέπω και με βλέπετε και μάλιστα αντίπαλος άγνωστος, δόλιος και κακός. Ένα καταχθόνιο ύποκειμενο, ικανό για όποιονήσθε άτιμία..., συνεπλήρωσε ο Λαμπερτίνι με καταφανή βεβαιότητα.

—Και σέ σάς; είπε κοινώντας σκεπτικά τόν κεφάλι του ο Ρομπέρτο Άλμπενα.

—Πώς σας σέ μένα;
—Θέλω να πω πως και κάποιος άλλος ύποκειται στην ίδια επικήδυνη θέση με τήν δική σας, άπότησε άόριστα ο Ρομπέρτο για νά μιν προδώσει τήν δική του περιπέτεια.

—Μπορεί, αλλά όχι σάν έμένα. Είμαι βέβαιος πως εγώ έχω νά κάμω μ' έναν κακούργο άμελλικο!

—Και γιατί δεν φροντίζετε να τόν άνακαλύψετε;

—Η Ραχίλ για νά μιν μω λή τίποτε γι' αυτόν, σημαίνει πως τόν φοβάται.

—Και γιατί τότε δεν φροντίζετε;

—Αυτό σκεπτόμαστε να κάμωμε.

—Τώρα σύντομα;
—Όσο τόν δυνατόν συντομότερα. Σας τόν έμπιστευόμμαι φίλικά.

—Μπορείτε νάχτε έμπιστοσύνη στην έμε μνεία μου. Άλλά μιν ξεχνάτε πως είπατε ότι σας παρακολουθούν.

—Παντού!

—Και δεν θά μάθουν τότε τή σχέδιά σας;

—Όχι. Τό πρόγραμμά μου τόν έχω καταστρώσει άριστοτεχνικά.

Ο Ρομπέρτο Άλμπενα χαμογέλασε, θυμούμενος και τόν δικόν του σχέδιο που θά έχετε σ' έφαρμαγή μετά δυο μέρες.

—Η φίλη σας είναι σύμφωνη;
—Φοβόταν πάντα μήπως ή φυγή της κάμνι τόν πατέρα της, που τήν λατρείει, να πεθάνει. Όστόσο, τώρα, έπαψε πιά νά διστάζει.

—Όποτε πρόκειται να σας χάσωμε πολύ σύντομα; ρώτησε ο Ρομπέρτο ενώ οι δυο φίλοι ξαναάρχισαν να περπατούν.

—Αυστηχώς.

—Και σκεπτόμετε να πάτε μακριά;

—Πολύ μακριά, έτσι πρέπει άλλωστε, πρόσθεσε με σοβαρότητα ο Ρανιέρι Λαμπερτίνι.

—Όχι και τόσο μακριά! είπα με φωνή διαπεραστική άνάμεσα άπ' τόν πλήθος, πολύ κοντά τους.

Οι δυο φίλοι στράφηκαν ξαφνιασμένοι. Προπάντων ο Ρομπέρτο, στον όποιον φάνηκε

ό κόσμος άρχισε νά φεύγει ξερονίζοντας προς

ΠΡΑΣΙΝΑ ΜΑΤΙΑ

όλες τής διεύθυνσης και τήν ίδια στιγμή μια ποταμά αντίχρησε: ή σφαίρα πέρασε δίπλα από τόν Ρανιέρι Λαμπερτίνι κι' έτραυματίσσε στο στήθος τόν άλογο ενός άμαξιο. Σπρωχόμενοι από τόν έξαλλο πλήθος και κυττώντας μ' άπορία ο ένας τόν άλλον, οι δυο φίλοι έφτασαν στην πλατεία Βενετίας, άπου μάταια προσπάθησαν να γυρίσουν λίγο προς τή πίσω γιά ν' άνακαλύψουν τόν δράστη τού έπεισοδιου. Άνάμεσα άπ' τόν πλήθος άλλου έλεγαν πως τήν ποστολία τήν είχαν τραβήξει από έναν έξώστη τού «Ξενοδοχείου τού Καπιτωλίου», άλλοι από ένα άμάξι που ήταν μέσα τέσσερις γυναίκες, κι' άλλοι πως τήν είχε ρίξει ένας περαστικός που έξαφάνισσε άμέσως. Οι δυο φίλοι, τρομαγμένοι, προχώρησαν ως τόν μέγαρον Τορλόνα και σταμάτησαν κάτω από τόν ύπστερό του. Ο άνθροπος είχε ξανάβρει στο μεταξύ τήν ζωηρότητα του.

—Τί σας έλεγα; ρώτησε ο Ρανιέρι Λαμπερτίνι, χαμογελώντας έλαφρά.

—Έχετε δίκιο. Άλλά ποιός ήταν;

—Δεν ξέρω.

—Η Ραχίλ δεν σας άνέφερε ποτέ τίποτε σχετικό με τήν ύπαρξη άντεραστού;

—Ποτέ, άλλ' αυτό θά τόν έκαμε προφανώς άτι σύνεση.

—Εσείς πάντως είσθε βέβαιος πως ύπάρχει ένας αντίπαλος;

—Όπως σας βλέπω και με βλέπετε και μάλιστα αντίπαλος άγνωστος, δόλιος και κακός. Ένα καταχθόνιο ύποκειμενο, ικανό για όποιονήσθε άτιμία..., συνεπλήρωσε ο Λαμπερτίνι με καταφανή βεβαιότητα.

—Και σέ σάς; είπε κοινώντας σκεπτικά τόν κεφάλι του ο Ρομπέρτο Άλμπενα.

—Πώς σας σέ μένα;
—Θέλω να πω πως και κάποιος άλλος ύποκειται στην ίδια επικήδυνη θέση με τήν δική σας, άπότησε άόριστα ο Ρομπέρτο για νά μιν προδώσει τήν δική του περιπέτεια.

—Μπορεί, αλλά όχι σάν έμένα. Είμαι βέβαιος πως εγώ έχω νά κάμω μ' έναν κακούργο άμελλικο!

—Και γιατί δεν φροντίζετε να τόν άνακαλύψετε;

—Η Ραχίλ για νά μιν μω λή τίποτε γι' αυτόν, σημαίνει πως τόν φοβάται.

—Και γιατί τότε δεν φροντίζετε;

—Αυτό σκεπτόμαστε να κάμωμε.

—Τώρα σύντομα;
—Όσο τόν δυνατόν συντομότερα. Σας τόν έμπιστευόμμαι φίλικά.

—Μπορείτε νάχτε έμπιστοσύνη στην έμε μνεία μου. Άλλά μιν ξεχνάτε πως είπατε ότι σας παρακολουθούν.

—Παντού!

—Και δεν θά μάθουν τότε τή σχέδιά σας;

—Όχι. Τό πρόγραμμά μου τόν έχω καταστρώσει άριστοτεχνικά.

Ο Ρομπέρτο Άλμπενα χαμογέλασε, θυμούμενος και τόν δικόν του σχέδιο που θά έχετε σ' έφαρμαγή μετά δυο μέρες.

—Η φίλη σας είναι σύμφωνη;
—Φοβόταν πάντα μήπως ή φυγή της κάμνι τόν πατέρα της, που τήν λατρείει, να πεθάνει. Όστόσο, τώρα, έπαψε πιά νά διστάζει.

—Όποτε πρόκειται να σας χάσωμε πολύ σύντομα; ρώτησε ο Ρομπέρτο ενώ οι δυο φίλοι ξαναάρχισαν να περπατούν.

—Αυστηχώς.

—Και σκεπτόμετε να πάτε μακριά;

—Πολύ μακριά, έτσι πρέπει άλλωστε, πρόσθεσε με σοβαρότητα ο Ρανιέρι Λαμπερτίνι.

—Όχι και τόσο μακριά! είπα με φωνή διαπεραστική άνάμεσα άπ' τόν πλήθος, πολύ κοντά τους.

Οι δυο φίλοι στράφηκαν ξαφνιασμένοι. Προπάντων ο Ρομπέρτο, στον όποιον φάνηκε

ό κόσμος άρχισε νά φεύγει ξερονίζοντας προς

σάν νάχε ξανακούσει κι' άλλωτε αυτή τήν φωνή. Δεν είδαν όμως παρ' τόν άδιάφορο πλήθος που έξακολουθούσε τόν άνθροπος. Κανένα άπολύτως ύποπτο πρόσωπο δεν ύπάρχε δίπλα τους. Ο Ρομπέρτο άρχισε τώρα πιά νά φοβάται στά σοβάρα.

—Μας κατασκοπεύουν, είπα με τήν χαρκτηριστική άταραξία ο Ρανιέρι.

—Μά δεν μπορείτε λοιπόν να φαντασθήτε ποιός είναι;

—Τόν έφαντάσθηκα, μάλιστα δυο φορές...

—Πώς;

—Σέ στιγμές παραισθήσεως... σάν ένα φανταστικό όραμα, είπα ο Ρανιέρι σκεπτικώς...

—Και τί είδους άνθροπος είναι λοιπόν;

—Ο αντίπαλός μου είναι ένας καμωούρης, άδύνατος, με πράσινα μάτια, έξήγησε ο Ρανιέρι.

—Τί είπατε; φώναξε ο Ρομπέρτο, ενώ τή μάτια του έδειχναν τήν μεγαλύτερη κατάπληξη.

—Ναι, έτσι τόν φαντάζομαι: καμωούρης, κοντό, με πράσινα μάτια. Κάτι ματιά μικρά, πράσινα σάν τόν ρούχο τής δεντρογαλιάς, έπανελαβε ο Ρανιέρι Λαμπερτίνι χωρίς νά προσέξη τήν ταραχή τού Ρομπέρτο Άλμπενα.

—Όποτε τόν είδατε;

—Όχι, δεν τόν είδα πραγματικά, τόν μωσειδά άμυδρά. Παμωροστά μου για ένα

ρουσιόσθηκε κάποτε ουτερόλεπτο μόνο. Έπειτα έξαφανίστηκε.

—Πόσες φορές;

—Τρεις. Ένα βράδυ τόν συνάντησα στον δρόμο που μένει ή Ραχίλ. Πρόσπερασε από δίπλα μου, κυττώντας με με τή γυάλινα μάτια του...

—Ναι, γυάλινα, άπότησε ο Ρομπέρτο.

—Ένα βλέμμα τρομερό, φοβερό... Μιάν άλλη φορά—είναι καταπληκτικό!—τόν συνάντησα στα σκαλοπάτια τού σπιτιού μου: οίχτηκα τόν κατόπι του, αλλά δεν μωρεσα νά τόν πιάσω.

—Κατορθώνει και γλυτώνει, φεύγοντας...

—Τήν τρίτη φορά—δεν θά τόν πιστέψετε—μω φάνηκε πως τόν είδα στην έλλησι, μέσα στον Άγιο Πέτρο, όπου συνάδευα κάτι κυρίες.

—Κι' έξαφανίστηκε πάλι; Ένα δέμα άχυρα!

Και τόν περιεργό είναι φίλε μου, πως δεν ήξερα, κι' ούτε ξέρω, άκόμη ποιός είν αυτός ο άνθροπος. Καμείς ποτέ δεν μω είπα τίποτα γι' αυτόν, κανείς δεν με προείδοποίησε... κι' όμως είμαι βέβαιος πως ο άνθροπος αυτός είναι ο δίκωτης μου, αλλά και δικωτής της Ραχίλ! Θά με παίρνετε για τρελλό, δεν είν' έτσι;

—Όχι, άπότησε σιγά ο Ρομπέρτο. Έσα-ίστα που μω φάνηκε πολύ λογικός. Αιτές ή προαυθήσεις, αυτές ή ύποψεις σας είναι αληθινές. Της είχα κάποτε κι' ένα...

—Κι' έσείς; Τότε θά με καταλαβαίνετε... Άκούστε όμως και κάτι άλλο. Μου συμβαίνει κι' ένα περίεργο φαινόμενο. Δεν σας έτυχε ποτέ να μπητε σ' ένα μέρος έντελως σκοτεινό και νά νοιώθετε πως εκεί μέσα βρίσκεται κάποιος; Παρ' όλο που δεν βλέπετε τίποτα, δεν άκούτε τίποτα, όστόσο έχετε τήν έντύπωση πως ύπάρχει κάποιος. Έ, λοιπόν, αυτό τόν παχαμω μω συμβαίνει έμένα κάθε στιγμή. Είτε είναι μέσα και δριόσκωμαι στον δρόμο... Είτε είναι νύχτα και είμαι στο σπίτι μου... Είτε είμαι μόνος... Κι' είτε βρίσκομαι με συντροφιά... Παντού, όλες τής ώρες, μωθο πάς αδέχος βρίσκομαι δίπλα μου, πολύ κοντά μου

—Κι' έσείς; Τότε θά με καταλαβαίνετε... Άκούστε όμως και κάτι άλλο. Μου συμβαίνει κι' ένα περίεργο φαινόμενο. Δεν σας έτυχε ποτέ να μπητε σ' ένα μέρος έντελως σκοτεινό και νά νοιώθετε πως εκεί μέσα βρίσκεται κάποιος; Παρ' όλο που δεν βλέπετε τίποτα, δεν άκούτε τίποτα, όστόσο έχετε τήν έντύπωση πως ύπάρχει κάποιος. Έ, λοιπόν, αυτό τόν παχαμω μω συμβαίνει έμένα κάθε στιγμή. Είτε είναι μέσα και δριόσκωμαι στον δρόμο... Είτε είναι νύχτα και είμαι στο σπίτι μου... Είτε είμαι μόνος... Κι' είτε βρίσκομαι με συντροφιά... Παντού, όλες τής ώρες, μωθο πάς αδέχος βρίσκομαι δίπλα μου, πολύ κοντά μου

—Κι' έσείς; Τότε θά με καταλαβαίνετε... Άκούστε όμως και κάτι άλλο. Μου συμβαίνει κι' ένα περίεργο φαινόμενο. Δεν σας έτυχε ποτέ να μπητε σ' ένα μέρος έντελως σκοτεινό και νά νοιώθετε πως εκεί μέσα βρίσκεται κάποιος; Παρ' όλο που δεν βλέπετε τίποτα, δεν άκούτε τίποτα, όστόσο έχετε τήν έντύπωση πως ύπάρχει κάποιος. Έ, λοιπόν, αυτό τόν παχαμω μω συμβαίνει έμένα κάθε στιγμή. Είτε είναι μέσα και δριόσκωμαι στον δρόμο... Είτε είναι νύχτα και είμαι στο σπίτι μου... Είτε είμαι μόνος... Κι' είτε βρίσκομαι με συντροφιά... Παντού, όλες τής ώρες, μωθο πάς αδέχος βρίσκομαι δίπλα μου, πολύ κοντά μου

—Κι' έσείς; Τότε θά με καταλαβαίνετε... Άκούστε όμως και κάτι άλλο. Μου συμβαίνει κι' ένα περίεργο φαινόμενο. Δεν σας έτυχε ποτέ να μπητε σ' ένα μέρος έντελως σκοτεινό και νά νοιώθετε πως εκεί μέσα βρίσκεται κάποιος; Παρ' όλο που δεν βλέπετε τίποτα, δεν άκούτε τίποτα, όστόσο έχετε τήν έντύπωση πως ύπάρχει κάποιος. Έ, λοιπόν, αυτό τόν παχαμω μω συμβαίνει έμένα κάθε στιγμή. Είτε είναι μέσα και δριόσκωμαι στον δρόμο... Είτε είναι νύχτα και είμαι στο σπίτι μου... Είτε είμαι μόνος... Κι' είτε βρίσκομαι με συντροφιά... Παντού, όλες τής ώρες, μωθο πάς αδέχος βρίσκομαι δίπλα μου, πολύ κοντά μου

—Κι' έσείς; Τότε θά με καταλαβαίνετε... Άκούστε όμως και κάτι άλλο. Μου συμβαίνει κι' ένα περίεργο φαινόμενο. Δεν σας έτυχε ποτέ να μπητε σ' ένα μέρος έντελως σκοτεινό και νά νοιώθετε πως εκεί μέσα βρίσκεται κάποιος; Παρ' όλο που δεν βλέπετε τίποτα, δεν άκούτε τίποτα, όστόσο έχετε τήν έντύπωση πως ύπάρχει κάποιος. Έ, λοιπόν, αυτό τόν παχαμω μω συμβαίνει έμένα κάθε στιγμή. Είτε είναι μέσα και δριόσκωμαι στον δρόμο... Είτε είναι νύχτα και είμαι στο σπίτι μου... Είτε είμαι μόνος... Κι' είτε βρίσκομαι με συντροφιά... Παντού, όλες τής ώρες, μωθο πάς αδέχος βρίσκομαι δίπλα μου, πολύ κοντά μου

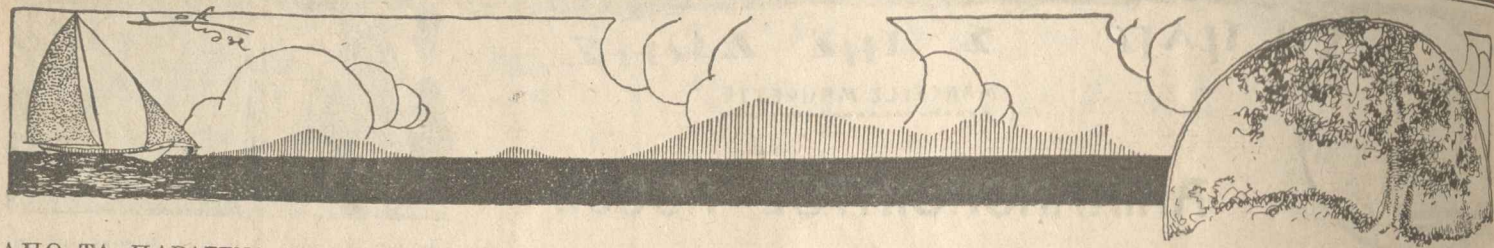
—Κι' έσείς; Τότε θά με καταλαβαίνετε... Άκούστε όμως και κάτι άλλο. Μου συμβαίνει κι' ένα περίεργο φαινόμενο. Δεν σας έτυχε ποτέ να μπητε σ' ένα μέρος έντελως σκοτεινό και νά νοιώθετε πως εκεί μέσα βρίσκεται κάποιος; Παρ' όλο που δεν βλέπετε τίποτα, δεν άκούτε τίποτα, όστόσο έχετε τήν έντύπωση πως ύπάρχει κάποιος. Έ, λοιπόν, αυτό τόν παχαμω μω συμβαίνει έμένα κάθε στιγμή. Είτε είναι μέσα και δριόσκωμαι στον δρόμο... Είτε είναι νύχτα και είμαι στο σπίτι μου... Είτε είμαι μόνος... Κι' είτε βρίσκομαι με συντροφιά... Παντού, όλες τής ώρες, μωθο πάς αδέχος βρίσκομαι δίπλα μου, πολύ κοντά μου

—Κι' έσείς; Τότε θά με καταλαβαίνετε... Άκούστε όμως και κάτι άλλο. Μου συμβαίνει κι' ένα περίεργο φαινόμενο. Δεν σας έτυχε ποτέ να μπητε σ' ένα μέρος έντελως σκοτεινό και νά νοιώθετε πως εκεί μέσα βρίσκεται κάποιος; Παρ' όλο που δεν βλέπετε τίποτα, δεν άκούτε τίποτα, όστόσο έχετε τήν έντύπωση πως ύπάρχει κάποιος. Έ, λοιπόν, αυτό τόν παχαμω μω συμβαίνει έμένα κάθε στιγμή. Είτε είναι μέσα και δριόσκωμαι στον δρόμο... Είτε είναι νύχτα και είμαι στο σπίτι μου... Είτε είμαι μόνος... Κι' είτε βρίσκομαι με συντροφιά... Παντού, όλες τής ώρες, μωθο πάς αδέχος βρίσκομαι δίπλα μου, πολύ κοντά μου

—Κι' έσείς; Τότε θά με καταλαβαίνετε... Άκούστε όμως και κάτι άλλο. Μου συμβαίνει κι' ένα περίεργο φαινόμενο. Δεν σας έτυχε ποτέ να μπητε σ' ένα μέρος έντελως σκοτεινό και νά νοιώθετε πως εκεί μέσα βρίσκεται κάποιος; Παρ' όλο που δεν βλέπετε τίποτα, δεν άκούτε τίποτα, όστόσο έχετε τήν έντύπωση πως ύπάρχει κάποιος. Έ, λοιπόν, αυτό τόν παχαμω μω συμβαίνει έμένα κάθε στιγμή. Είτε είναι μέσα και δριόσκωμαι στον δρόμο... Είτε είναι νύχτα και είμαι στο σπίτι μου... Είτε είμαι μόνος... Κι' είτε βρίσκομαι με συντροφιά... Παντού, όλες τής ώρες, μωθο πάς αδέχος βρίσκομαι δίπλα μου, πολύ κοντά μου

—Κι' έσείς; Τότε θά με καταλαβαίνετε... Άκούστε όμως και κάτι άλλο. Μου συμβαίνει κι' ένα περίεργο φαινόμενο. Δεν σας έτυχε ποτέ να μπητε σ' ένα μέρος έντελως σκοτεινό και νά νοιώθετε πως εκεί μέσα βρίσκεται κάποιος; Παρ' όλο που δεν βλέπετε τίποτα, δεν άκούτε τίποτα, όστόσο έχετε τήν έντύπωση πως ύπάρχει κάποιος. Έ, λοιπόν, αυτό τόν παχαμω μω συμβαίνει έμένα κάθε στιγμή. Είτε είναι μέσα και δριόσκωμαι στον δρόμο... Είτε είναι νύχτα και είμαι στο σπίτι μου... Είτε είμαι μόνος... Κι' είτε βρίσκομαι με συντροφιά... Παντού, όλες τής ώρες, μωθο πάς αδέχος βρίσκομαι δίπλα μου, πολύ κοντά μου

—Κι' έσείς; Τότε θά με καταλαβαίνετε... Άκούστε όμως και κάτι άλλο. Μου συμβαίνει κι' ένα περίεργο φαινόμενο. Δεν σας έτυχε ποτέ να μπητε σ' ένα μέρος έντελως σκοτεινό και νά νοιώθετε πως εκεί μέσα βρίσκεται κάποιος; Παρ' όλο που δεν βλέπετε τίποτα, δεν άκούτε τίποτα, όστόσο έχετε τήν έντύπωση πως ύπάρχει κάποιος. Έ, λοιπόν, αυτό τόν παχαμω μω συμβαίνει έμένα κάθε στιγμή. Είτε είναι μέσα και δριόσκωμαι

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΜΕ ΑΛΗΘΙΝΑ ΚΕΡΑΤΑ!

Τί επιβεβαιούν οι διάφοροι συγγραφείς. — Ένας χωρικός που έφερε κέρατο δίχως νάιναι... παντρεμένος. — Άνδρες αλλά και... γυναίκες με κέρατα. — Μια... κερασφόρος καλόγρια! Πειρίτες και ποσότητες κέρατων.

Πολλές φορές διαβάσαμε στα «Νέα και Περίεργα» τον έφημεριό μας να γίνεται λόγος για διάφορα ξωτικά ανθρώπινα όντα, τα οποία έχουν προικισθή από την φύση με αληθινά κέρατα στο κεφάλι ή και σε άλλα μέρη του σώματος, και τα δημοσιεύματα αυτά τα εκλαμβάνουμε για μυθεύματα που γεννά η γόνιμος δημοσιογραφική φαντασία.

Όστόσο είναι γεγονός πως σε όλες της εποχές και σε όλες της ανθρώπινες φυλές υπάρχουν άνθρωποι και... ιδίως γυναίκες που είχαν κέρατα!

Μήπως ο Θωμάς Μπαρτολέν μέσα σ' ένα σύγγραμμά του που εξέδθη στα 1678 δεν αναφέρει την περίπτωση μιας ονόμας Γαλατίν, οι όποιες περιγράφουν την χώρα τους και επεδείκνυν μαζιόντας χόρματα, τα κέρατα που ήταν φυρωμένα στο μέσον του μετώπου τους; Σ' ένα τεύχος του 1898 της γαλλικής έφημερίδας «Αστήρ» αναγράφεται, αναφορικά με την ιστορία της βασιλείας του 'Ερρίκου Δ', η εξής πληροφορία:

«Μια μέρα, οδήγησαν μπροστά στον μαρκήσιο ντε Λαβερεντίν έναν χωρικό που δεν έννοοσε να βγάλει το καπέλο από το κεφάλι του. Έξαναγκασθείς να το κάνει, ο χωρικός άρισε να φανί επάνω στο μέτωπό του ένα ορατό κέρατο σαν του προβάτου. Ο μαρκήσιος έστειλε τον περιεργό χωρικό στον βασιλέα, ο οποίος αφού τον έπειξε σ' όλους τους αλκόους του, τον παρέδωσε σ' έναν από τους ιππότες του για να τον περιφέρει στην πρωτεύουσα και να μαζεύει χόρματα. Ο δυστυχής... ιδιοκτήτης του κέρατος υπέφερε τόσα από την κακία και την απάνθρωπη συμπεριφορά των συγχρόνων του, που πέθανε μετά κάμποσους μήνες και έδωσε άφορη να γράφει το παρακάτω σατυρικό επίγραμμα επάνω σ' ένα μνήμα που ακόμα ως σήμερα ύφισται σ' ένα νεκροταφείο των Παρισίων: «Ενθάδε κείται ένας που είχε παραδόξως κέρατα χωρίς νάιναι καν παντρεμένος!».

Ο ίδιος συγγραφέας που αναφέραμε παραπάνω, ο Μπαρτολέν, συνήτησε, το 1646, και είδε με τα μάτια του μια γυναίκα, στην 'Ολλανδία, που είχε στο δεξιο μέρος του κεφαλιού της ένα κέρατο μήκους 16 εκατοστού. τον, επικαλείται δε και την μαρτυρία δυο άλλων συγχρόνων του συγγραφέων, του 'Ιακώβ Φέσιους και του 'Εσσεντενίου. Ο Φαβρόκιος φόν Χλντεν έγραψε την βιογραφία μιας νέας που ή πλάτη της και τα τέσσερα άκρα της ήταν σκεπασμένα από μικρά κερατάκια. Παρόμοιο περίπου παράδειγμα αναφέρει κι ο 'Ινγκράσιος, ο οποίος είδε μια νέα που το κεφάλι της, το μέτωπο, τα χέρια και τα γόνατα ήταν φορτωμένα κυριολεκτικώς από κωνικά και κυρτωμένα κέρατα.

Πάντως η διάφορες περικτώσεις ανδρών και γυναικών που είχαν αληθινά κέρατα είναι τόσο πολλές, που δεν άφινουν καμιά αμφιβολία για την δυνατότητα του πράγματος, αλλά και γι' αυτήν ακόμη την σχετική συχνότητα του φαινομένου. Ένας επιστήμων του περασμένου αιώνα, ο Βιλέν, είχε υψίστεα την εκκεντροκέντρη να συντάξει και να δημοσιεύσει μια περίεργη στατιστική επί του προκειμένου, από την οποία συνάγεται ότι ένα 50 περίπου τοις εκατό από τους ανθρώπους που είχαν κατά κυρούς κέρατα, τα είχαν στο μέτωπο καθώς θα σχεδόν τα ζώα, 12 οιο τα είχαν στους ώμους, 12 οιο στα πόδια ή στα χέρια κτλ.

Η φύσις που είναι τόσο γόνιμη στις παράξενες εκδηλώσεις της εφάρμοσε με τα αλλόκοτα αυτά διακοσμικά διάφορες δυστυχισμένες υπάρξεις και σε μέλη του σώματος

των... «μη παρουσιάσιμα»! Ο Σκόλινγκερ λ.χ. αναφέρει σ' ένα σύγγραμμά του ότι είδε κάποιον δούλο με κέρατο φυρωμένο στο κάτω μέρος της πλάτης του, σαν ούρο, ο δε Μπρεσέ κάνει λόγο για μια γυναίκα που είχε κέρατο επάνω στην... γλώσσα της!

Η ηλικία δεν παίζει κανένα ρόλο στο ζήτημά μας. Ο Βέσλινγκ ανέκλυψε ένα κέρατο σε μια καλόγρια 60 χρονών! Παρόμοια παραδείγματα αναφέρουν επίσης κι άλλοι επιστήμονες, ανάμεσα στους οποίους κι ο δρ Ρενοντό, ο Βουατέλ, ο Ντελεσάμ, κ. ά.

Αντίθετα με την... επακρατούσα γνώμη στον κόσμο για το ζήτημα των κερών, η φύσις έχει δείξει προτίμηση για το αληθινό φυρωμά τους, στής γυναικες. Και κάτι ακόμα πιο χαρακτηριστικό: Τα κέρατα του ωραίου φύλου είναι συνήθως πιο μεγάλα απ' αυτών...

Μαλεν Νταίβις, η γυναίκα με τα... κομψότερα κέρατα.

τα που παρατηρήθηκαν σε άνδρες! Στο Βρετανικό Μουσείο του Λονδίνου βρίσκεται το μεγαλύτερο δείγμα ανθρώπινου κέρατος. Φτάνει σε μήκος τα 20 εκατοστόμετρα και άνηκε σε μίαν 'Αγγλίδα αριστοκράτισσα. Το κέρατο της κυρίας Ντάιμαντς παρουσιάζει, απ' έτέρου, ένα θέμα εξαιρετικά γραφικό. Και να μην είναι αλήθεια πως οι αδελφοί Λαμπέρ που γύρω σ' ένα δόγμα τους έγινε τρομερός θόρυβος σ' ολόκληρη την Εύροπη στής άρχες του περασμένου αιώνα, είχαν πολλά, αναρίθμητα ζώα κέρατα, αλλά το μήκος τους ήταν ασήμαντο, ενώ αντίθετως η περιπτώσεις των γυναικών παρουσιάζουν ως επί το πλείστον κέρατα μεγάλα, σαν του τράγου ή του προβάτου, κάποτε μάλιστα και... με παρακάδια σαν του ελαφιού!

Μια πολύ περίεργη εξαίρεση σ' αυτόν τον κανόνα αποτέλεσε κάποιος δνόματι Ροντριγκέζ, Μεξικανός, που ήταν στολισμένος και τα κοούελα με ένα κέρατο μήκους 18 εκατοστούμετρων και με διαλαδώσεις. Έξ άλλων ο Ροντριγκέζ αυτός είχε κι έναν αντίκτυλο Γάλλο, Φρανσουά Τρουγιόν, που έφερε κι εκείνος στον δεξιο κόταφο ένα κέρατο, σαν το φτερό που φορούν οι καρομινέροι στο καπέλλο τους!

Άλλά ούτε ο Ροντριγκέζ ούτε ο Τρουγιόν μπορούν να συγκριθούν με την ωραία εκείνη κυρία του 17ου αιώνα, την Μαλεν Νταίβις,

της οποίας δημοσιεύουμε την εικόνα, ούτε η κόμα και με την κυρία 'Αλντντ Λαταστερόν. Και για της δυο αυτές γυναίκες το τόσο κομψά και κανονικά φυρωμένα ζήτη των κερών από την μια και την άλλη μεριά του κεφαλιού, αποτελέσανε στόνον θαυμασμού για τους άντρες του περιβάλλοντός των και της έκαιαν ένδοξες αλλά και περιήγησης και όλη την διάρκεια της εβήτης και έκλεισε ζωής τους! 'Αρκετά άπλωσε να αναφερθεί επί δεκά δικάλληρα χρόνια η Μαλεν Νταίβις υπήρξε η μοναδική έννοιμένη του βασιλείας 'Ερρίκου Δ'!

Και τότε, αφού αναφέραμε τόσα πιστά παραδείγματα, ελάχιστα άπέναντι των όσων έχουμε δει, έφτασε, επάνω στο ζήτημά μας, ως εξετασμένο και την επιστημονική άποψη του.

Άραγε το φαινόμενο των κερών είναι κληρονομικό; Κρίνοντας από της γνώμης άκετών επιστημόνων που ασχολήθηκαν σκεπτικώς, δεν φαίνεται να συμβάλει τέτοιο παράγοντας. Δεν υπάρχει καμιά άπολύτως ένδοξη τόσο από τους άρχαίους όσο κι απ' τους σύγχρονους συγγραφείς, περί ύπαρξης άσχετης ολόκληρης κερασφόρων ανθρώπων! Μόνο ένας απ' αυτούς, ο δρ Ντρουλάν, σ' ένα άρθρο του δημοσιευμένο το 1850 στην εφημερίδα 'Εφημερίδα μιλά για έναν πατέρα «μονόκερο» του οποίου ο γιος είχε δυο κέρατα...

Και ποιά είναι η σύσταση των κερών που δύνουν οι άνθρωποι; Κατά τον Μαλινγκ δεν είναι παρά μια άφινική νευρική προεξοχής του δέματος και κατά τον Μπρεσέ το φαινόμενο οφείλεται σε μια νοσηρή έκταση των άδένων. Μη θέλοντας να προχωρήσει στής ειδικές λεπτομέρειες του θέματος που θα παρέλκε τις σκοπιμότητες της σελίδας αυτής, περιορίζομαστε στην απλή παρατήρηση πως τα ανθρώπινα κέρατα είναι εντελώς όμοια στην σύστασή τους με τα κέρατα των άλλων ζώων και τα νύχια ή της όπλης των τετραπόδων.

Όσο κι αν φαίνεται φοβερό το φαινόμενο αυτό, δεν μπορεί να θεωρηθεί όστόσο τόσο παρά μόνο γι' αυτούς που το άναμίζουν. Οι ίδιοι εκείνοι που το παρουσιάζουν δεν αισθάνονται όργανικώς καμιά άπολύτως άλλοση. Ήθικώς βέβαια δεν μπορούν παρά να έφτανται μια μείωση, όλιγότερη ίσως από τους που έχουν μια άλλου είδους σωματική παραμόρφωση.

Η μυστηριώδης προέλευσις των κερών γεννά συχνά ένα είδος σεβασμού άπέναντι των που τα φέρουν, για μόνο τον λόγο ότι αποτελούν μίαν εξαίρεση. Άλλά κι αυτά που τα έχουν άς μην παίρνουν κατάκαρδα το λάττωμά τους κι άν το θεωρούν άπολύτως άσύνολο, ενθ' άπολύτως χάρημα κατακίφια από μια κεραμίδα που τους ήρθε από τον θεό... Κανείς δεν έφερε να ξηγήσει της αιτίας που τα προκαλούν. Προςέχονται από την χώρα της άορατης 'Απογνώσεως, λέει κάποιος ο Βιλέν, και γιγατόνται με την ήνηχία, της προήγησης και την ύπομνη....

Από πότε κυκλοφορούν τα νεμίσματα ως μέσον ανταλλακτικόν;

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ αυτό άπασχόλησε πολλούς ιστορικούς, νομισματολόγους και άλλους σοφούς, ιδού δε τα συμπεράσματα στα όποια κατέληξαν:

Η Παλαιά Διαθήκη μάς δίδασκει ότι το χρυσάφι και το άσημ εξηρημοποιούντο ως μέσον ανταλλακτικόν από την εποχή του Σημ και ότι ο 'Αβραάμ γύρισε από την Αίγυπτο κατά το 1018 π. Χ. «πολύ πλούσιος, εις ζώα, άγρον και χρυσόν».

Έάσης από της τοιχογραφίας της άρχαίας Αίγυπτου είναι εξαιρετικό πως οι Αιγύπτιοι μεταχειρόνταν στής συναλλαγής τους νομίσματα χρυσά και άσημμένα.

Πότε έφευρέθηκε και ποιά είναι η παρετυμολογία της γραβάτας;

Η ΓΡΑΒΑΤΑ κατέχει σήμερα μεγάλη και σπουδαία θέση στο άνδρικό ντύσιμο, τόσο πολύ μάλιστα, ώστε κι αυτό το άσημφο έγκυκλοπαιδικό λεξικό Λαρούς να ύπολογί ότι ένας άντρας τότε μόνο κατέχει το μυστικό του όραλου και κομψού ντυσίματος, όταν... ξέρει να δέσει την γραβάτα του!

Εντούτοις η γραβάτα δεν ήταν πάντοτε το άπαραίτητο συμπλήρωμα του άνδρικού ντυσίματος. Οι κομμενόμενοι των άρχαίων 'Αθηναίων και της άρχαίας Ρώμης, οι μεγιστάνες του Βυζαντίου με της πολιτείας τους φορέσες τους και οι κομψοί και φιλόσοφοι Ισπανοί του Μεσαίωνα δεν είχαν ιδέα της γραβάτας, ή όποια έμφανίστηκε στην Εύροπη τον 17ον αιώνα.

Κάποτε έφτασε στην Γαλλία ένα νέο σύστημα Κροατών σωματοφυλάκων του Λουδοβίκου ΙΑ'. Οι άνδρες του συντάγματος είχαν δεμένη στο λαιμό έν είδει γραβάτας μια πολυτελή έσάρδα, στολισμένη με πολύτιμες δαντέλλες. Το κομψό αυτό στολίδι άρεσε στον Λουδοβίκο, ο όποιος μια μέρα έμνησθήθηκε στην Αίδη του με μια γραβάτα όμοια με των Κροατών στρατιωτών του.

Όπως ήταν έπιόμενο, την άλλη μέρα όλοι οι αλικοί έφευσαν να τον μιμηθούν. Και η περίεργη εκείνη όσο και κομψή έσάρδα πήρε το όνομά της από τους στρατιώτες που την έφταν... ελαιόλαδο «Κροάτας». Άργότερα έγινε «Κροάτας», σιγά-σιγά «Κροατάς» όπως την λένε οι Γάλλοι και οι Εβροαταί και 'Γραβάτας όπως την έξελληνίσανε έμεις.

Το νερό της θάλασσας.

Η ΠΙΟ άμυρη θάλασσα είναι η Νεκρή Θάλασσα, όπου από το πολύ άλτι δεν δυθίζεται το ανθρώπινο σώμα, αλλά επιπλέει χωρίς την βοήθεια των ποδιών ή των χεριών. Το νερό της έπίσης είναι τόσο άμυρο που είναι άδύνατο να πληθεί κανείς μ' αυτό ή να κολυμβήσει. Το ποσόν έντυφοσε αγωγών και δερματικά έξανθήματα.

Η χημεία, με όλες της μεγάλες και διάφορες συνθέσεις και προσόδους της, δεν έπιασε να φτιάσει ακόμη νερό θάλασσινό, όπως δεν κατόρθωσε να συνθέσει νερά μεταλλικά σαν του Βισφ ή του Κάλσιου παραδείγματος χάριν.

Ποιό βιβλίο πρωτοτύπησε στη γλώσσα μας;

ΤΟ ΠΡΩΤΟ βιβλίο που τυπώθηκε στην γλώσσα μας είναι η Γραμματική του Λασκάρεως, της οποίας η έκτύπωσις έγινε στο Μιλάνο στα 1476 με την έπιμέλεια Δημητρίου του Κρήτη. Έπίσης από την Κρήτη

κατήγγο και ο πρώτος στοιχειοθέτης, ο όποιος όνομαζόταν 'Αλέξανδρος Γεωργίου και έξέδωσε στην Βενετία ένα ψαλτήρι στα 1486.

Τα πρώτα έλληνικά τυπογραφεία ίδρυσεν ο επίσης Κρητικός Ζαχαρίας Καλλόγης περί τα τέλη του 15ου αιώνα κατ' άρχάς στην Βενετία και άργότερα στην Ρώμη. Όστε στην έλληνική τυπογραφία τα πρώτεια κατέχουν οι Κρήτες.

Ποιά είναι τα κυριότερα καλογηρικά τάγματα των καθολικών;

ΥΠΑΡΧΟΥΝ στην Απτική εκκλησία 310 χιλιάδες καλογηρών διάφορων δογματών, απ' τους οποίους 142.000 καλόγηροι και ή ύπόλοιτες καλόγριες! Η δύναις των κατ' τάγμα είναι ή ακόλουθη: Φραγκισκανοί 50 χιλ., Άδελφοί (Φόρε) των σχολείων 50 χιλ., Ίησοίται 8 χιλ., Μοναχοί νοσοκόμοι 6 χιλ., Λαγαρισταί 2 χιλ., Άντονακοί 2 χιλ., Άδελφοί της Αντιόχειας 1500, Θεοτόκοι 1000, Ερημίτες 1000, Βενεδικτινοί 5 χιλ., Δομινικανοί 4 χιλ., Αδωνιστινοί 4 χιλ., Καρμελίτες 4 χιλ., Κιστερνίου και Γραπτοίνο 4 χιλ., και άλλοι 20 χιλ. Μαρισταί, Εύκτηριανοί, Σουλτανικοί κτλ.

Η δύναμις των καλογηρών κατ' τάγμα είναι ή ακόλουθη: Φραγκισκανοί 22 χιλ., Άδελφοί των σχολείων 2 χιλ., Άδελφοί ιερός καρδίας 1000, Άδελφοί Άγίου 'Ιωσήφ 63 χιλ., Άδελφοί Άγ. Καρόλου Βορρομαίων 4 χιλ., Δομινικανοί 3 χιλ., Κιστερνίου 1000, Άδελφοί Παρθένου 8 χιλ., Άδελφοί Παναγίας 7 χιλ., Άδελφοί Ουρσουλίναι 6 χιλ., Άδελφοί Άρχόντων Στανόσεως 5 χιλ., και 46 χιλιάδες Βιγναί, πτωχά δοδλαιο του Χριστού, θυγατέρες του Άγίου Πνεύματος, Άδελφοί καλός ποιμένες, Γυναικες άγίας Ελχαριστίας, Άδελφοί Ναζαρέτ κ. ά.

Ποιοί άλλοι έκτός του Κροίσου ήταν οι πλουσιώτεροι της άρχαιότητας;

Ο ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ Κροίσος, ο τελευταίος βασιλεύς των Λυδών, που έζησεν ο πλουσιώτερος άνδρας των άρχαίων χρόνων είχε περίοισα 90 εκατομμύρια χρυσά γαλλικά φράγκα, 48 νομίσματα, χωράδια, δούλους και πολύτιμα σκεύη.

Και δίως άδικα φημύσαντες ως ο πλουσιότερος άνδρας του κόσμου κατ' την άρχαιότητα. Υπήρχαν και άλλοι πλουσιώτεροι του. Ο Σενέκας, ο διάσημος Ρωμαίος φιλόσοφος και τραγικός ποιητής είχε περίοισα 100 εκατομμύρια χρυσών φράγκων, ο δε Τιβέριος, ο θετός υιός και διάδοχος του Κροίσου, άφισε όταν πέθανε 883 εκατομμύρια φράγκα, τα όποια όμοις έδωσε μέσα σε 12 μήνες, ο διάδοχός του Καλιγούλας, ο διάσημος αυτός τύραννος!

Ο Βεσπασιανός όταν ανέβηκε στον θρόνο, έκαμε λογαριασμό ότι ή βασιλεία της πολιτείας έφταναν το ένα διακατομμύριο φράγκα. Ο Μίλων ο περίφημος αθηναίτης που νίκησε 39 φορές στους 'Ολυμπιακούς άγώνες χροστούσε 18 εκατομμύρια δραχμές! Ο Κάισας την καταλάβη την έβουια χροστούσε 85 εκατομμύρια δραχμές!

Ο Αντώνιος, ένα από τα μέλη της τριανδρίας της Ρώμης, χροστούσε μετά την δολοφονία του Κροίσου 844 εκατομμύρια φράγκα.

Ο ύπατος αυτός μέσα σε δεκαπέντε μέρες έφραγε, σε γλέντια και διασκεδάσεις, 40 εκατομμύρια φράγκα!... Έτσι μονάχα μπορεί να έξηγηθή ή μυθώδης πολυτέλεια των ρωμαίων έορτών!

Ο 'Αππιος δαπάνησε σε γλέντια 15 εκατομμύρια φράγκα και όταν μια μέρα έκατο να κάνει λογαριασμό και είδε πως του έμεναν μονάχα 2.300.000 φράγκα, αυτοκτόνησε από το κακό του, έπειδή με το ποσόν αυτό δεν μπορούσε να κάνει ούτ' ένα γλέντι!...

Ο 'Ιούλιος Κάισας είχε προσφέρει στην Σερούκλια, μητέρα του Βρούτου ένα μαργαριτάρι άξια 300 χιλ. φράγκων.

Και ή Κλεοπάτρα, ή κόρη του βασιλέως της Αιγύπτου Πτολεμαίου του Εύλητου, ή όποια άνηγορεύθη έπειτα από τον Κάισα 'Ιούλιο βασίλισσα της Αιγύπτου, ένα δοδύ που είχε καλεσμένο σε δείπνο τον Αντώνιο, έλωσε ένα από τα μαργαριτάρια που στόλιζαν τα σκουλαρίκια της άξιας 13.185.000 φράγκων και το κατέπιε!

Πόσοι ήταν οι πρώτοι φοιτητάι πεδ ένεργάφισαν στο Πανεπιστήμιό μας;

Ο ΑΡΙΘΜΟΣ των φοιτητών του Πανεπιστημίου 'Αθηνών κατ' την πρώτη δεκαετηρίδα της ίδρύσεώς του έφτανε μόλις τους 300. Την δεύτερη δεκαετηρίδα οι φοιτητάι αύξηθηκαν σε 400, και την τρίτη σε 500. Έκτοτε ο αριθμός των έγγεγραμμένων στο Πανεπιστήμιο όλο και άνέβαινε. Στα 1877 π. χ. υπήρχαν 1645 φοιτητάι, στα 1879 1825, στα 1880 1900, στα 1881 2030, στα 1882 2100 και στα 1883 2600. Από τους 655 νέους φοιτητάς που ένεγράφησαν στα 1882, 507 προήχοντο από την έλευθερία 'Ελλάδα, 144 από τα άλλοτρια μέσα και 4 από το έξωτερικό, 1 από την 'Ιταλία, 1 από την Πολωνία, 1 από την Ρουμανία και 1 από την 'Αμερική. Απ' αυτούς έγοάφτησαν στην Νομική 344, στην Φιλολογία 124, στην 'Ιατρική 172, στην Φαρμακευτική 11 και στην Θεολογία 6. Από της 14 'Απριλίου 1887, όποτε έδωθη το ποσό μας Πανεπιστήμιο μέχρι το 1883 είχαν έγγραφεί εν όλω 11.283 φοιτητάι, εν των όποιων 4730 στα Νομικά, 3500 στην 'Ιατρική, 2120 στην Φιλολογία, 473 στην Φαρμακευτική και 360 στην Θεολογία. Παρατηρήθη ότι της δύο πρώτες δεκαετηρίδες έπείσαν οι γιατροί, κατ' την τρίτη οι νομικοί και κατ' την τέταρτη νομικοί και γιατροί ήταν ίσοι.

Τα λουλούδια είχαν και στην άρχαιότητα την σημασία τους.

ΤΑ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ λουλούδια συνδέονται και με κάποιον θόλο, με κάποια ιστορική παράδοση. Έτσι έκαμπος όνομαζόμενος στην βοτανική 'Μυρσώφωλας ή 'Αχιλλεύς που βράζει κόκκαλα λουλούδια, λέγεται ότι το χροσμοποιούσε ο 'Αχιλλεύς για να βροσώσει της πληγής του. Ένα άλλο πολύ όνομαζόμενος 'Αδωνίς, από το όνομα του όραίου 'Αδωνίδος, τον όποιον άγάπησε ή 'Αφροδίτη. Η 'Αγαπάδης με τα γαλάζια λουλούδια της είναι το άνθος της άγάπης. Το άνθος 'Αλληλοφιλία που άνθίζει κατ' την Λαμπή είναι σύμβολο χαράς και αναστάσεως. Ο άμύραντος στην άρχαία εποχή ήταν άρεομένος στους νεκρούς και άποτέλεσμα το σύμβολο της άθανάσεως. Η άνισάνη κατ' έναν άρχαιο μύθο γεννήθηκε από τα δάκρυα της 'Αφροδίτης και το αμα το 'Αδωνίδος. Ο άσφοδελος ήταν το άνθος των τάφων και το σύμβολο της ύπεργής άγάπης.

ΤΑ ΔΙΕΘΝΗ ΚΑΛΛΙΣΤΕΙΑ ΤΟΥ 1932

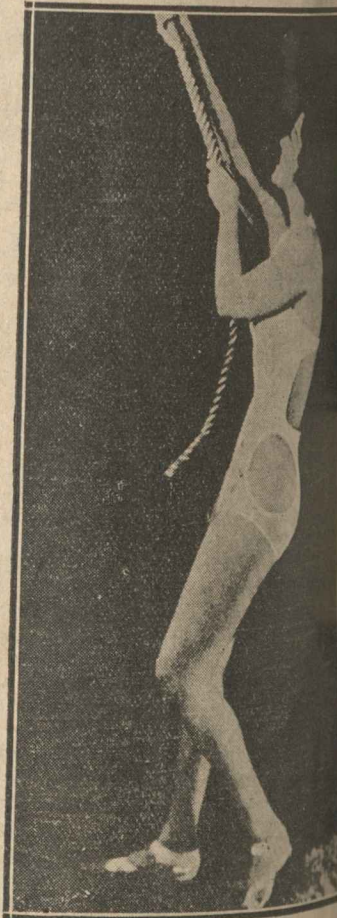
Ἡ Μῖς Τουρκία 1932 Κεριμάν Χαλὶς χανούμ
ἡ ὁποία ἐξελέγη εἰς τὸν ἐφετεινὸν διεθνή διαγωνισμὸν τῶν Καλλιστειῶν ἐν Σπᾶ:
«Μῖς Ὑψηλὸς 1932»

Ἡ Κεριμάν χανούμ ἐγεννήθη ἐν Κων)πόλει τὸ 1911. Κατάγεται ἀπὸ ἀριστοκρατικὴν οἰκογένειαν τοῦ Πέραν, ἔχει δὲ ἀρίστην μόρφωσιν. Ὑπεραγαπᾷ τὰ σπῶρ καὶ εἶναι δεινὴ κολυμβήτρια. Καθ' ὃ ψιθυρίζεται παρασημησιακῶς ἡ Κεριμάν χανούμ ἐξελέγη «Μῖς Ὑψηλὸς» χάρις εἰς τὸ ὅρατον τῆς παράστημα καὶ ἰδίως εἰς τὸ ἄβαφον καὶ τελείως... ἀμακινιγέριστον πρόσωπόν της, τὸ ὁποῖον ἐπρόσεξεν ἰδιαίτερος ἡ ἐλλανόδικος ἐπιτροπὴ. Ὑπάρχει πιθανότης ὅπως ἡ Κεριμάν χανούμ, κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν της εἰς Κων)πολιν διέλθῃ ἐξ Ἀθηνῶν, ὅπου θὰ παραμείνῃ ἐπὶ τινες ἡμέρας.

(Ἰδιαίτερα φωτογραφία τοῦ ἐν Κων)πόλει ἀνταποκριτοῦ μᾶς κ. Κ. Λεοντιάδη).

Τὸ προφίλ τῆς Μῖς Τουρκίας 1932

Ἡ δὲ Νεουσατῶ, μῖς Ὑψηλὸς 1932
(Μῖς Γαλλία.)

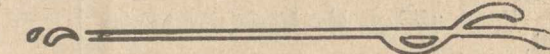

Πρὶν μεταβοῦν εἰς τὰ διεθνὴ καλλιστεία τοῦ Σπᾶ, ἡ διάφορες μίσσες συνεκεντρώθησαν εἰς τὴν Ὀστανόην, ὅπου διεσκεύαζαν ἐν ἀναμῶνῃ τῶν συναδέλφων τῶν.

Ἡ μίσσες Γαλλία, Ἀμερικὴ καὶ Ἀγγλία σ' ἓνα θαλάσσιο περίπατο μετ' αὐτῶν.

Ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ, ἡ μίσσες Ἀγγλία, Ρουμανία, Γαλλία, Τουρκία καὶ Πολωνία μεταβαίνοντες σὲ μία δεξιῶση πρὸς τιμὴν τῶν.

Ἡ Μῖς Γαλλία μετ' τὴν μητέρα της.

Ἡ Μῖς Ἀμερικὴ κρατᾷ μὴ ἀκόμη φορὰ τὴν ὁμορφίαν της στὸν καθρέφτη...

Ἡ Μῖς Ἀμερικὴ λαμβάνει ἀπὸ ραδιοφώνου τὰς εὐχὰς τῶν συμπατριωτῶν της.
Ἡ Μῖς Ἀγγλία ποζάρει ἐπὶ τὴν διάρκειαν ἐνὸς γεύματος.

Η φυσική στάσις.

Κάποιος ζωγράφος έτοιμάζει το πορταίτο ενός δανιστού του, περιήλθον τοκογλύφου.

—Δέν μου λές, τόν έρωτά ο τοκογλύφος, πώς νά τοποθετήσω τά γέονα μου γιά νά λάβω μιά φυσική στάσις;... Νά τά βάλω στής τσέπες μου;...

—Όχι. Στής τσέπες... τής δικής μου καλλιτεχνική άπάντιά ο ζωγράφος.

Μοντέρνα αισθήματα.

Έκείνη. —Ωστε επιμένετε νά μέ παντρευθήτε;

Έκείνος. —Βεβαίως. Έκτός άν μου δείξετε κανέναν άλλον τρόπο... γιά νά πληρώσω τά χρέη μου!

Ποιος ήξερε καλύτερα.

Στό σχολείο, ο δάσκαλος στόν γυιό ενός τοκογλύφου:

—Γιάννη παιδί μου, έλα νά σέ εξετάσω στήν άριθμητική... Λοιπόν: Υπόθεσε βτι ο πατέρας σου μου δανείζει εκατό δραχμές πόρς 5 οί... Πόσες δραχμές πρέπει νά τού επιστρέψω στό τέλος τού μηνός;

—Διακόσιες!

—Βλέπω πώς δέν ξέρετε άριθμητική, παιδί μου.

—Ποιες μάλλον, δέν ξέρετε τόν πατέρα μου!

Τά κεριά κι' ο καντηλιανάφτης.

—Έσθυσες όλα τά κεριά; ούτως ο έπίτοπος μιιά έκκλησία τόν καντηλιανάφτη θ-ταν βόδωσας.

—Τάσωνα, τού άποκόιτης ο καντηλιανάφτης—θαύμα ήλιθιότητος—αά δέν θυμάμαι καί καλά.

—Πήγαινε λοιπόν νά ιδής μήπως άφισες κανένα άναμμένο.

Τότε ο καντηλιανάφτης—θαύμα ήλιθιότητος—έπαναλαβόντων—μπήκε στήν έκκλησία καί άγρυψε ένα κερύ νά ιδή άν όλα τά κεριά ήσαν σβυσμένα!...

ΜΕ ΒΑΡΕΜΕΝΗ ΤΗΝ ΨΥΧΗ

Με βαρεμένη τήν ψυχή σάν έρθουν τά έρωτα γέρα, με ξεπλεμένα όλόλευκα μαλλιά θά ξεκινήσω, καί σέ μιά ράχη θ' άνεδώ ψηλά με τή φλογά του βίου μου τόν έπίλογο πικρό νά τραγουδήσω.

Θά πω τραγουδι στό γλωσσό χινόκωρο πού άχνίζει, στού ήλιου τό δίσκο πού βουτάει γουσσώνοντας τό κύμα.

Θά τραγουδήσω τό βουρά τόν άγριο πού μα-νίζει, κι' άπέ τό νεκροθάφτη μου πού θά μου άνοί-ξη μνήμη.

Κι' όταν ή μέρες μου σωθούν καί πρώτο βόά-δυ ή άγρίδα του φογγαριού τό μνήμα μου στό δέντρο βοή άποκάτου.

τότεσ θά πω πώς έβαλα τού τέλειου τή σφαγίδα, στό πλέον ώραιο μου ποίημα, στό ποίημα τού θανάτου.

ΣΠΥΡΟΣ ΝΙΚΟΚΑΒΟΥΡΑΣ
(«Στροφέρις»)

ΧΡ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΙ ΑΟΡΑΤΟΙ ΔΥΝΑΜΕΙΣ

Τό νά αγαπά τις μίαν νεάνιδα καί νά ανταγαπάται παρ' αυτής, άποτελεί, κατά τήν γνώμη πάντων τών σωφρόνων ανθρώπων, φαινόμενον σύνθετο. Τό νά αγαπά όμως τίς μίαν νεάνιδα καί νά μήν ανταγαπάται παρ' αυτής άποτελεί φαινόμενον έτι συνθετέ-ρον. Τό δεύτερον εκ τών άνωτέρω συνθέτων είς αξιόλογον νεανίαν, τόν 'Ιωάννην 'Αστε-ρίδη. Ο νέος αυτός πού χαίρου είγεν αγα-πήσει παρ'όφους μίαν νεάνιδα διαθέτουσαν πλοκάμους ξανθούς, ρίνα άστειον, όφθαλμούς όνειροπόλους καί καμπύλας πλέον ή προ-κλητικές. Αλλά ή αξιωματιμόνευτος αυτή νεάνις πλην τών άνωτέρω διέθετε καί μίαν χαριόταν σκληράν ως μερίδα κοσάτος αθηναί-κού έστιατορίου. Καί δια τόν λόγον τούτον

Ο 'Ιωάννης 'Αστερίδης ήταν είς αξιόλογος νεανίας...

ακριβώς ο πόρνος έώρος τού 'Ιωάννου άπε-κρούσθη άσυζητητί παρ' αυτής.

Ο άτυχής εραστής βλέπων τόν έρωτά του συντριβόμενον επί τής γυναικώδους καρδιάς τής ωραίας του, άπεφάσισε νά λάβη δρακόν-τεια μέτρα ίνα υπάξει όλίγον τήν καρδίαν τής. Καί εν πρώτοις έγραψε ένα πρωτοφανές σονέττον, τό όποιον δημοσιεύθεν επί πληρω-μής είς τί περιοδικόν όχι μόνον τό ποθεινόν δέν έπέτυχε, αλλά καί έγένετο άφορητή νά...

κλείσει τό περιοδικόν άπαξ διά παντός. Κατόπιν έκείφθη νά σκηνοθετήση μίαν ά-πόπειαν αυτοκτονίας, λαμβάνων δύο περι-που κουφέτα κινίνης. Αλλά ή σκηνοθεσία ά-ποκαλυφθείσα έπροκάλεσε τά γλέυθ τών έ-γερονόωντων καί τά είρωνικά μειδιήματα εκείνης. Έν τέλει δέ άπεφάσισε νά κατα-φύγη είς τήν υαγείαν, δι' ή έπεσκέσθη όνο-μαστήν μάγισσαν τής πόλεως μας, ήτις τα-κτικώς καθ' έσπέραν συνωμίζει επί πολιτι-κών καί άλλων θεμάτων μετά τών άστέων.

—Θέλω νά υ' αγαπήση ένα κορίτσι! εδή-λωσεν είς τήν μάγισσαν.

—Τό όνο έικόλο! άπεκρίθη αυτή.

—Τί νά κάμω;

—Άκου: Θά πάρης τό αίμα από δύο άρ-σενικούς βαρβάρους, έκάτο δρόμμα θαλασσινό νερό, καί λίγο σαλπί. Θ' άνακατέψης όλα αυτά, κατόπιν θά τά πιής, κι' ή δουλειά σου είναι τελειωμένη!...

—Θά πώ αυτό τό πράγμα!... Έδωχέθη ο 'Ιωάννης γενομένος ώροσφράσινος έκ τής αιδίας.

—Ναι...

—Καί λές νά γίνη τίποτε!...

—Άσφαλός. Άλλωστε θά παρακαλέσω κι' έγώ τόν Μπεγλιδάνην.

—Ποιος είναι αυτός ο κύριος;...

—Ο βασιλιάς τών ζωτικώων!...

—Παναγία μου! Όλα αυτά είναι πολύ

φοβερά, αλλά άν πούκαται νά υ' αγαπήσει έκείνη, δέν πειράζει... Καί γυνάξεται από άλλο!...

—Τίποτα. Μόνον ένα έκαστοέκαστο.

Ο 'Ιωάννης κατέβαλε τό αίτημα τούτονάδωγμα καί άπλήθεν εύτυχής καί έ-νεμίζων τόν αντίγειρά του, βέβαιος ότι ή ή ωραία του θά έσπευδε πλέον νά υ' αγαπήσει τας άγκάλας του.

Μετά μίαν έβδομάδα περίπου ή δα-κρών ανημιονεύσασα άγρίως, έδωκεν τήν έπίσκεψιν τού 'Ιωάννου 'Αστερίδου.

—Λοιπόν; ήρώτησεν ενδιαφερότως. Έ-γινε τίποτε;

—Τόν κακόν σου τόν κυριό, έδωχέθη ο 'Ιωάννης.

—Γιατί;

—Τό κορίτσι παντρεύθηκε μ' ένα έλλο-πύ πόντρε ήμερών!...

—Ω, Μπεγλιδάνη, διατί μέ έγείλας; άνέκραξεν ή μάγισσα κατανυκτικώς, άπο-ζουσα τό άπειρον.

—Βοέ δέν πές στό διάλο καί πού ή Μπεγλιδάνης! όλόκληρον ο άτυχής.

—Μά άφού τό κορίτσι παντρεύθηκε πού πάντες ήμερών, γιατί έγραφε σήμερα νά έ-μακροτυπήσής;...

—Μά με φωτάς άν μπορούσας νά έοι-κασα; Μ' αυτό πού ούδεις νά πώ έπείθε-σεντοία καί κόντενα νά τά τινάξω!...

—Καί τώρα τί βέλεις;...

—Έμ' άν στό δώσω πίσω, τί είδω; έ-γισσα θά είμαι!...

Η καταδικαστική αυτή άπόφασις τού έ-κτονιστή έκνευσε κατέστρεψεν έξέλιον τόν 'Ιωάννην, όστις όωσας νά έυλοκήσθ ή νηλεώς τήν υαγείαν, καί δι' αυτής τήν υα-γείαν καί τήν 'Αλχημείαν γενικός Παρά-ξιος δέ, πόρς ύπερόσπασιν τής θανάτου, δέν κατέφθασεν ούδεις Μπεγλιδάνης.

ΧΡ. Π. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Δέν ύπήρχε λόγος ν' άνησυχή...

Ο Νίκος συναγα τόν φίλο του Πίπη καί τού άναγγέλλει πώς παντρεύθηκε.

—Μπαρά, τού λέει ο Πίπης, καί πού έπήρες;

—Τήν Λόλα Χ.

—Τί λές, φίλε μου;

—Σού φάνεσαι περίεργος;

—Όχι. Αλλά αυτό μου είναι μιά κακή έκπληξη. Τήν έγω γνωρίζω τήν Λόλα Λαμπρό κορίτσι. Κάποτε έκάνεμ λίγα π-ρέα. Καμιά φορά μάλιστα θγαίνεμας μαζί καί περίπατο. Τόν περπατιένο Αρκάδι, το-μαδεύματα χάριν, τήν πύρα κι' έκάνεμα με τήν βάρκα μιά μικρή βάρκα στό θέλμα.

Λιγάκι έλειψε μάλιστα ναύωμα μιά δουλειά στη περιπέτεια. Έγινε καμιά ώρα με τήν βάρκα. Είχες νυχτώσει καί καθώς τήν σούσε τό θείο άνοξιάτικο άεράκι, μιά βάρ-μιά τρελλή επιθυμία. Μού φάνηκε πώς ήσαν έρωτευμένοις μαζί τής. Τής τό έξωμολόγη-κα καί τής είπα ότι άν δέν μου έδνε άιέμας έκεί τήν τελεία άπόδειξη πώς άνακατα-ταν στόν έρωτά μου, θ' άναποδογίνα τήν βάρκα καί θά πνιγνύαταν κι' οί δύο στό έ-θ της θάλασσας. Καί πράγματι ήσαν έρω-φασισμένοις νά τό κάμω...

—Είσαι τρελλός! είπε ο Νίκος υ' ά-νία. Καί τί γίνεε βότερα;

—Ήσύγασε, ήσύγασε, φίλε μου. Δέν έπ-γει λόγος νά τρουάζης. Βλέπεις πού καί έ-θι βοισκόμαστε στήν ζωή κι' αυτή κι' ή...

ΕΒΔΟΜΑΣ

Η ισχύς της Σάρρας Μπερνάρ.

Η Σάρα Μπερνάρ στά νεύατα της ήταν τόσο άδύνατη, όστε ο γιατρός πού τήν ένο-σλήρευ από ετών έλεγε:

—Από μικρή ήταν τόσο ισχυή ή Σάρα, όστε όταν έπαυσε ένα χάπι, φωνόταν σάν νά ήταν έγκυος καί έτρώμαζε ή βίει της!

—□□—

Η σκέψις τού Μαλέρμπ.

Μιά μέρα ένας κριτικός έλεγε στόν Μα-λέρμπ:

—Γιατί, φίλε μου, άναφέρεται συχνά στά βιβλία σου τής ίδιες σκέψεις;

—Γιατί όταν ένα πολύτιμο κόσμημα εί-ναι δικό μου, νομίζω πως μπορώ νά τό το-πρωτώ όπου θέλω.

—□□—

Δέν είχε πιά νά πολεμήση μέ γυναίκες!

Ο μακαρίτης Τεομπαλό σπεύσας είς βοή-θειαν τού δομής Μπεναβέντε, ένίκησε τούς αντίπαλους του καί άίματωσέζοντας υερ-κούς άπ' αυτούς, άποφάσισε νά τούς άφίση έλεύθερους, άφού προηγουμένως τούς εύου-γισή.

Μιά κυρία υόλις έμαθε αυτό, έτρεξε στήν σκηνή τού νικητού καί τού είπε:

—Περίεργο μού φάνεσαι ένας ήρωας σάν καί σέ νά καταδέχεται νά κάμη πδύμα έναντιον γυναικών.

Έπειτα από τήν παρατήρηση αυτή ο Τεο-μπαλό άφισε έλεύθερους καί άθικτους τούς άίματωσέζ.

—□□—

Η τρείς έγιναν τέσσερις.

Ο γεναίος στοατόργης Κοινηόν έγοντας άνάγκη γοημάτων, έγραψε μιά υόρα λακωνι-κώτα στόν 'Ερρίκο Δ':

—Μεγαλειότατε, τρείς λέξεις μόνον: Χοήματα ή άδειαν.

—Κοινηόν—άπήνησας ο βασιλεύς—τέσσε-ρις λέξεις: Ούτε χοήματα, ούτε άδειαν!

—□□—

Η ευχή τού ντέ Μαζελέμπ.

Μιά υόρα—διηγείται ο κύριος ντέ Σεγκύρο σά 'Απομνημονεύατάς του—άνετέθη στόν κ. ντέ Μαζελέμπ νά δώσά ήν άλγόνο

σόν Παύλο τού θρόνου, ο όποιος δέν ήταν άως παρά λίγων υόλις μηνών. Τί νά πη-καίσε; Ένα υωρό παιδί, πού δέν ήξερε άλ-λο παρά νά κλάη καί νά φωνάζη μέσ' άπό τήν κούνια του;

Ο κ. ντέ Μαζελέμπ εν τούτοις δέν τά-γασε. Έπλησίασε στήν κούνια καί άπευθι-νόμενος στό νήπιον τού είπε:

—Είθε. Υψηλότητα, νά τήν εύχόγη τό-σον τής Γαλλίας, όσο καί γιά τήν δική σας, ή 'Υπετέρα Βασιλική 'Υψηλότης νά κωρο-πύνη στής κολακείας όπως κ ω φ ε ό ε ι σή-μερα στόν λόγο πού έγινε τήν τιμή νά Της άπευθύνω!...

—□□—

Άλλα τά μάτια τού λαγού...

Ο μέγας κατακτητής Κάρολος ο 12ος τής Σουηρίας, ο όποιος ήγειν άσπάσει τόν θρόνο από τόν Αδύναστο, έκανε μιά μέρα έναν περίπατο με τό άλογό του στά περίγυ-ρα τής Λειψίας. Έξέκονα συνήτησας έναν Σάβωνα γουόκι, ο όποιος πήγε κι' έπεσε στά πόδια του ζητώντας του νά τιμωρήση καίτοι από τούς γροναδέρους του πού τού είχεν άρπάξει τό φαγητό τής οικογενείας του.

Ο βασιλεύς κάλεσεν άμέσως, όταν γύρισε

στ' άνάκτορα, τόν γροναδέρο καί τόν ρώ-τησε:

—Είμαι άλήθεια ότι έκλεψες αυτόν τόν άνθρωπο;

—Μεγαλειότατε, άπήνησεν ο γροναδέ-ρος, δέν έκαμα στόν χωριάτη αυτόν τόσο κακό, όσο έσείς έκάνετε στόν βασιλέα του. Τού έπληρωσε κοτζάμ βασιλέα, ενώ έγώ δέν πέρα άπό τόν χωριάτη αυτόν παρά ένα πούλερικό!...

Ο βασιλεύς έδωσε τότε δέκα δουκάτα στόν χωριάτη ως άποζημίωση, κι' έσυγγώ-ρησε τόν κλέφτη γροναδέρο γιά τήν πνευ-ματώδη άπάντησή του. Κατόπιν βίως γύ-ρισε καί τούτες:

—Έχε ύπ' όφιν σου, αγαπητέ μου, ότι νάί μέν έπληρω ένα δολόκληρο βασιλείο από τόν βασιλέα Αδύναστο, δέν έκράτησα όμως τίποτε γιά τόν έαυτό μου!...

—□□—

Τόν έκλεψε τό μουλάρι του.

Τήν εποχή τού βασιλέως Λουδοβίκου 14ου, κάποιος φιλόσοφος είχε έναν ύπρέ-τη, τόν όποιον άφινε σγεδόν νηστικό. Έπει-δή δέ έφοβόταν μήπως ο ύπρέτης του τού κλέψη καμιά υποτίλια κρασί, είχε φρον-τίσει νά στροφή τό πάτωμα τού κελλαιοού του με στάχτη, ούτως όστε νά καταλαβαί-ναι από τής παρμασιές τόν κλέφτη πού μή-κας καί μέσα...

Ο ύπρέτης καί πειναλός ύπρέτης θέ-λοντας μιά μέρα νά τιμωρήση τόν άφεντικό του, έκακοφίστηκε τό έξής: Πήγε στόν σταβλό, έπετάλασε τό μουλάρι τού υιλα-γύρου, έδωσε τά πέταλα κάτω από τά πα-πούτσια του καί βέβαιος πλέον βτι έτσι δέν θά υπορούσε ν' άνακαλυφθ ή πονηρία του, πήγε τήν κατάπληξη τού υιλαγύρου όταν έπιθεωρώντας τήν άλλη μέρα τό λεηλατημέ-νο κελλάρι του, άνακάλυψε από τά παπούτ-σια τά καλλίτερα κοπάα του τά ήπιε τό... μουλάρι του!

—□□—

Όταν ο γιατρός είνε μεθυμένος.

Ο γνωστός μυθιστοριογράφος Εδμόν-δος Σόν καί ο Ραμί ήσαν άπόστολοι φίλοι καί άδιδόχοτοι υπεκόηδες κι' οί δύο. Ένα βρά-δυ ενώ ένόμιζαν σπίατα τους, ο Ραμί παρ-άπτης, έπεσε καί γούπησε τό πίδα του. Ο Σόν τότε ένδοκίμως βτι είχε κάποτε γοημισέας στοατωτικές μαγίες, έβγαλε τό υαγνίλι του, τό έρίψε καί έπέπεσε ή από τό πίδα τού φίλου του. Κατόπιν τόν έόλε-σ' ένα άιμάκι καί τόν συνώδεσε σπία του, βπου καί τόν έξέλασε στό κορεδάτι του.

Αυτός δέ έπέραςε τήν νύκτα σέ μιά πολυ-θρόνη κοντά στό κεβέδατι τού τραυαταίου.

Τήν άλλη μέρα τό πού άίλις έόνησε, ο Σόν έσπευσε νά έξετασή τό τραύμα τού φίλου του. Καί τότε, ο τής έκπληξώσε! Άντελήθη ότι τήν προηγουμένη νύκτα υε-θοσιμένος καθώς ήταν, άντί νά βεση τή γυ-μνημένο πόδι, τού έρίψε μεθυμένον σίλου του, τούχε βέβαι... τό ήρε!...

—□□—

Η μνήμη τού Ναπολέοντος.

Σέ κάποιον γέννα ο Μέγας Ναπολέων, ά-φηνόμενος μιά παλιά στοατωτική του έπι-μνηση, άνέφερε λεπτομερώς τούς άρτίους όλων τών ταγμάτων πού ήσαν λάβε υόρας σ' αυτήν. Η κυρία Μπερνάρ, τότε, παρ-αυθεσία με τήν καταπληκτική μνήμη του, δέχοιβε τόν Αδύναστο καί τόν ρώτησε, πώς ήταν δυνατόν, βέβαιό από τόσα γέννα, νά θυμάται όλους αυτούς τούς άρτίους.

—Πώς, κυρία μου! άπήνησας ο Ναπολέ-ων. Άγνοείτε λοιπόν ότι ένας εραστής δέν λημονεί ποτέ πώς όνομάζοντο ή παλίες του φίλες!...

—□□—

1761

Τερατολογίες.

Ένας Τσιριγώτης κι' ένας Χιώτης συναν-τήθηκαν στό καφενείο καί τά λένε:

—Φαντάσο, φίλε μου, λέγει ο Τσιριγώ-της, στό ταξίδι μου στό 'Αλγέριο είδα έναν άράπη, τόσο μαύρο, όστε άναγκάσθηκα μέ-ρα-μεσήμερ ν' άνάψω τήν λάμπα γιά νά τόν δω.

—Αυτό δέν είναι τίποτε, είπε ο Χιώτης. Όταν ήμουν στήν 'Ισπανία είδα έναν άν-θρωπο άδύνατο, αλλά τόσο άδύνατο, όστε έσπευσε νά μπη δύο φορές στό δωμάτιο γιά ν' αντίληφθ τήν παρουσία του!

—□□—

Τό αυγό τού Κολόμβου.

—Έξέρεις, ή γυναίκα μου είναι πολύ μορ-φωμένη, πολύ άνεπτυγμένη. Έξέρεις τόσα πράγματα κι' αυτό... με στενοχωρεί.

—Πώς; Δέν καταλαβαίνω.

—Νά! γέας ήταν ή επέτειος τού θανάτου τού Χριστόφορου Κολόμβου. Καί έπειδή δέν έπόρεγα τήν ιστορία τού αυγού τού Κολόμ-βου πού μου διηγείτο, γιά νά μου δώση νά καταλάβω... μου έσπασε δύο αυγά στό κε-φάλι!

—□□—

Μιά έξυπνη προσφώνησης.

Όταν ο Λουδοβίκος ΙΓ' άπέκτησε διά-δοχο, προσκάλεσε τούς δικαστάς τών Παρισίων νά προσέλθουν στά άνάκτορα γιά νά γαιο-τήσουν τόν νεογέννητον πρίγκιπα. Οί δικα-σταί ήσαν φυσικά ύποχρεωμένοι καί νά τόν προσφωνήσουν.

Ο πρόεδρος τού Άνωτάτου Δικαστηρίου, Λακού, βήκε τότε νά πη τής εζής λίγας λέξεις στό μωρό:

—Υψηλότητα, εγώ μθα νά σάς προσφέ-ρομε τά σέβη μας. Τά παιδιά μας καί τά έγγόνια μας θά σάς προσφέρουν τής ύπηρε-σίας τους.

—□□—

ΤΙΠΟΤΑ ΠΙΑ...

Τίποτα πιά δέν άπομένει σάν πρώτα έσένα νά θυμίζη.

—Καί στά στήθη σου ραγίζει, νοιώθω πώς κάτι, κάτι, πεθαίνει.

Γέρον, υιοματόν τ' άσπρα ρόδα καί τής ψυχής μου σέ λευκά κοίνα. Θανάτου πείραμα άπορρόβνι: τό κάθε πού άνθίζει κι' εύόδα.

Τά λόγια μου, ή βουή τού άνέμου τά σκόπιμα μέσ' στό σκοτάδι κι' άπομένει ή καρδιά σπυδαία—μιαύρη παντίερα ενός πολέμου.

Τίποτα πιά δέν άπομένει γρά νά μου ακορπίση λίγη πόρα πού ή νύκτα με τυλίγει κι' ή σιωπή σου με βασανίζει.

Καί τό τραγούδι μου πού γράφο καί με τά δάκρυα τό ραντίζω, άπρώ κι' αυτό πώς τό σκαλίζω στήν κοβή τήν πέτρα, σ' έναν τάφο.

ΑΓΗΣ ΛΕΒΕΝΤΗΣ

(«Βραδυνά Μιλήματα»)

(Τὰ προηγούμενα)

«**Η Λούση, η Βάνα, η Τζέννυ, η Ζαίρα** κ' η Μυρά, πέντε κορίτσια που έχουν αποφοιτήσει την ίδια μέρα μαζί απ' ένα κολέγιο, ύστερ' από τεσσάρων χρόνων μαθητική ζωή, μπαίνουν στην κοινωνική ζωή, η κάθε μία με τὰ δυνειά της. Ο Έρωσ, τὸ πρώτο ἀγνωστό απ' την ζωή πράγμα που συναντούν, δὲν ἀργεῖ νὰ μπλέξει καὶ τὴς πέντε στὰ δικά του. Ἡ Λούση πολιορκεῖται ἀπὸ τὸν Τόννη Μαρίνη. Ἡ Ζαίρα ἀγαπᾷ τὸν Γιάννη Κώτη, πὸν τὴν ἀπατά με τὴν Τζούλια. Ἡ Μυρά συμπαθεῖ τὸν Γιαννίδη, ἡ Βάνα ἔχει ἥδη προχωρημένες σχέσεις με τὸν Φρέντς καὶ ἡ Τζέννυ θαυμάζει τὸν Σταυράκη. Ἡ Ζαίρα μαθαίνοντας μὴ μόνον ἀπ' ἕνα φίλο τὴς δημοσιογράφου, τὸν Ἀνεμόνα, πὸς ὁ Κώτης τὴν ἀπατά με τὴν Τζούλια, ἀπελπίζεται τόσο πὸν ἀποφασίζει νὰ παντρευτῇ ἐκεῖνον πὸν τὴς προσέβριαν οἱ γονεῖς της. Κι' ἕνα θρόνυ προσκαλεῖ ὅλη τὴν παρέα τὴς γιὰ νὰ ἀποχαιρετήσουν τὴν ἐλευθερία τὴς. Ἐκεῖ ὁ Φρέντς ὀρνει τὰ ἐρωτικά του δίκτυα στὴν Τζούλια καὶ ἡ Βάνα ὑπόσχεται στὸν Ἀνεμόνα ἕνα ραντεβού, στὸ ὁποῖο καὶ πηγαίνει. Ὅταν ὁμοῦ ἀντιμετωπίζει τὴν γνώριμη γκαρσονιέρα τοῦ Σταυράκη, ὅπου τὴν πῆγε ὁ Ἀνεμόνας, προσοφίζεται χίλιες-δύο φευτιές καὶ τὸν ἀναγκάζει νὰ φύγουν. Σ' ἕνα καφενεδράκι τὴς Γλυφάδας ἡ Λούση γλυκοκοιβεττιάει με τὸν Τόννη».

17.

(Ἡ συνέχεια)

ΕΠΕΙΤΑ, πρόσθεσε ὁ Τόννης, ἔπειτα αὐτοῦ θάρρος σπῆτι σου. Θὰ δῶ τὸν πατέρα σου. Ὅλα θὰ τελειώσουν...

Ἡ Λούση κρατοῦσε τὸ δάκρυμα τὴς δυημένο στὰ μάτια του κ' ἡ ἀναστροφή τὴς λὲς κ' ἔρχε σταματημένη στὸ στήθος της. Ἀρπάζει νὰ περάσουν λίγα λεπτά καὶ ἑαφνικά, πᾶνοντάς του τὸ χέρι, τῶσφιξε δυνατά, τόσο δυνατά πὸν πόνεσε.

—Μ' ἀγαπᾷς; μονομύρισε με μισόδυσστη φωνή. Μ' ἀγαπᾷς, Τόννη;

—Σὲ λατρεύω, φώναξε αὐτὸς καὶ τὰ μάτια του λαμπύριζαν.

—Θὰ μ' ἀγαπᾷς πάντα; πρόσθεσε ἡ Λούση.

—Θὰ σὲ λατρεύω...

Δὲν εἶπαν τίποτε ἄλλο. Ὁ Τόννης ἔσφιξε καὶ τὴς ἔπλησε τὸ χέρι, κ' ὅταν σὲ λίγο ἡ μουσική ἔπαυε καὶ ἡ ὑπόλοιπη παρέα τους γύρισε στὸ τραπέζι, κανένας τους δὲν μπόρεσε νὰ ἐξηγήσῃ τὴν αἰτία τὴς χαρᾶς πὸν καθορεφίζονταν στὰ μάτια τους.

Ἐξέρετε ποιοὶ εἶναι ἐδῶ; φώναξε ἑξαφνὰ ὁ Λακόςτας καθὼς πλησίασε στὸ τραπέζι τους με τὴν Μυρά. Ἀν τῶρρετε, θὰ σᾶς πῶ πὸς ἤραστε ἔξωτοι.

—Ποῦ θὲς νὰ ἔξω; ἔκανε ὁ Τόννης. Ἐκεῖνο πὸν ξέρω μόνον, εἶναι πὸς μερικὰ μέλη τὴς παρέας μας εἶναι πολλὰ σαγλά.

—Αὐτὸ λέω καὶ γώ, πρόσθεσε ἡ Μυρά καθὼς ἔκανε νὰ καθίσῃ. Ἐπῆμε νῆμαστε βλοῖ ἐδῶ στὴς ἑνδεκα, καὶ τώρα εἶναι δώδεκα κ' ἀκόμα νὰ καινοῦν.

—Τὸ λάθος ἦταν, παρετήρησε ἡ Λούση, πὸν δόσαμε ραντεβού στὴν Γλυφάδα. Ἐπῆρε νὰ ἀνταποκρίνηται πάνω στὴν Ἀθήνα καὶ νὰ κατεβαίναμε βλοῖ μαζί.

—Σπουδαία ἰδέα, φώναξε ὁ Λακόςτας, γιὰ νὰ περμιόναμε δηλαδὴ τὴν μὴν αὐτὴ ὥρα στὸν σταθμό. Τοῦλάχιστο τώρα, εἴμετε χορεύοντες. Κ' ἂν δὲν ἔρθουν, κακὸ δικό τους θὰ κάνουν!

Σάπασε λίγο, ἄναψε τσιγάρο κ' ὕστερα πρόσθεσε:

—Μὰ δὲν μοῦ λῆτε, ποιοὶ ἀκριβῶς ἐπρόκειτο νῆσθουν; Ποιοὶ μᾶς λείπουν;

—Καὶ ποιοὶ δὲν μᾶς λείπουν; δὲν λὲς καλύτερα, ἀπάντησε ὁ Τόννης. Ὁ Σταυράκης, ὁ Κώτης, ἡ Τζέννυ, ἡ Βάνα, ἡ Γιαννίδη.

—Οἱ μισοὶ τρακόσιοι δηλαδὴ, τὸν διέκοψε ὁ Λακόςτας καὶ θέλησε νὰ γελάσῃ.

Κανένας ὁμοῦ ἀπ' τὴν παρέα του δὲν ἔδειξε καμμιὰ διάθεση νὰ συμμετοσθῇ τὸ γέλιο του κ' ὁ Λακόςτας, πρόσθεσε θυμωμένα:

—Ἀ! ὅλα κ' ὅλα! Δὲν εἶπαμε νὰ χαλάσουμε τὸ δικό μας τὸ κέφι γιὰ τοὺς κυρίους αὐτοῦς! Δὲν ἔρθουν, ἂς μὴν ἔρθουν! Αὐτὸ-δὲ

ΝΤΟΛΗ ΝΙΚΑ ΠΙΕΝΤΕ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

μᾶς ἔλατε!

Τράβηξε μερικὲς ρουφηξιὲς καπνοῦ καὶ σὲ λίγο σὰν κατὶ νὰ θυμῆθηκε:

—Ἀλήθεια, ἔξασα νὰ σᾶς πῶ...

—Τί; ρώτησε ἡ Λούση.

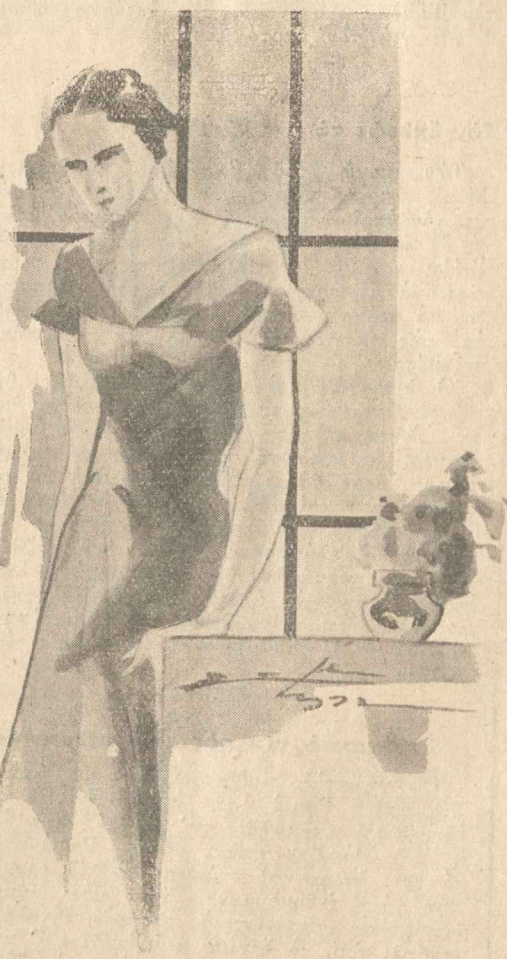
—Τί εἶπες; Δὲν σᾶς εἶπα πὸς κάποιοι εἶναι ἐδῶ; Βοήθε τώρα σῆς ποιοὶ εἶναι!

—Καὶ πὸν θὲς νὰ ἔξω; ἔλεγε ὁ Τόννης.

—Μὰ αὐτοὶ ἀκριβῶς θὰ φαινότανε ἡ ἐξυπνάδα σας. Λοιπόν;

—Λοιπόν, τί; Δὲν μπορῶ νὰ ἔξω.

—Ὡραία, ἂς τὸ φάει τὸ ποτόμα. Ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά εἶναι ὁ Φρέντς με τὴν ἀδελφὴ του καὶ τὴν Τζούλια.

Ἐνα προσώπου γινώριμο τὴς κυτοῦσε πονεμένη, με μᾶτια δακρυομένα: ἡ Ζαίρα.

—Ὅχι, δά, φώναξε ὁ Τόννης κ' ἀνασηκώθηκε ἀπ' τὴν θέση του προσπαθώντας νὰ τοὺς διακρίνῃ ἀπ' τὴν μεριά πὸν τοῦλγε ὁ Λακόςτας.

—Καὶ γιατί σου φαίνεται παράξενο;

—Δὲν εἶπα αὐτό, μὰ ὁ Σταυράκης σήμερὰ τὸ πρῶτ' ἀπὸ τοῦ τηλεφώνησας, μὴλεγε πὸς αὐτοὶ δὲν θάρχοντανε μαζί μας, γιατί εἶχανε νὰ πάνε κάπου ἄλλοι.

—Ε, καὶ; Μήπως δὲν πῆγαν κάπου ἄλλοι;

—Δὲν καταλαβαίνω τίποτε, ἔκανε ἡ Λούση μπαίνοντας κ' αὐτὴ στὴν κουβέντα.

Δὲν εἶναι δὰ καὶ τόσο δύσκολο, ἀγαπητὴ δεσποινὶς Δημητριάδου, πρόσθεσε ὁ Λακόςτας. Ἡ Τζούλια φαίνεται πὸς συμπαθεῖ τὸν Φρέντς καὶ τὰν ἀπατά.

—Μὰ καλὰ, τὸν διέκοψε ἡ Μυρά, ἡ Τζούλια ἀπ' τὴν πρώτη μέρὰ φάνηκε πὸς τὴς ἔρεξε ὁ Κώτης. Ἀλλωστε αὐτὴ ἦταν μοῦ φαίνεται κ' ἡ αἰτία...

Ἡ Μυρά δὲν ἀποτελεῖωσε τὴν φράση της. Σκέφτηκε πὸς δὲν θάταν σωστό νὰ ἑναρξοῦντ' οὐ μὴ οὐχίτησιν πὸν δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ

θῆξῃ πρόσωπα καὶ πράγματα πὸν δὲν ἴδῃ.

—Ποιὰ αἰτία; ρώτησε ὁ Λακόςτας σὲ λίγο πὸν βαρέθηκε νὰ περιμένῃ τὴν ἀπάντησιν τὴς φράσης της.

—Ὡ! κατὶ ἤθελα νὰ πῶ, ἔκανε ἡ Μυρά ἀδιάφορα, μὰ τὸ ἔξασα.

—Θαυμάσια! Πάντως εἴτε εἴτε, εἴτε αὐτοῦ, φαίνεται πὸς ἡ προτιμήσῃς τὴς δεσποινίδος Τζούλιας ἀλλάξαν.

—Κι' ὁ Κώτης τώρα; ρώτησε ἀνεπαίσθητα ἡ Λούση.

—Τί κ' ὁ Κώτης τώρα; Δὲν ἔχει αὐτὴν τώρα, οὔτε ὕστερα. Ἐμῖνα τοῦλάχιστο μὴ φαίνεται πὸς ὁ ὅλην αὐτὴν τὴν ἡμέρην κερδίζει ἕνα μυστικὸ πείραγμα.

Ἡ Λούση ἔστρεψε καὶ κύτταξε τὴν Μυρά.

Κι' ἡ δὴ φιλενάδες, χωρὶς νὰ πῶν ὅτι μὴ λῆξῃ, φανέρωσαν ἡ μὴ στὴν ἄλλη τὴν παρέα.

Τὸ πολυθρόνο κέντρο, τὸ πολυθρόνο μὰ φῶτα, ὁ κόσμος πὸν τὴς περιεφύλαξε.

Ἐξῆσαν ἑαφνικά ἀπ' τὰ μάτια τους καὶ μὴ ἄλλη ἀτμόσφαιρα ἔκρινε μισοπῆς.

Μὴ παλῆ, ἀγαπημένη, γνώριμη ἀτμόσφαιρα. Ἡ ἀτμόσφαιρα τοῦ κοιτῶνος τοῦ καλλίτερου.

Ἡ ἀτμόσφαιρα τοῦ κοιτῶνος τοῦ καλλίτερου τοῦ κοιτῶνος τοῦ καλλίτερου.

Ὁμοῦ τὴς κυτοῦσε πονεμένη, τῶρρε, μὴ μᾶτια πλημμυρισμένα ἀπὸ δάκρυα: ἡ Ζαίρα.

Ἐνας λυγρὸς ἔσφιξε τὸ λαγύγγι τους. Ἐπῆ λυγρὸς πὸν δὲν πρόφταξε νὰ ἐκδηλώσῃ καὶ πῆλινε κατὼ ἀπ' τὴς φωνῆς τοῦ ἀπῆλινε καὶ ὁλοκατέστη χιτυπῶσα μ' ὅλη τὴν ἑνότητα, σὰν τρελλός, τὸ ταμπούρι καὶ τὴς καμπαντίσες τὴς ἔλαξ.

Τὴν ἴδια στιγμή μπῆκε στὸ κέντρο καὶ ὁ πόλοισι παρέα τους. Ὁ Σταυράκης με τὴν Τζέννυ, ἡ Βάνα με τὸν Κώτη καὶ τὸν Γιαννίδη.

Ἐνα πείραγμα ἀπὸ φωνῆς, γέλιο, γοργετισμοὺς κυριόλησες γύρω τους κ' ὁ πᾶς νὰς τοὺς ἀδικα προσπαθοῦσε νὰ καταλάβῃ τί ἡ νὰ ἐπαθῇ τὴν φράση του. Ρεπῆσαν μιλῶσαν, ἀπαντοῦσαν βλοῖ μαζί κ' ἡ ἔλαξ διασταυρωνόντανε στὸν ἀέρα ἀσύνθετος, πῶς νόημα, χωρὶς εἰρμό.

—Βοὲ παιδιὰ, φώναξε με δυνατὴ φωνή ὁ Λακόςτας, θὰ σπατάλετε μὴ στιγμή πᾶς πᾶντον, νὰ μπορέσουμε νὰ συνεννοηθοῦμε.

—Καὶ ποὶς σὲ ἐμποδίζει; ρώτησε ὁ Σταυράκης.

—Ποὶς δὲν μ' ἐμποδίζει δὲν λὲς καλλίτερα, συνέχισε αὐτός. Σέξῃτησιν εἶναι αὐτὴ πὸν κάνουμε, ἡ παζάρι; Ἐγὼ τοῦλάχιστο, δὲν καταλαβαίνω τίποτε.

—Τόσο τὸ καλλίτερο, ἔκανε ὁ Σταυράκης, περριόκοντάς του καὶ ἔσασα σὲ γέλιο.

Ἡ ὑπόλοιπη παρέα τὸν μιμήθηκε καὶ σὲ λίγο βλοῖ τους γελοῦσαν πειρακτικά γιὰ τὸν Λακόςτα.

—Μὴ μοῦ πειράζετε τὸν ἐξέβαλμό μου, φώναξε ἡ Τζέννυ, προσπαθώντας νὰ δώσῃ ἑνα σοβαρὸ τόνο στὴν φωνή της. Μὴ μοῦ τὸν πειράζετε, γιατί θὰ θυμῶσω.

—Τότε καλὰ, ἂς γίνῃ τὸ κατῆρ σᾶς πῶν ὁ Σταυράκης, μὰ ἐν τῇ αὐτῇ περιμένετε, γιατί θὰ θυμῶσω.

—Τότε καλὰ, ἂς γίνῃ τὸ κατῆρ σᾶς πῶν ὁ Σταυράκης, μὰ ἐν τῇ αὐτῇ περιμένετε, γιατί θὰ θυμῶσω.

—Τότε καλὰ, ἂς γίνῃ τὸ κατῆρ σᾶς πῶν ὁ Σταυράκης, μὰ ἐν τῇ αὐτῇ περιμένετε, γιατί θὰ θυμῶσω.

—Τότε καλὰ, ἂς γίνῃ τὸ κατῆρ σᾶς πῶν ὁ Σταυράκης, μὰ ἐν τῇ αὐτῇ περιμένετε, γιατί θὰ θυμῶσω.

—Τότε καλὰ, ἂς γίνῃ τὸ κατῆρ σᾶς πῶν ὁ Σταυράκης, μὰ ἐν τῇ αὐτῇ περιμένετε, γιατί θὰ θυμῶσω.

—Τότε καλὰ, ἂς γίνῃ τὸ κατῆρ σᾶς πῶν ὁ Σταυράκης, μὰ ἐν τῇ αὐτῇ περιμένετε, γιατί θὰ θυμῶσω.

—Τότε καλὰ, ἂς γίνῃ τὸ κατῆρ σᾶς πῶν ὁ Σταυράκης, μὰ ἐν τῇ αὐτῇ περιμένετε, γιατί θὰ θυμῶσω.

—Τότε καλὰ, ἂς γίνῃ τὸ κατῆρ σᾶς πῶν ὁ Σταυράκης, μὰ ἐν τῇ αὐτῇ περιμένετε, γιατί θὰ θυμῶσω.

—Τότε καλὰ, ἂς γίνῃ τὸ κατῆρ σᾶς πῶν ὁ Σταυράκης, μὰ ἐν τῇ αὐτῇ περιμένετε, γιατί θὰ θυμῶσω.

—Τότε καλὰ, ἂς γίνῃ τὸ κατῆρ σᾶς πῶν ὁ Σταυράκης, μὰ ἐν τῇ αὐτῇ περιμένετε, γιατί θὰ θυμῶσω.

—Τότε καλὰ, ἂς γίνῃ τὸ κατῆρ σᾶς πῶν ὁ Σταυράκης, μὰ ἐν τῇ αὐτῇ περιμένετε, γιατί θὰ θυμῶσω.

—Τότε καλὰ, ἂς γίνῃ τὸ κατῆρ σᾶς πῶν ὁ Σταυράκης, μὰ ἐν τῇ αὐτῇ περιμένετε, γιατί θὰ θυμῶσω.

—Τότε καλὰ, ἂς γίνῃ τὸ κατῆρ σᾶς πῶν ὁ Σταυράκης, μὰ ἐν τῇ αὐτῇ περιμένετε, γιατί θὰ θυμῶσω.

—Τότε καλὰ, ἂς γίνῃ τὸ κατῆρ σᾶς πῶν ὁ Σταυράκης, μὰ ἐν τῇ αὐτῇ περιμένετε, γιατί θὰ θυμῶσω.

—Τότε καλὰ, ἂς γίνῃ τὸ κατῆρ σᾶς πῶν ὁ Σταυράκης, μὰ ἐν τῇ αὐτῇ περιμένετε, γιατί θὰ θυμῶσω.

—Τότε καλὰ, ἂς γίνῃ τὸ κατῆρ σᾶς πῶν ὁ Σταυράκης, μὰ ἐν τῇ αὐτῇ περιμένετε, γιατί θὰ θυμῶσω.

—Τότε καλὰ, ἂς γίνῃ τὸ κατῆρ σᾶς πῶν ὁ Σταυράκης, μὰ ἐν τῇ αὐτῇ περιμένετε, γιατί θὰ θυμῶσω.

—Τότε καλὰ, ἂς γίνῃ τὸ κατῆρ σᾶς πῶν ὁ Σταυράκης, μὰ ἐν τῇ αὐτῇ περιμένετε, γιατί θὰ θυμῶσω.

—Τότε καλὰ, ἂς γίνῃ τὸ κατῆρ σᾶς πῶν ὁ Σταυράκης, μὰ ἐν τῇ αὐτῇ περιμένετε, γιατί θὰ θυμῶσω.

ΑΠΟ ΕΝΑ ΚΟΛΛΕΓΙΟ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΙΣ ΔΟΜ. ΒΑΡΔΑΚΩΣΤΑ

νίδη. Ὁ Τόννης πᾶς στὴν Λούση. Ἡ Βάνα ἀνάμεσα στὸν Λακόςτα καὶ τὸν Κώτη.

Δὲν ἦταν σωστό αὐτὸ πὸν κάνετε, εἶπε σὲ λίγο ὁ Λακόςτας.

—Ποῦ; ρώτησαν μαζί ἡ Βάνα κ' ὁ Κώτης.

—Νὰ μᾶς κάνετε νὰ σᾶς περιμένουμε τὸν ὥρα. Αὐτὸ δὲν εἶναι εὐγενικὸ ἀπὸ μέρους σας.

Δὲν φταίμε ἐμεῖς, ἔκανε ἡ Βάνα. Τὰ παρῶνά σου νὰ τὰ πῆς στὴν ξαδελφὴ σου. Μᾶς κράτησε μὴν ὁλοκλήρη ὥρα στὸ χῶλλ τοῦ σπιτοῦ της νὰ τὴν περιμένουμε νὰ φτιάξῃ τὴν τουαλέττα της...

—Ἀχούχα! Ἀφῶ μὴλεξατε με τὴν Τζέννυ, ὁ θεὸς σᾶς λυπήθηκε καὶ γλυτώσατε τὸ σὺ γόηγο. Ἐγὼ γιατί δὲν πᾶω θαρρεῖτε νὰ τὴν πᾶω; Βαρεμένα νὰ τὴν περιμένω...

Στὸ ἴδιο αὐτὸ διάστημα πὸν ἡ Βάνα, ὁ Λακόςτας καὶ κάπου-κάπου κ' ὁ Κώτης ἀλλάξαν ἄσκαπες κουβέντες, ἡ Μυρά με τὸν Γιαννίδη μιλῶσαν σιγά-σιγά οἱ δύο τους, μὴ προσέχοντας διόλου τὴ συζήτηση πὸν γινότανε.

Δὲν φανταζόμουν ποτὲ πὸς θ' ἀργοῦσαμε τόσο, δεσποινὶς Βαλλίδου, τὴς ἔλεγε ὁ Γιαννίδης, ἀλλοκῶτα θὰ τοὺς ἔβρινα καὶ θὰ κατέβαινα μόνος μου.

—Καὶ γιατί αὐτό; ρώτησε ἡ Μυρά, προσπαθώντας νὰ φανῇ ὅσο μποροῦσε ἀδιάφορη.

—Μὰ..., ἔκανε ὁ Γιαννίδης καὶ σταμάτησε σὰν νὰ μετάνοιωσε γιὰ ὅ, τι πῆγε νὰ πῇ.

—Γιατὶ αὐτό; ἑναρξώθηκε ἡ Μυρά.

Δὲν συνηθίζω νὰ κάνω κοιτιλιμένα, δεσποινὶς Βαλλίδου, ἀπάντησε ὁ Γιαννίδης, ἀλλοκῶτα...

—Ἀλλοκῶτα;

—Ἀλλοκῶτα θὰ σᾶς ἔλεγα πὸς δὲν θάρρετε νὰ με ρωτοῦσατε τὴν αἰτία πὸν θὰ μ' ἀναγκάζει νᾶρθω πὸν γόηγο ἀπ' τοὺς ἄλλους ἐδῶ...

Δηλαδὴ θέλετε νὰ πῆτε, ἐπέμενε ἡ Μυρά γιὰ νὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ μιλήσῃ, πὸς προτιμᾶτε τὴν κάτω παρέα ἀπ' τὴν ἄλλη;

—Τὴν κάτω παρέα ὅχι, τὴν δική σας νὰ!

Κι' ὁ Γιαννίδης καθὼς ἐπρόφερε τὴς τελευταῖες λέξεις τὴς φράσης του, τὴς τόνισε περισσότερο, σὰ νᾶθελε νὰ τὴς ἑξακορίσῃ, διοντάς τους μεγαλύτερη σημασία. Ἡ Μυρά καὶ πῆγε ν' ἀπαντήσῃ, μὰ δὲν τὴς δόθηκε καλὸς. Ἡ μουσική ἔπαυε καὶ σὲ τὸ τραπέζι τοὺς ἑναρξοῦσαν ὁ Σταυράκης καὶ ἡ Τζέννυ.

—Ὁ Λακόςτας τοὺς ὑποδέχτηκε με φωνῆς: —Ἐλάτε ἐδῶ, ἐσεῖς, κύριοι, ἐλάτε ν' ἀκούσετε καὶ σῆς τὸν ἐξέβαλμό σας.

Μὲ συγχωρεῖς, φίλε μου, ἀπάντησε ὁ Σταυράκης, ἐγὼ τοῦλάχιστο δὲν ἤρθα ἐδῶ γιὰ ν' ἀκούσω οὔτε ἐξαναμῶνους, οὔτε ἐσένα.

Ἦρθα γιὰ νὰ χορεύω καὶ γι' αὐτὸ σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς νὰ ἀπαγάγω τὴν ντάμα σου...

—Ὅποτε τρόπος! ἔκανε ὁ Λακόςτας, πᾶνον καὶ στὸν γάμο σου νὰ σοῦ πῇ καὶ τοῦ χρόνου...

Ὁ Σταυράκης ὁμοῦ οὔτε τὸν ἀκούγε πᾶ. Εἶχε πᾶρει κ' ὅλας τὴν Βάνα καὶ ἀπομακρύνονταν ἀπ' τὸ τραπέζι τους.

—Ἐχε δίκιο, μονομύρισε ἡ Βάνα καθὼς ἀρχισαν νὰ χορεύουν, δὲν κάνουμε καλὰ νὰ τοὺς ἀφίσουμε τὸσπν ὥρα νὰ περιμένουν.

Καὶ ποὶς τοὺς εἶπε νὰ περιμένουν;

—Ἀστεῖος εἶστε! Τί θὰ πῇ ποὶς τοὺς εἶπε νὰ περιμένουν; Ἀφῶ δόσαμε ραντεβού ἐδῶ, τί θέλατε νὰ κάναν;

—Νὰ χορεύαν. Ἡ ζωή, δεσποινὶς Δροσινού, εἶναι ἔ

νας ὁμορφος χορὸς καὶ δὲν πρέπει νὰ χάνουμε οὔτε μὴ στιγμή. Ἀκούστε με πὸν σᾶς μιλῶ, κατὶ ξέρω καὶ γώ. Ἀλλωστε καὶ σῆς...

Ὁ Σταυράκης δὲν ἀποτέλειωσε τὴν φράση σου. Ὅσος γιὰ μετάνοιωσε, ὅσος γιὰ σκέφτηκε πὸς δὲν θάταν εὐγενική. Ἡ Βάνα ὁμοῦ παραξενεμένη, θέλησε νὰ μιλήσῃ τὴν αὐτὸ πὸν δὲν θέλησε νὰ τὴς πῇ ὁ Σταυράκης καὶ τὸν ρώτησε:

—Τί ἐννοεῖτε με τὸ «ἀλλωστε» αὐτό;

—Ὡ! τίποτε. Κατὶ πῆγα νὰ πῶ...

—Αὐτὸ τὸ κατάλαβα, τὸν διέκοψε ἡ Βάνα. Μὰ τί ἦταν α

η Ετήνη του ΔΕΣΠΟΤΙΚΟΥ

Μπουτί στο χαρτί με σάλτσα μπροχάμι.

Είναι καιρός μω φαίνεται ν' αφίσωμε για λίγο την λαχνοπλάστική και ν' μιλήσωμε και για μαγειρική, αφού άλλωστε και τα δύο αφορούν την τέχνη του... λαρυγγός μας.

Σήμερα θα σ' αναφέρω την κατασκευή μπουτιού στο χαρτί με σάλτσα μπροχάμι. Τα υλικά που θα χρειαστούμε είναι:

Ένα άνοιξο μπουτί
50 δρ. κασέρι
100 δρ. ντομάτες
50 δρ. βούτυρο
άλατι, πιπέρι.

Αγοράζουμε ένα μπουτί από τον κρεοπωλή και μ' ένα μικρό μαχαίρι το χαράζουμε στη μέση, εκ των άνω προς τα κάτω, και το ξεβγάλουμε σιγά και προσεκτικά. Όταν βγάλουμε το κόκαλο, το αφήνουμε στη μέση, το βάζουμε και τοποθετούμε επάνω φιλοκομμένες στενωμακρές φέτες κασεριού. Ακολουθώντας καθαρίζουμε της ντομάτες απ' τον σπόρο και την φλούδα τους και αφού της κόψουμε κι' αυτές σε λεπτές φετούλες, της τοποθετούμε επάνω από το κασέρι, ενώ οι ντομάτες αλάτι και πιπέρι ανάλογο, καθώς και το μισό βούτυρο. Το υπόλοιπο βούτυρο το κρατάμε για να αλείψουμε το έξω μέρος του μπουτιού για να μην κολλήσει στο χαρτί.

Όταν ετοιμασθή κατ' αυτόν τον τρόπον το μπουτί, το κλείνουμε καλά και σφίχτα για να μην υπάρξει φόβος να χυθούν τα περιεχόμενά του και το δένουμε μ' ένα σπάγκο. Κατόπιν το τυλίγουμε σε δύο-τρία αδιάβροχα χαρτιά και το δένουμε πάλιν με σπάγκο, το τοποθετούμε σ' ένα ταψάκι ή σ' ένα πηλίνο γκουβέτσι μικρό τόσο όσο να χωρέει ακριβώς το μπουτί για να μην μετακινήται και ανοίξει, και το στέλνουμε στον φούρο.

Όταν ψηθή το σερβίρουμε σε μία πιατέλα με προσοχή φροντίζοντας να μην χυθή η σάλτσα του κατά την ώρα του ανοίγματος.

Όσοι το παρασκευάσουν για την εξοχή καλόν είναι να το ανοίγουν εκεί μόνο κατά την ώρα του φαγητού.

Για την παρασκευή του μπουτιού στο χαρτί υπάρχουν πολλοί και διάφοροι τρόποι, αλλά ο πρακτικότερος και καλλίτερος είναι αυτός που σ' αναγράφω σήμερα.

ΑΝΤ. ΑΚΖΙΩΤΗΣ

ΤΥΠΟΙ ΕΥΓΕΝΕΙΑΣ

Η καλή ανατροφή δεν συνίσταται στο να φερόμεθα μόνον καλά με τους ανθρώπους της τάξεώς μας, αλλά και με αυτούς που η τύχη καταδικάσκει να στέχουν πιο κάτω από μας κοινωνικώς. Πόσοι όμως απ' αυτούς είναι πολύ ανώτεροί μας!

Ανάμεσα στους ανθρώπους που θεωρούνται κατώτεροι μας κοινωνικώς είναι εν πρώτοις οι εργάται: αλλά μέσα στην κατηγορία αυτήν συγκαταλέγονται και χαλοί και κακοί. Δεν έπεται λοιπόν ούτε ότι πρέπει να εκμεταλλευθούμε τους πρώτους, ούτε, αντίθετα, ν' αφίσωμε να μας εκμεταλλευθούν οι δεύτεροι. Αν αντίληφθουμε παρόμοια πρόθεση, αν δούμε πως ο απέναντί μας είναι ανόητος, προσητής, δεν ξέρει δηλαδή να μας σερβίρει, τον βάζουμε αμέσως στην θέση του. Αν όμως τον δούμε καλόν, ευγενικόν, πρόθυμον, τότε του δείχνουμε συμπάθεια, γιατί θα είναι άσφαλως σε θέση να την εκτιμήσει.

Μετικοί προϊστάμενοι δείχνοντας καμιά φορά σκληρό, μ' δέν πρέπει πάντα να κάμουν με ετοιμώς άπαισθητους τύπους, με τέτοινα «στραβόδουλ», ώστε αν δέν δείχνονται πολύ ανώτεροι, δέν μπορεί να γίνη δουλειά.

Ο εργάτης είναι πολύ δύσκολος τύπος, γιατί κάποτε μπορούμε να τον διευθύνουμε φερόντας τον στο φιλότιμο. Άλλοτε όμως αυτό δέν ωφελεί και ηρεσιάζεται μεγάλη αυστηρότης για να διατηρηθή η πειθαρχία και συγχρόνως να γίνη η δουλειά.

ΚΟΥΒΕΝ-
ΤΟΥΛΕΣ

Με την καθημερινή υπερτίμηση τόσο των ειδών πρώτης ανάγκης, όσο και των άλλων πραγμάτων γενικά, η οικογένειες αντιμετώπιζουν φοβερά προβλήματα και δέν ξέρουν πώς ν' αντιμετωπίσουν στήν ανάγκη της ζωής.

Τα προβλήματα αυτά φαίνονται πάντα, αλλά ως δοθή λίγη προσοχή και στην ταπεινή συμβουλή μας, η οποία ίσως μπορεί να διευκολύνει κάπως το πράγμα. Έν πρώτοις πρέπει σε μία οικογένεια να υπάρχει ομόνοια, γιατί η ομόνοια είναι εκείνη που θα βοηθήσει να σκεφθούν όλοι μαζί και να εξοικονομήσουν τα πράγματα. Το κάθε μέλος της οικογένειας ως μη διατάσσεται να εργάζεται και να συνεισφέρει στο γενικό ταμείον τον όβολόν του, την δε διαχείριση ως αναλαμβάνει η μητέρα ή η μεγάλη αδελφή, όπως καταφέρνει καλλίτερα. Γιατί, μη νομίζετε πως είναι εύκολο πράγμα να διαχειρίζεται κανείς τα χρήματα ενός σπιτιού. Απαιτείται μεγάλη σκέψη, φρόνησις και πνεύμα οικονομίας. Η τροφή να είναι θρεπτική, αβρόνη, αλλά να αποφεύγεται ταυτόχρονα κι' η σπατάλη.

Δέν αρκεί όμως να φροντίζη ένα μόνο πρόσωπο για την οικονομία του σπιτιού. Όλοι θα βοηθούν, όλοι θα συμβάλλουν.

Γιατί τί μπορεί να επιτύχη η νοικοκυρά που σκέπτεται και την πεντάρα, όταν τα άλλα μέλη της οικογένειας έχουν ιδιοτροπίες στο φαγητό, όταν αφήνουν τα ηλεκτρικά εργαλεία χωρίς λόγο, όταν δέν προσέχουν να χαμηλώνουν το γκαζό σαν βράζει το φαγητό, όταν αφήνουν την θύρα ανοικτή και χύνεται το νερό χωρίς να υπάρχει λόγος;

Σε μία οικογένεια πρέπει όλα τα μέλη να φροντίζουν για την οικονομία του σπιτιού, Ε.

Η ΜΟΔΑ

Για το φθινόπωρο θα έχη μεγάλη πέραση η σπορτίφ εμφανίσεις και τα Παρισινά φιγουρίνια του Διόδοστου είναι κι' όλες γεμάτα με χαριτωμένα μοντελάκια. Το σκίτσο μας σ' αναφέρει δύο ωραιότερες εμφανίσεις που αποτελούνται από φούστες λεπτές μάλλινες και μπλουζές από λευκή ποπλίν ή τουάλιν-νέ-σουά, η κρέπ-ντέ-σιν, αναλόγως του ποσού που έχει κανείς να ξεδύει.

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΕΣ ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΕΣ

Πάντως εκείνο που δέν αλλάζει όσον αφορά της φθινοπωρινές εμφανίσεις, αν κρίνουμε από ό,τι βλέπουμε, είναι ότι έχουν ως χαρακτηριστικό την απλότητα και την ίσια γραμμή. Τα κορσάκια παρουσιάζουν και το νεωτερικόν. Έπάνω από την τάλλια σχηματίζεται μια πιάτα, μια ενκρουσασίον, μία νεοκόντ ορίζοντια, κάτι τέλος πάντων που κονταίνει κάπως τον μορδο στο για να τον κάνει να ανακουφίζεται με της απαιτήσεις της νέας γραμμής. Τα μπράτσα εξακολουθούν να επεκτείνονται κατά το ήμισυ και η μόδα αυτή κολλάει πολύ το σύνολον της σιλουέτας. Για υφάσματα θα έχουμε λινά, τούσο, χονδρά μεταξώδη και κρέπ-ντέ-σουά. Δηλαδή σχεδόν ό,τι μπορούμε να φορέσουμε και τώρα, με μόνη την διαφορά πως θα γίνεται χρήση επανοφοριού.

Για απογευματινά και βραδυνά φορέματα θα ιδούμε χρησιμοποιούμενα τα πλινσέ, αλλά πλινσέ άνω-κάτω που είναι φαρδιά κάτω στην φούστα και επάνω στενωμένον. Το νέο αυτό είδος κολλάει πολύ την σιλουέτα.

Τέλος, στήν βραδυές τουαλέτες θα ιδούμε μεγάλους φούρκους τοποθετημένους πίσω στην μέση ή ενίοτε και στην πλάτη, και ο νεωτερικότερος αυτός προσθέτει πολλή ομορφιά στο σύνολον της τουαλέτας.

Με της βραδυές τουαλέτες είναι απαραίτητη μία έσάρπα, ένα μολαρί, μία τσάπα. Αναλόγως της σιλουέτας της θαλέτας ή κάθε μία κυρία τί της πηγαίνει.

ΚΑΠΕΛΛΑ ΑΠΟ ΥΦΑΣΜΑ

Μαζί με της απειριόφους φούρες που απειριόφους τα διάφορα σπίντα μόδας δέν δείχνουν και μικρά καπελλάκια από βελούδο που είναι σωστά κομωτεχνήματα από τους. Είναι λευκά ή ανοικτόχρωμα και τοποθετούν συνήθως της βραδυές τουαλέτες. Τα απογευματινά είναι λίγο μεγαλύτερα και με μπόρο πάντοτε πιο κατεβαστά από τα ένα πλάι.

Δύο χαριτωμένες φθινοπωρινές εμφανίσεις.

ΑΝΔΡΙΚΗ ΜΟΔΑ

Τα ανδρικά υποκάμια γίνονται τώρα πιο ανοικτά ως κάτω και κομωπώνον. Είναι τελειωτά λείες της μόδας και δέν στέκονται διόλου πρακτικότητας. Το υποκάμιο που είναι ανοικτό και κομωπώνει ως κάτω, απειριόφους και δέν είναι με μεγαλύτερη ευκολία.

Τα ριγέ υφάσματα δέν είναι τόσο στην μόδα, γιατί προτιμούνται τα μονόχρωμα, το όμως δέν θα πη πως όλοι έχουν ριγέ πει και τα βάζουν σε αχρηστία.

Τα υποκάμια είναι όλα σπορτίφ και συνήθιζαν πολύ τα δίχρωμα. Ίδια με λευκό παντελόνι τα ενδεχόμενα υποκάμια είναι μαρόν και λευκά, ή κίτρινα και λευκά με κάλτσες λευκές ή κίτρινες.

Η γραβάτες συνήθιζαν πάντα να τάντ πλατείες, όταν όμως πρόκειτο πλινσέ μεταξώδες, τότε είναι στενές 2-3 1) 2 δάχτυλα. Φοριούνται πολύ και τα παντάκια, με θεωρούνται πολύ νεανικά.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ ΣΑΣ

Μερικές γυναίκες έχουν τόσο λεπτή επιδερμίδα, ώστε καμιά κόρμα δέν τις

ΠΡΟΖΩΓΗ

σελ. καμιά κόρμα δέν της πηγαίνει και παρουσιάζονται πάντα ότι το δέρμα του προσώπου των σκάζει. Επίσης ότι ο ήλιος της κάνει λεκές, πανάδες και άλλα παρόμοια. Δέν θα μπορούμε να συμβουλευθούμε τίποτε σε τόσο εύαισθητες επιδερμίδες, γιατί ίσως μία κόρμα ωφέλιμη για άλλες, σ' αυτές να φέρη καταστροφικά αποτελέσματα. Τό μόνο που μπορούμε να συμβουλευθούμε είναι να δοκιμάζουν μία κόρμα, και μάλιστα αντιποσόν πως δέν της πηγαίνει, να την αλλάζουν σε 3-4 μέρες ως ότου βρουν την κατάλληλη. Το ίδιο και με την πούδρα. Ας προσέχουν όμως να μη βγαίνουν ποτέ στον ήλιο χωρίς κόρμα στο πρόσωπο, όπως επίσης και να μην βάζουν πούδρα χωρίς κόρμα. Τα σαπούνια είναι άλλο ζήτημα που κι' αυτό δέν θα βοηθήσει της ή κάθε κυρία.

Κάποτε ένα απλούστατο σαπούνι ωφελεί μιν επιδερμίδα, ενώ άλλο, ακριβό, την σκάζει. Σαπούνια καλά είναι το Φουζέ, σαπούνι, το Πήλας, το Καντό, το Μασσαλιό και άλλα. Μερικές όμως κυρίες προτιμούν το άνω της Μασσαλίας ή το Κορτικό.

Πάντως το σαπούνι δέν βλάπτει την επιδερμίδα, αλλά κι' αυτό θα γίνεται συχνά ή άσπια, αναλόγως των απαιτήσεων της επιδερμίδας. Αν δέν θέλη σαπούνια συχνά ή επιδερμίδα, λίγες σταγόνες δονατό οινόπνευμα σε νερό το καθαρίζουν από το λίπος.

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Τα θαλάσσια λουτρά.

Είναι αναμφισβήτητον ότι τα θαλάσσια λουτρά είναι ωφέλιμα, αλλά όχι για όλους τους οργανισμούς. Για τον λόγον αυτόν προτιμώ την κανείς θαλάσσια λουτρά, θα κάνει καλά να συμβουλευθή τον γιατρό του ή να αλλάξει όπως θα έκανε αν έπορευτο να πάει στα λουτρά της Υάτης, της Αϊδηφό, κτλ. Όσοι οι οργανισμοί και όλες ή κοστές δέν ανέχονται την θάλασσα.

Μερικούς τους εκνευρίζει γενικώς ή θάλασσα και τότε φυσικά και τα λουτρά τα θαλάσσια δέν είναι γι' αυτούς. Άλλα κατά γενικόν κανόνα τους κορσασμένους οργανισμούς, τους αναμικτούς, τους πάγοντας από υποκατάσταση σωματική, είτε διανοητική, τους νευροσθενικούς, τους διαγόντας καθιστικόν ή σε κλεισμένα γυμνασεία, ή θάλασσα τους ζωογονεί. Απαγορεύονται όμως τα θαλάσσια λουτρά σε όσους υποφέρουν από κήλη, από πνευμονίον, σε όσους έχουν με- γάλαν πίση, σε όσους είναι παχυσαρκία και κοιλιακόν, αιματώδεις ή ύπερ το δέν νευροσθενικοί.

Όσοι αφορά την ηλικία, όταν περάση κανείς τα 50-55, καλόν είναι να μη υπαίχη στην θάλασσα. Αυτό δέν αποκλείει εν τούτοις οιωσμένους εβδουιντάρους από το να κάνουν τακτικά τα θαλάσσια λουτρά τους και να ζωογονούνται.

Η καλύτερη εποχή για τα θαλάσσια λουτρά είναι οι μήνες Μάιος, Ιούνιος, Σεπτέμβριος και για τους πολύ αδύνατους ο Ιούλιος και ο Αύγουστος. Όσο για την ώρα, οι πιο δυνατοί να διαλέγουν της πρωί, ως 7-9 και οι άλλοι το μεσημέρι ή το απόγευμα, πάντα 3 ώρες μετά το γεύμα.

Στο περπατώντας θα πούμε πως πρέπει να γίνονται τα θαλάσσια λουτρά.

ΓΙΑ ΤΟ ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ ΣΑΣ

Οι Άμεσικοι, που σπινίζονται για το πρακτικό τους μολα, έχουν πάντα υπ' όψει τους να μην ξεδύνουν όλα όσα κερδίζουν, να μην είναι τα κέρδη τους, αλλά να βάζουν πάντα κατά μέρος ένα ποσόν, έστω και ελάχιστο. (Φασούλι, το φασούλι γεμίζει το σακκούλι) λέει η παροιμία.

Όσοις κατορθώση να αποκτήση την οικονομική ανεξαρτησία του, εκείνος μόνον είναι πλούσιος ανεξαρτητός, γιατί δέν θα έχη πια την ανάγκη κανενός και θα ορίζει τον έαυτόν του.

Όσοις στενάζει διαρκώς υπό το βάρος των χρεών δέν θα γνωρίση ποτέ τί θα πη ανεξαρτησία. Θα έχη πάντα μέσα σε μία αγωνία, μέσα σε μία φροντίδα που δέν θα αφήνουν να μένη ποτέ ήσυχος, ούτε να απολαύσων τίποτε, με την καρδιά του, όταν θα του παρουσιασθή κάτι ευάριστο. Έπειτα είναι τόσο απεινωτικό να έχη κανείς διαρκώς την ανάγκη των άλλων!

Γι' αυτούς όλους τους λόγους πρέπει να κατορθώσουμε να ζούμε με ήπιον κερδίσιμα, έχοντας πάντα υπ' όψει να βάζουμε και κατά μέρος ένα μικρό ποσόν για μία ώρα ανάγκης. Ας υποτεταχούμε δέ στο υποκείμενο τα έξοδά μας, ως αποσώσουμε κάθε τί περσιτό, γιατί, το επαναλαμβανόμεν, η οικονομική ανεξαρτησία είναι το πολυτιμότερο δώρο της ζωής.

ΤΟ ΜΕΝΟΥ ΣΑΣ

Με της μεγάλης ζέστας τα κόρμα φαγητά είναι και ευάριστα και ωφέλιμα. Γι' αυτόν τον λόγο σ' αναφέρουμε σήμερα μερικά τα οποία είναι υγιεινά και δρεκτικά όχι μόνον στην γαστήρ αλλά και στην όρα. Πρώτα-πρώτα είναι η ρωσική σάλτσα, καμωμένη με βορσμένους πατάτες, παντζάρια, σπινάκια, σέλινα κτλ., γαρνιρισμένα με μαγιονέζα και σερβίρεται από αυτά βράδια.

Δεύτερο πιάτο είναι αγρινάδες (κουτόν) αν δέν είναι ή εποχή των σπινών βορσμένους με νερό και λάδι και γεμισμένους με μαγιονέζα, φουά-γκρά, σπινάκια αγρινά και επάνω τοποθετημένο σε κάθε μία μισό αυγό βορσμένο.

Τρίτο πιάτο είναι ντομάτες γεμιστές, της οποίες αφού σκάψουμε, βάζουμε μέσα και όργανους και ζυδι για να γίνουν όλο τους το ζουμί. Η γεμιστή βράζει γίνεται με λουόμενες σαρδέλλες βασιλικόν, αυγά σκληρά και μαγιονέζα και σερβίρεται ή ντομάτα γεμιστή γαρνιρισμένη με σπινάκια στον σάβανο, αλλά τοποθετούνται μάλλον στην γκαλερία.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Και την Άσπια. Να πλένετε το πρόσωπόν σας με σαπούνι άνω Μασσαλίας. Θα το βοηθή στο Μανιμάρι και Ρουσσόπουλου. Έμου (17), όπως θα βοηθή επίσης την Πάτ Άντζελ για τα γένη, και το Όντορονό. Θα ασπινόν. Όλα τα είδη φαρμάκων θα τα βοηθή στο ως άνω κατάσταση. Έπειτα θα βοηθή και κορσάκια καταπνέμενα για την κορδία σας.

Ζών Μελλί. Μετά το βόρσιμα υποστείτε να χρησιμοποιήση λίγη κρέμα Πόντε ή Σκορπίου. Τίποτε άλλο δέν υπάχει. Να σαπούνιζετε πολύ καλά το πρόσωπο που το βόρσιμα για να μη ξεβεί το δέρμα.

Κορσάκια σπινών. Ζητήσατε για πώς κοινωνικόν και θα σας τον απείρουν. Θα τον έχετε πιο γρήγορα από αν τον έχετε τον έγω και σας τον στείλω. Πάντως υφάρσους έχει γίνεται σέλινα και με όσους τους όσους της ύγινης.

Σε ντεμένι. Πρώτα-πρώτα σάτε μία πλατιά φούστα και σπινίζετε λινά κοντή. Την ήλιοσπαρσία θα την αγοράσετε από 5 λεπτά, αυξάνοντας κάθε ώρα ανά 2 λεπτά ως 5 ώρες.

Μονογράφοι. Πράσινο. Αυτό το όπιοις υπαχθιζόμενοι δέν είναι κατάλληλον. Ζητήσατε άνω εντοπίση από τον φαρμακοποιόν σας το κατάλληλο ποσόν που έχει. Διά τα δόντια σας ποσινάτε την δοντοπάση Κολυός.

ΕΜΠΡΑΛΛΑ

Καινούργια Βιβλία

«Παραπονετικά χαμόγελα» (Τραγούδια)

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΒΟΓΙΑΤΖΗ

Ένας θερμός λυρικός παλμός και μία ρομαντική διάθεση χαρακτηρίζουν την πρώτη ποιητική συλλογή του κ. Γ. Βογιατζή.

Λίγα ποιήματα—δεκαπέντε περίπου—ζυγισμένα και προσεγμένα τόσο στην τεχνική όσο και στο περιεχόμενον, αποτελούν ολόκληρη τη συλλογή του.

Ο ποιητής τους—νέος όπως διαφάνεται απ' την ερωτική διάθεση που διαπνέονται τα τραγούδια του—βλα—κατέχει άρκετά τον στίχο να και ξέρει να μεταδίδη όχι δίχως συγκίνηση την σκέψη του.

Έχει ακόμα πολύ λεπτό τρόπο έκφρασης και δέν γοντοκόβει απότομα δέν προτίθεται να εξωτεριστεί. Γι' αυτό και πολλά ποιήματά του είναι λεπτότατα κομωτεχνήματα βρως και ιδέας.

Έκείνο που κάπως ελαττώνει την αξία της όλης συλλογής του κ. Βογιατζή είναι ή επιμονή του να μένη στα χιλιοπατημένα οικόπεδα της Τέχνης, δίχως να κάνει την παρυσιακή προσπάθεια να φθάση στους καινούριους δρόμους που ανοίγει ή εποχή μας, στους δρόμους, απ' τους οποίους κάθε νέος θα πρέπει να ξεκινάει σήμερα. Επιμένει όμως σ' αυτό το σημείο, γιατί όταν ένα έργο—έστω και ποιητικό—είναι υγιές και άριστο και καλό, δίχως όμως να προσθέτη κάτι δικό του, κάτι ολόκληρο καινούριο, ατομικό, στο οικοδόμημα της Τέχνης, το έργο αυτό μένει στάσιμο και ο δημιουργός του γάνεται ίσα στο πλήθος των συναδέλφων του, σαν ένας παραπάνω και τίποτε περισσότερο.

Βάσει το νέο βιβλίο του κ. Βογιατζή είναι και το πρώτο του, και ως πρώτο είναι περισσότερο από καλό σε κάθε άπλη.

Αυτό μας πείθει να δυο πράγματα: Πρώτον ότι ο κ. Βογιατζής είναι ποιητής και δεύτερον ότι άνα ή γρήγορα, θα γράψη πολύ καλά βιβλία.

«Τ' άγκωνάρι»

ΑΜΒΡΟΣΙΟΥ ΦΡΑΝΤΖΗ

Τ' «Άγκωνάρι» είναι μία σειρά από πεζά σκίτσα, μέσα απ' τα οποία ξεφύτουν και μερικά πολεμικά. Ο κ. Α. Φραντζής, αντιστάτης σε ό,τι θάγη απαραιτήτως έχει την σκεπτική του αίσθηση και πλέκει και θάγη διαβολή πολλές φορές για την παρική ιδέα του σκεπτικού μεταξύ συντηρητικόν, που σκαταί από παρδοσθή στην διάφορες κοινωνίες.

Όμως τα διηγήματά του, ενώ πάντως νάσαν όλα πολεμικά, είναι μάλλον ήρωα-οικιακά και κοινωνιολογικά, πράγμα που, όπως είναι επόμενο, έχει αναγκάσει τον κ. Φραντζή να κατασφύγη σε μια άσπρη κατασκευή πεζών δοκιμίων.

Ίσως ο κ. Φραντζής να μην τα έχει εκδόσει με αξιολύσεις. Όμως το πολεμικότερο διηγήμα του κ. Φραντζής μας κάνει να έχουμε κάποιαν απειρίση από τον συγγραφέα που για ώριμότερα και άριστερα πράγματα.

Ο κ. Φραντζής έχει βλη την ειδικότητα και βλη την απαιτημένη πείρα να γράψη πολεμικά βιβλία. Γι' αυτό προτιμώμε να μην μας διαψέση στον παραπάνω στογασμό μας.

Ντ. Ντ.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ

Σε λίγες μέρες νέα επιθεώρησης

Μύθα — Μανγανέση — Κιούση

ΕΙΣΟΔΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΑ

Μουσική: Αλ. Αλινέν

Από τον ΘΙΑΣΟΝ ΜΗΛΙΑΔΗ

Ο ΝΕΚΡΟΣ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΥΠΟ FELIX CARR

(Τὰ προηγούμενα)

(Ο Τσάλο Γκρόν, διευθυντής μιας κινηματογραφικής εταιρείας διηγείται στον συνάδελφό του Μπίλλυ Ρόμπινσον, την υπόθεση ενός σεναρίου του που είναι παρμένη απ' την ελληνική ιστορία του ληστού Ουίλλιαμ Μπάροου. Ο Μπάροου οδυσιαστικά δεν υπήρξε ληστής αλλά ένας ένθεσμος και παράξενος προσώπος των φτωχών. Είχε αγαπήσει πολλά την γυναίκα του τραπέζιτη Άλφρεντ Σίμφων, τον οποίο κατόπιν τινάζει στον αέρα γιατί του αρνήθηκε κάποιο χρηματικό βοήθημα υπέρ των ορφανών. Το χρηματικό αυτό ποσό ο Μπάροου το ζήτησε αργότερα, επί απειλής θανάτου, από την ίδια την κ-α Σίμφων. Ο Μπίλλυ Ρόμπινσον δίνει αυτή την ιστορία την διδασκαλία από ένα ημερολόγιο της Σίμφων που έπεσε στα χέρια του Τσάλο Γκρόν).

(Η συνέχεια)

III

Ο Μπίλλυ Ρόμπινσον έφτιαξε να πείσει από τα χέρια του το «Ημερολόγιο» της Σίμφων. Ο άνθρωπος, που δεν εγγύρισε την ήσυχία, που δεν άφινε καμιά στιγμή της ζωής του να περνά ατακτοποίητη και που κάθε τι, στο οποίο έχριζε στιγμές, έπρεπε να του αποδόσει «αξιοσύνη» σύμφωνα με τους νόμους της εγγονομαχίας—δεν άφινε ποτέ την ψυχή του να παραδίδεται σε νοσταλγικές αναπολήσεις ή όνειροπολήματα, που τα θεωρούσε άνωφελ.

Λένε πως δεν είχαν δη ποτέ τον Μπίλλυ Ρόμπινσον γά είναι δυσημιόνο σε σχέσεις... Ο άνθρωπος, που δεν εγγύρισε την ήσυχία, που δεν άφινε καμιά στιγμή της ζωής του να περνά ατακτοποίητη και που κάθε τι, στο οποίο έχριζε στιγμές, έπρεπε να του αποδόσει «αξιοσύνη» σύμφωνα με τους νόμους της εγγονομαχίας—δεν άφινε ποτέ την ψυχή του να παραδίδεται σε νοσταλγικές αναπολήσεις ή όνειροπολήματα, που τα θεωρούσε άνωφελ.

Η άποψή του ήταν αποτέλεσμα εμπνεύσεως, αποτέλεσμα του μυαλού του και ποτέ κοροστικής δουλειάς ώρων ή ημερών. Τον έλεγαν «πνευματικό αυτόματο», μηχανικό μυαλό και ότι άλλο θέλεις, αλλά κανείς δεν μπορούσε να αιτιολογήσει ότι η μηχανική εμπνεύσεως του ήταν υπέροχος και ότι η «ηλεκτρική» απόφαση του ήταν θαύματα λογικής κρίσεως.

Λοιπόν, αυτός ο απόλυτα θετικός άνθρωπος, έκανε τόσα στιγμές σε σχέσεις... «άνωφελ». Και μάλιστα έφτιαξε άρκετες στιγμές...

Όλες ή εικόνες της τραγωδίας του Μπάροου επέσαν μια-μια μπρος από τα μάτια του και όλες αυτές έπλησαν κύματα μέσα στο μυαλό του την φόρα σκηνών κινηματογραφικού έργου.

Γύστρα από άοκνη ώρα ο Μπίλλυ Ρόμπινσον έπρεπε στα χέρια του τα «Απομνημονεύματα» του Μπάροου.

Δεν είχε διαβάσει πρωτοτυπότερη αφήγηση, νομίστηκε από «γαγκάτερ». Ούτε έφτιαξε καθόλου ώρα πολυτέμνη.

Ο Μπάροου είχε σημειώσει με ζηλευτή λακωνικότητα με και θαυμαστή τεχνολογία του και της αγγικής του. Κάθε φορά που ο Μπάροου επάνω σε μια μεγάλη κόλλα άπασα γαυτί... «Βίαιες σαν «κέρτορες» ιστορίες, που η αρχή και το τέλος της ήταν άπειρα λευκά αποσπασματικά...

Πρώτη σημείωση: «Έβουγα από την Τσάλο Γκρόν και δεν θα ξαναπατήσω ποτέ. Δεν θέλω να δουλεύω σε ένα λαοπόδητο, που, μέσα σε άλλα εγκλήματα του, εγκρίμους και την ερωτική μου σωλήνα. Άγαπώ την Βίβιαν...» «Αν δεν την αγαπούσα τόσο, ίσως δεν θα έβουγα από την Τσάλο Γκρόν...»

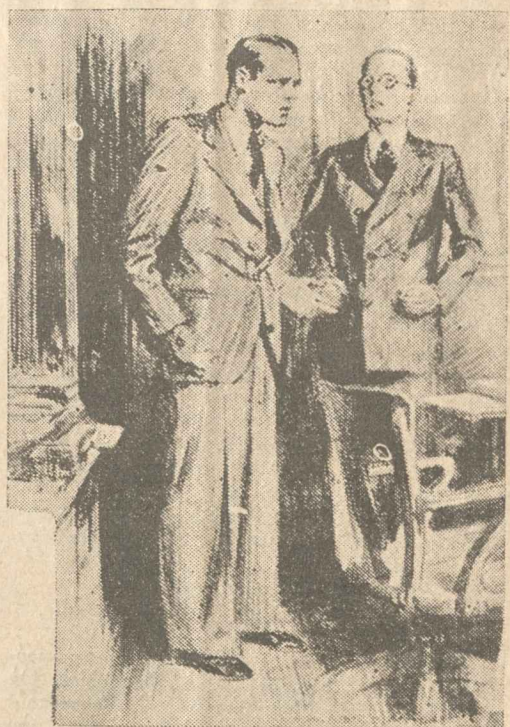
Δεύτερη σημείωση: «Ο αγώνας μου για

το γάλα των φτωχών παιδιών δόσκει ενάντια, σαν τείχος εθνοκικό, την θέληση του Σίμφων. Θα το γκρεμίσω αυτό το τείχος! Ίσως λυτήσω την Βίβιαν, που την αγαπώ, μα πρέπει να κάνω ότι μου λέει η συνείδησή μου.

Τρίτη σημείωση: «Εσκότωσα τον Σίμφων...» «Έγινα ληστής... αγαπώ την Βίβιαν.» Τετάρτη σημείωση: «Εσκότωσα την Βίβιαν...»

Η λίγες αυτές φράσεις λες κι' εκούρασσαν το μυαλό του Μπίλλυ Ρόμπινσον πιο πολύ από της πολυτέλειδες αφηγήσεις της Βίβιαν Σίμφων.

Έγινε το κεφάλι του βαρύ από σκέψεις. Κι' όταν σηκώθηκε από την πολυθρόνα για να υπή στο γραφείο του, μέσα στο μυαλό

Ο νεκρικός που καταζητούσε τον Μπάροου εφρόθηκε στο δωμάτιο του σκοτωμένου.

του είχε κατασκευαστεί ολόκληρο το σχέδιο του έργου, που θα ήταν το «αποστοδογίμνα» της «αίχνης»...

IV

Ο Τσάλο Γκρόν ήταν ένθεσμος. Ήταν η πρώτη φορά που έδινε όλη την αποκλειστική δική του «αυτονομία» και θα είχε, ύστερα από τον Μπίλλυ Ρόμπινσον, τον νταϊόκτο, το «έβου» στην υπόθεση και στην ψυχολογική λεπτομέρεια. Ανέλαβε ο ίδιος τους σπουδαιότερους διαλόγους και ήταν το δεξί χέρι του Μπίλλυ στην σύνθεση του «Κοντινιούτ», που είναι το αντίστοιχο του «σενάριο» στον ομιλούντα κινηματογράφο. Γύστρα από ένα μήνα το στούντιο δοι-σκόταν σε πραγματικό δογματικό. Το νέο οίλο του Μπίλλυ Ρόμπινσον, που θα ήταν η καλύτερη «προσόντοχση» της περιόδου, απασχολούσε τους λαμπρότερους άστρες, τους καλύτερους «κάμαρουμεν» και τους πιο ικανούς τεχνίτες της «Γουόλντεν» «Θόρος Φονορίμ Κοσπορέσον».

Ο Μπίλλυ ήταν απασχολημένος με την διδασκαλία και την «φωτο-φωνόληψη» των σκηνών των πρωταγωνιστών. Οι βοηθοί του είχαν ετοιμάσει της σκηνές του «πλήθους»

και ο Τσάλο Γκρόν ήταν ένθεσμος. Ήταν η πρώτη φορά που έδινε όλη την αποκλειστική δική του «αυτονομία» και θα είχε, ύστερα από τον Μπίλλυ Ρόμπινσον, τον νταϊόκτο, το «έβου» στην υπόθεση και στην ψυχολογική λεπτομέρεια. Ανέλαβε ο ίδιος τους σπουδαιότερους διαλόγους και ήταν το δεξί χέρι του Μπίλλυ στην σύνθεση του «Κοντινιούτ», που είναι το αντίστοιχο του «σενάριο» στον ομιλούντα κινηματογράφο. Γύστρα από ένα μήνα το στούντιο δοι-σκόταν σε πραγματικό δογματικό. Το νέο οίλο του Μπίλλυ Ρόμπινσον, που θα ήταν η καλύτερη «προσόντοχση» της περιόδου, απασχολούσε τους λαμπρότερους άστρες, τους καλύτερους «κάμαρουμεν» και τους πιο ικανούς τεχνίτες της «Γουόλντεν» «Θόρος Φονορίμ Κοσπορέσον».

Ήταν παράξενος ο μεγαλύτερος ήρωας ήρωας της «Αμερικής» ο Άρθουρ Μακχόνε. Ήταν από τα άστρα, που έπαιζαν στο στερέωμα της Τένης, που έπαιζαν πολύ και ακόμα χωρίς δόση. Με μυστικό νταϊόκτο. Κανείς δεν ήξερε πως άγγιζε. Ούτε πως θα τέλειωνε. Μα ίσως ήξερε κι' έλεγαν: «Να ο μεγάλος Τεχνίτης».

Από την πρώτη στιγμή που ο Άρθουρ Μακχόνε μπήκε στο στούντιο και γύρισε το πρώτο του «έβου», ο Μπίλλυ Ρόμπινσον έφτιαξε γεωμετρικά ένθεσμοις την «αίχνη» και «Αργυμύρη» «Εθέρηκα».

Και, αλήθεια, είχε βρή τον τύπο, που έπρεπε να τον παίξει. Ο μεγάλος αυτός αν-θρώπος. Είχε βρή τον άνθρωπο, που έπαιζε την ψυχή του καθόλου ολόκληρη της ζωής του, που θάβιζε στο έργο του πνευματικό του πλάσμα κι' έπαιζε πλάσμα της ζωής, με τους πιο απλούς κι' αλυστικούς τόνους της γλώσσας, με και με τις άνοητες, της πιο φοβικές απαντήσεις του ανθρώπινου σπαραχμού και της σπινής τραγωδίας...

Ο τύπος του Μπάροου δεν ήταν ο κρύος ισοκακτράς του εγκληματία, του κρη-στον, ήταν μια πολυσύνθετη ψυχή, που έπρεπε να προσέδουν πολύ ο νταϊόκτο του θάβιζε να την αναλύσει και ο ήρωας του θα της δάνειζε της χαλάρωσης του δι-νυμικότητας για να την κάνει να δείξει πλατύτερα κάθε πτυχή της.

Ένα τέτοιο τύπο μόνο ο Μακχόνε μπορούσε να τον ζωντανέψει.

Όταν ο Μπίλλυ Ρόμπινσον του έδωσε τον ρόλο και του κίνησε για πρώτη φορά να πει-στον, ο Άρθουρ Μακχόνε, επ-ρεσμένος θαβεία και άγρος, σαν άνθρωπος που τον ζωντανέει μια δύσκολη περίπτωση της ζωής του, σήκωσε άρνη το δάχτυλό του κι' έσπινε τον νταϊόκτο:

«Ο! αυτό δείχνουν, Μπίλλυ, πως θέ-λεις να παρουσιάσεις τον Ουίλλιαμ Μπάροου σαν ένα εξαιρετικό άνθρωπο. Το παλιό πατήμα αυτό ή λόγω έμπειρο στο έ-βάλλο να εμφανίσεις ένα ληστήρα σε κοινωνικών ήρωα;

—Το πιστεύω, αγαπότη μου, και θέ-λω να κέρω και τον κόσμο να πιστέψω, πως ο Μπάροου ήταν ένας εξαιρετικός, ένας μεγάλος άνθρωπος, απάντησε ο νταϊόκτο με μια περίεργη λάμψη στα μάτια.

Ο Άρθουρ Μακχόνε έκρινε τον Μπί-λλυ κατάνυατα. Ύστερα γαυγίλασε και εί-πε: «Θάλεγε κανείς πως έχεις γνώσει όλα τα τον περίφημο αυτόν ληστή, που έφτιαξε τωσα δολοφονία την «Αμερική, που έχει φίλος σου—ευσέτητες τόσο καλά την γ-γή του!»

—Ναί, τον έμαλιστα πολύ και σε έ-δωκα, πως δεν ήταν κοινός εγκληματίας. Αυτός ο άνθρωπος δεν έσκότωνε για να π-τακτοέσει. Έξερει πως το σπίτι του να π-τακτοέσει. Για να σώσει το γέρο, που το έπαιζε ή σπαίλα. Είναι μια καλή πράξη, που ή κοινωνική συνθήκη τους έδωσαν δόξαση όνυματα. Μά, τραβήξουν τα όνυματα και κι' εμείς ποδενοδύ οφείλ, γωός ποτε να λάβουμε τον κόσμο να σκεθούμε. Γιατί καύσια και ψεύτικα, αφού και ή συνθήκη που τα έδωσαν έφτιασαν είναι κοινές και ψεύτικες. Ένα από τα όνυματα αυτά κι' ή λέξη «φονία». Μά, τραβήξουν την γ-γή κι' ή λέξη «φονία». Μά, τραβήξουν την γ-γή κι' ή λέξη «φονία». Μά, τραβήξουν την γ-γή κι' ή λέξη «φονία».

—Ναί, τον έμαλιστα πολύ και σε έ-δωκα, πως δεν ήταν κοινός εγκληματίας. Αυτός ο άνθρωπος δεν έσκότωνε για να π-τακτοέσει. Έξερει πως το σπίτι του να π-τακτοέσει. Για να σώσει το γέρο, που το έπαιζε ή σπαίλα. Είναι μια καλή πράξη, που ή κοινωνική συνθήκη τους έδωσαν δόξαση όνυματα. Μά, τραβήξουν τα όνυματα και κι' εμείς ποδενοδύ οφείλ, γωός ποτε να λάβουμε τον κόσμο να σκεθούμε. Γιατί καύσια και ψεύτικα, αφού και ή συνθήκη που τα έδωσαν έφτιασαν είναι κοινές και ψεύτικες. Ένα από τα όνυματα αυτά κι' ή λέξη «φονία». Μά, τραβήξουν την γ-γή κι' ή λέξη «φονία». Μά, τραβήξουν την γ-γή κι' ή λέξη «φονία».

—Ναί, τον έμαλιστα πολύ και σε έ-δωκα, πως δεν ήταν κοινός εγκληματίας. Αυτός ο άνθρωπος δεν έσκότωνε για να π-τακτοέσει. Έξερει πως το σπίτι του να π-τακτοέσει. Για να σώσει το γέρο, που το έπαιζε ή σπαίλα. Είναι μια καλή πράξη, που ή κοινωνική συνθήκη τους έδωσαν δόξαση όνυματα. Μά, τραβήξουν τα όνυματα και κι' εμείς ποδενοδύ οφείλ, γωός ποτε να λάβουμε τον κόσμο να σκεθούμε. Γιατί καύσια και ψεύτικα, αφού και ή συνθήκη που τα έδωσαν έφτιασαν είναι κοινές και ψεύτικες. Ένα από τα όνυματα αυτά κι' ή λέξη «φονία». Μά, τραβήξουν την γ-γή κι' ή λέξη «φονία». Μά, τραβήξουν την γ-γή κι' ή λέξη «φονία».

—Ναί, τον έμαλιστα πολύ και σε έ-δωκα, πως δεν ήταν κοινός εγκληματίας. Αυτός ο άνθρωπος δεν έσκότωνε για να π-τακτοέσει. Έξερει πως το σπίτι του να π-τακτοέσει. Για να σώσει το γέρο, που το έπαιζε ή σπαίλα. Είναι μια καλή πράξη, που ή κοινωνική συνθήκη τους έδωσαν δόξαση όνυματα. Μά, τραβήξουν τα όνυματα και κι' εμείς ποδενοδύ οφείλ, γωός ποτε να λάβουμε τον κόσμο να σκεθούμε. Γιατί καύσια και ψεύτικα, αφού και ή συνθήκη που τα έδωσαν έφτιασαν είναι κοινές και ψεύτικες. Ένα από τα όνυματα αυτά κι' ή λέξη «φονία». Μά, τραβήξουν την γ-γή κι' ή λέξη «φονία». Μά, τραβήξουν την γ-γή κι' ή λέξη «φονία».

—Πώς το ξέρεις; —Το ξέρω, γιατί έλειψε ο μόνος άνθρω-πος, ο οποίος μπορούσε να τον αναγνω-ρίσει. —Και δε μπορεί κανένας άλλος να τον ά-γνωρίσει; Δεν υπάρχουν φωτογραφίες του; —Ασέτο πράγμα ή φωτογραφίες! Ο Τζάκ Μόροου έδειχνε, πως ο Μπάροου εί-χε αλλάξει τελείως τα χαρακτηριστικά του προσώπου του με «πλαστική» έγγεισηση. Ήταν ο ίδιος νοσοκόμος στην κλινική, που έφτιαξε ή έγγεισηση αυτή και όταν, ύστερα από χρόνια, είδε ή φωτογραφία του Μπά-ροου σε κάποιο περιοδικό εθνομύθησε, πως αυτή ήταν ή πρώτη μορφή του ανθρώπου, που πήγε στην κλινική για να υποστή έ-γγεισηση έδωσε του Τζάκ γενναίο πωρημο-μορφή ο Τζάκ, γιατί επί δέκα μέρες, πριν από την έγγεισηση, έκανε αυτός ήλεκτοικό ασκήσι στο πρόσωπο του πελάτη—του Μπά-ροου. Έπειτα ήταν και ο μόνος πελάτης, που τούκανε εντύπωση. Δεν έδωγαν, ούτε αυτός, ούτε ο γιατρός από την κλινική, ο-ύτε τον είδε κανείς εκεί μέσα. Μετά την έ-γγεισηση έδωσε του Τζάκ γενναίο πωρημο-μορφή. Ο γιατρός, ύστερα από ένα μήνα, έ-παιξε την κλινική του και έφυγε για την Βό-ρροπη. Ο Τζάκ είχε δη τον πελάτη αυτόν τρεις-τέσσερις φορές από τότε. Για τελευ-ταία φορά τον είδε λίγες μέρες αφού άνα-γνώρισε στο περιοδικό την πρώτη του φωτο-γραφία και έπεισθηκε, πως ο μυστηριώδης εκείνος πελάτης δεν ήταν άλλος από τον πε-ρίφημο Μπάροου. Έπειτα το άνοιγμα του τάφου Μπάροου, που απέδειξε, πως, αντί του διαβόητου σιμομύθη, είχε τωφ' εκεί μέσα ένα κείνο όμοιόμα του, απέδειξε, πως ο Τζάκ Μόροου είχε δίκιο και πως ο Μπάροου έζωσε. Έτσι, άγγισε ή αναζητή-σή του. Φωτογραφία με την νέα μορφή του Μπάροου δεν υπήρχε. Ο γιατρός, που τού-γε κάμει την πλαστική έγγεισηση έφτιασε-σθη. Ο μόνος που μπορούσε να αναγνωρίσει τον Μπάροου ήταν ο Τζάκ και αυτός έσπινε επί κεφαλής των νεκρικών. Τώρα ο Τζάκ αυτός δόσκει σκοτωμένους πωιν προσθήκη να δώθ τον Μπάροου. Έτσι ο περίφημος αυτός αρχισιμομύθης μένει και πάλι ασύλ-ληπτος.

—Δεν σάς πώλεγα εγώ, πως δεν θα συλ-ληφθή ο Μπάροου; είπε ζωηρά ο Μπίλλυ Ρόμπινσον.

—Φαντάζομαι πως είσαι ευχαριστημένος, έ-κασε ο Τσάλο με μια δόση πειρακτικής ει-ρωνείας στον Μπίλλυ, γιατί ο' αναγκασθή- να στήσης μέσα στο στούντιο άγγιση για τον άγαπημένο σου Μπάροου.

—Ποιός μένος να πώλεσε τον Τζάκ Μό-ροου; ερώτησε με άπορία ο Άρθουρ Μακ-χόνε, ο οποίος άογισε να δείγνη τόσα άνω-θηστο ένδιαφέρον για την υπόθεση Μπάροου.

—Ποιός τον σκότωσε; είπες ευκαιρικά ο Τσάλο. Απλάδι ότι είναι εκείνο πάνω τα κεραυβίδια, που κάνει νάου-νάου! Είναι

—Νομίζω πως δεν μου στέκει. Δεν ξέρω, Ίσως στείλει ο διάλογος, με νομίζω πως κάτι λείπει από τον Μπάροου... Από τον Μπάροου που μόνον ζωντανέει έ-παι και που αισθάνεται, ως τον Μπάροου του ρόλου είναι κάτι, που άλλους μου φαίνεται οργή γαντάκι και άλλους γάσια τεράστιο...

Τα μάτια του Ρόμπινσον άστράφανε πάλι. —Τι έννοια; ερώτησε τον Άρθουρ. —Νά... έννοια ότι ο διάλογος είναι πολύ ουτινιόκοις. Παρουσιάζει τον Μπάροου ι-σοκακτρά, λαοπλάνο δημοκόπο, ξέρω κι' ε-γώ τι άλλο, ενώ εκείνος ήταν ή λάμψη της ανόκητης ζωής, που λάμπει και σβίνει σαν σπάνιο όρυμα αλήθειας, σάν...

Ο Άρθουρ Μακχόνε έστωμάτρε απότο-μα, σαν να θέλει να συγκρατήσει τον έαυτό του από τον κατήφορο του λυσιμού και υ-λίστα έκινε τα πόδια του Μπίλλυ Ρόμπινσον με βρος αδητό, που κάνει άταξίες. Έκασινε όμως έννοιασμένους το σφόνδε:

—Εκπρό! Έμπρός, Άρθουρ! Αυτός είναι! Αυτός είναι ο Μπάροου! Τον έννοιασε! Τον έννοιασε: καλύτερα από ό,τι περιμένα. Μπράβο! Έγινε δίκιο! Σε έ-τι λες από δώ κι' έμπερο άγγιξε δίκιο! Άκου δώ: Άλλαξε έ-παι τον διάλογο! Κέμε τον δπως θέλεις! Ο-πως νομίζεις πως θα σε βοηθήσει καλύτερα να ζωντανέψει τον Μπάροου.

Έκινε την στιγμή τως έπληρυσαν ο Τσάλο Γκρόν.

—Σταθήτε, τούς εί-πε, ή υπόθεση Μπά-ροου δεν έλκειστηκε ακόμα σε άστυνομικά γροντοτόλματα. Το σινάλε μας δεν είναι ποτέ.

—Απλάδι; ερώτησε ο Μπίλλυ. —Σύμφωνα με της άστυνομικής προβλέ-ψης, ο Τζάκ Μόροου, που είχε δη και άνα-γνωρίσει τον Μπάροου, θα έδοθεσε την ά-στυνομία να τον συλλάβη και ο περίφημος γάγκστερ θα έπληγαν στην άγγινη, αό-τυ: της ιδεολογίας του. Έτσι γίνεται και στο σινάλε του έργου.

—Ε, λοιπόν; —Λοιπόν, φαίνεται, πως, στην πραγματι-κότητα, δεν θα συμβούν έτσι τα πράγματα και αυτό σημαίνει, πως έδωσκαμε να γρά-ψουμε το σινάλε. Ήθελε μάλιστα τόσα πλε-γασματα, που άγγιλλει, ότι ο Τζάκ Μόροου, ο οποίος δόσκει τον Σιχάρο με τσιάντα νετεκτίες καταλήφοντας τον Μπάροου, ε-δωθηκε στο δωμάτιο του ξενοδοχείου του σκοτωμένους...

—Σκοτωμένους; —Ναί. Και υλίστα κατά τρόπον μυστη-ριώδη. Κανείς δεν είδε, κανείς δεν άκου-σε τίποτα. Κανείς δεν μπορεί να βοηθήσει την Άστυνομία στο παραμυκό.

—Αυτό είναι καταπληκτικό, έμωμοούρισε ο Άρθουρ. —Σπουδαίο! Έκασε ο Μπίλλυ. Λοιπόν; —Λοιπόν... το «λοιπόν» είναι εύκολο να το αντέψω κανείς. Ο Μπάροου δεν θα συλ-ληφθή.

—Και πως τα πές με την νέα σου θέση, Θανιάσια. —Έχεις σχετική έλευθερία, βέβαια... —Ναί! Είμαι έλευθερός να πηγαίνω ό,τι ώρα θέλω το προί πριν από τις 8 και να φεύγω κατ' άρέσκειαν το βράδυ μετά της 9...

—Και πως τα πές με την νέα σου θέση, Θανιάσια. —Έχεις σχετική έλευθερία, βέβαια... —Ναί! Είμαι έλευθερός να πηγαίνω ό,τι ώρα θέλω το προί πριν από τις 8 και να φεύγω κατ' άρέσκειαν το βράδυ μετά της 9...

—Και πως τα πές με την νέα σου θέση, Θανιάσια. —Έχεις σχετική έλευθερία, βέβαια... —Ναί! Είμαι έλευθερός να πηγαίνω ό,τι ώρα θέλω το προί πριν από τις 8 και να φεύγω κατ' άρέσκειαν το βράδυ μετά της 9...

—Και πως τα πές με την νέα σου θέση, Θανιάσια. —Έχεις σχετική έλευθερία, βέβαια... —Ναί! Είμαι έλευθερός να πηγαίνω ό,τι ώρα θέλω το προί πριν από τις 8 και να φεύγω κατ' άρέσκειαν το βράδυ μετά της 9...

—Πώς το ξέρεις; —Το ξέρω, γιατί έλειψε ο μόνος άνθρω-πος, ο οποίος μπορούσε να τον αναγνω-ρίσει. —Και δε μπορεί κανένας άλλος να τον ά-γνωρίσει; Δεν υπάρχουν φωτογραφίες του; —Ασέτο πράγμα ή φωτογραφίες! Ο Τζάκ Μόροου έδειχνε, πως ο Μπάροου εί-χε αλλάξει τελείως τα χαρακτηριστικά του προσώπου του με «πλαστική» έγγεισηση. Ήταν ο ίδιος νοσοκόμος στην κλινική, που έφτιαξε ή έγγεισηση αυτή και όταν, ύστερα από χρόνια, είδε ή φωτογραφία του Μπά-ροου σε κάποιο περιοδικό εθνομύθησε, πως αυτή ήταν ή πρώτη μορφή του ανθρώπου, που πήγε στην κλινική για να υποστή έ-γγεισηση έδωσε του Τζάκ γενναίο πωρημο-μορφή ο Τζάκ, γιατί επί δέκα μέρες, πριν από την έγγεισηση, έκανε αυτός ήλεκτοικό ασκήσι στο πρόσωπο του πελάτη—του Μπά-ροου. Έπειτα ήταν και ο μόνος πελάτης, που τούκανε εντύπωση. Δεν έδωγαν, ούτε αυτός, ούτε ο γιατρός από την κλινική, ο-ύτε τον είδε κανείς εκεί μέσα. Μετά την έ-γγεισηση έδωσε του Τζάκ γενναίο πωρημο-μορφή. Ο γιατρός, ύστερα από ένα μήνα, έ-παιξε την κλινική του και έφυγε για την Βό-ρροπη. Ο Τζάκ είχε δη τον πελάτη αυτόν τρεις-τέσσερις φορές από τότε. Για τελευ-ταία φορά τον είδε λίγες μέρες αφού άνα-γνώρισε στο περιοδικό την πρώτη του φωτο-γραφία και έπεισθηκε, πως ο μυστηριώδης εκείνος πελάτης δεν ήταν άλλος από τον πε-ρίφημο Μπάροου. Έπειτα το άνοιγμα του τάφου Μπάροου, που απέδειξε, πως, αντί του διαβόητου σιμομύθη, είχε τωφ' εκεί μέσα ένα κείνο όμοιόμα του, απέδειξε, πως ο Τζάκ Μόροου είχε δίκιο και πως ο Μπάροου έζωσε. Έτσι, άγγισε ή αναζητή-σή του. Φωτογραφία με την νέα μορφή του Μπάροου δεν υπήρχε. Ο γιατρός, που τού-γε κάμει την πλαστική έγγεισηση έφτιασε-σθη. Ο μόνος που μπορούσε να αναγνωρίσει τον Μπάροου ήταν ο Τζάκ και αυτός έσπινε επί κεφαλής των νεκρικών. Τώρα ο Τζάκ αυτός δόσκει σκοτωμένους πωιν προσθήκη να δώθ τον Μπάροου. Έτσι ο περίφημος αυτός αρχισιμομύθης μένει και πάλι ασύλ-ληπτος.

—Δεν σάς πώλεγα εγώ, πως δεν θα συλ-ληφθή ο Μπάροου; είπε ζωηρά ο Μπίλλυ Ρόμπινσον.

—Φαντάζομαι πως είσαι ευχαριστημένος, έ-κασε ο Τσάλο με μια δόση πειρακτικής ει-ρωνείας στον Μπίλλυ, γιατί ο' αναγκασθή- να στήσης μέσα στο στούντιο άγγιση για τον άγαπημένο σου Μπάροου.

—Ποιός μένος να πώλεσε τον Τζάκ Μό-ροου; ερώτησε με άπορία ο Άρθουρ Μακ-χόνε, ο οποίος άογισε να δείγνη τόσα άνω-θηστο ένδιαφέρον για την υπόθεση Μπάροου.

—Ποιός τον σκότωσε; είπες ευκαιρικά ο Τσάλο. Απλάδι ότι είναι εκείνο πάνω τα κεραυβίδια, που κάνει νάου-νάου! Είναι

—Νομίζω πως δεν μου στέκει. Δεν ξέρω, Ίσως στείλει ο διάλογος, με νομίζω πως κάτι λείπει από τον Μπάροου... Από τον Μπάροου που μόνον ζωντανέει έ-παι και που αισθάνεται, ως τον Μπάροου του ρόλου είναι κάτι, που άλλους μου φαίνεται οργή γαντάκι και άλλους γάσια τεράστιο...

Τα μάτια του Ρόμπινσον άστράφανε πάλι. —Τι έννοια; ερώτησε τον Άρθουρ. —Νά... έννοια ότι ο διάλογος είναι πολύ ουτινιόκοις. Παρουσιάζει τον Μπάροου ι-σοκακτρά, λαοπλάνο δημοκόπο, ξέρω κι' ε-γώ τι άλλο, ενώ εκείνος ήταν ή λάμψη της ανόκητης ζωής, που λάμπει και σβίνει σαν σπάνιο όρυμα αλήθειας, σάν...

Ο Άρθουρ Μακχόνε έστωμάτρε απότο-μα, σαν να θέλει να συγκρατήσει τον έαυτό του από τον κατήφορο του λυσιμού και υ-λίστα έκινε τα πόδια του Μπίλλυ Ρόμπινσον με βρος αδητό, που κάνει άταξίες. Έκασινε όμως έννοιασμένους το σφόνδε:

—Εκπρό! Έμπρός, Άρθουρ! Αυτός είναι! Αυτός είναι ο Μπάροου! Τον έννοιασε! Τον έννοιασε: καλύτερα από ό,τι περιμένα. Μπράβο! Έγινε δίκιο! Σε έ-τι λες από δώ κι' έμπερο άγγιξε δίκιο! Άκου δώ: Άλλαξε έ-παι τον διάλογο! Κέμε τον δπως θέλεις! Ο-πως νομίζεις πως θα σε βοηθήσει καλύτερα να ζωντανέψει τον Μπάροου.

Έκινε την στιγμή τως έπληρυσαν ο Τσάλο Γκρόν.

—Σταθήτε, τούς εί-πε, ή υπόθεση Μπά-ροου δεν έλκειστηκε ακόμα σε άστυνομικά γροντοτόλματα. Το σινάλε μας δεν είναι ποτέ.

—Απλάδι; ερώτησε ο Μπίλλυ. —Σύμφωνα με της άστυνομικής προβλέ-ψης, ο Τζάκ Μόροου, που είχε δη και άνα-γνωρίσει τον Μπάροου, θα έδοθεσε την ά-στυνομία να τον συλλάβη και ο περίφημος γάγκστερ θα έπληγαν στην άγγινη, αό-τυ: της ιδεολογίας του. Έτσι γίνεται και στο σινάλε του έργου.

—Ε, λοιπόν; —Λοιπόν, φαίνεται, πως, στην πραγματι-κότητα, δεν θα συμβούν έτσι τα πράγματα και αυτό σημαίνει, πως έδωσκαμε να γρά-ψουμε το σινάλε. Ήθελε μάλιστα τόσα πλε-γασματα, που άγγιλλει, ότι ο Τζάκ Μόροου, ο οποίος δόσκει τον Σιχάρο με τσιάντα νετεκτίες καταλήφοντας τον Μπάροου, ε-δωθηκε στο δωμάτιο του ξενοδοχείου του σκοτωμένους...

—Σκοτωμένους; —Ναί. Και υλίστα κατά τρόπον μυστη-ριώδη. Κανείς δεν είδε, κανείς δεν άκου-σε τίποτα. Κανείς δεν μπορεί να βοηθήσει την Άστυνομία στο παραμυκό.

—Αυτό είναι καταπληκτικό, έμωμοούρισε ο Άρθουρ. —Σπουδαίο! Έκασε ο Μπίλλυ. Λοιπόν; —Λοιπόν... το «λοιπόν» είναι εύκολο να το αντέψω κανείς. Ο Μπάροου δεν θα συλ-ληφθή.

—Και πως τα πές με την νέα σου θέση, Θανιάσια. —Έχεις σχετική έλευθερία, βέβαια... —Ναί! Είμαι έλευθερός να πηγαίνω ό,τι ώρα θέλω το προί πριν από τις 8 και να φεύγω κατ' άρέσκειαν το βράδυ μετά της 9...

—Και πως τα πές με την νέα σου θέση, Θανιάσια. —Έχεις σχετική έλευθερία, βέβαια... —Ναί! Είμαι έλευθερός να πηγαίνω ό,τι ώρα θέλω το προί πριν από τις 8 και να φεύγω κατ' άρέσκειαν το βράδυ μετά της 9...

—Και πως τα πές με την νέα σου θέση, Θανιάσια. —Έχεις σχετική έλευθερία, βέβαια... —Ναί! Είμαι έλευθερός να πηγαίνω ό,τι ώρα θέλω το προί πριν από τις 8 και να φεύγω κατ' άρέσκειαν το βράδυ μετά της 9...

—Και πως τα πές με την νέα σου θέση, Θανιάσια. —Έχεις σχετική έλευθερία, βέβαια... —Ναί! Είμαι έλευθερός να πηγαίνω ό,τι ώρα θέλω το προί πριν από τις 8 και να φεύγω κατ' άρέσκειαν το βράδυ μετά της 9...

—Και πως τα πές με την νέα σου θέση, Θανιάσια. —Έχεις σχετική έλευθερία, βέβαια... —Ναί! Είμαι έλευθερός να πηγαίνω ό,τι ώρα θέλω το προί πριν από τις 8 και να φεύγω κατ' άρέσκειαν το βράδυ μετά της 9...

—Και πως τα πές με την νέα σου θέση, Θανιάσια. —Έχεις σχετική έλευθερία, βέβαια... —Ναί! Είμαι έλευθερός να πηγαίνω ό,τι ώρα θέλω το προί πριν από τις 8 και να φεύγω κατ' άρέσκειαν το βράδυ μετά της 9...

—Και πως τα πές με την νέα σου θέση, Θανιάσια. —Έχεις σχετική έλευθερία, βέβαια... —Ναί! Είμαι έλευθερός να πηγαίνω ό,τι ώρα θέλω το προί πριν από τις 8 και να φεύγω κατ' άρέσκειαν το βράδυ μετά της 9...

—Πώς το ξέρεις; —Το ξέρω, γιατί έλειψε ο μόνος άνθρω-πος, ο οποίος μπορούσε να τον αναγνω-ρίσει. —Και δε μπορεί κανένας άλλος να τον ά-γνωρίσει; Δεν υπάρχουν φωτογραφίες του; —Ασέτο πράγμα ή φωτο

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΣΙΛΛΕΡ

Πώς και ποιές αγάπης ο τραφερώτερος ποιητής της Γερμανίας. — Μιά έρωτική περιπέτειά του με την περίφημη Καρλόττα φόν Κάλμπ. — Ένας εύτυχης γάμος. — Η... Καρλόττα στην έρωτική του ζωή.

Στην ιστορία της παγκόσμιας λογοτεχνίας, το όνομα του μεγάλου Γερμανού ποιητού Φρειδερίκου Σίλλερ αναφέρεται πάντα πλάι σ' όνομα του Γκαίτε. Όσο το γεγονός αυτό οφείλεται σε άλλες ιστορικές συμπτώσεις και σε μία στενή φιλία, που συνέδεσε τους δύο μεγάλους αυτούς ποιητές. Γιατί κατά βάθος καμιά στενότερη ψυχική συγγένεια δεν τους ένωσε. Δεν πρόκειται, βέβαια, ν' ακολουθήσουμε την τακτική μερικόν ανθρώπων, που ακόμα και σήμερα σπάζουν το κεφάλι τους για να πείσουν τον κόσμο πως ο Σίλλερ ήταν μεγαλύτερος ποιητής από τον Γκαίτε ή το αντίθετο. Θέλουμε απλώς να πούμε μερικά λόγια για την έρωτική ζωή του Σίλλερ, αναγκάζοντας από την φύση του θέματός μας να κάνουμε την εξέξ διαπίστωση: ότι καθώς η ποιητική ιδιοσυγκρασία του Σίλλερ διέφερε από την ποιητική ιδιοσυγκρασία του Γκαίτε, έτσι διέφερε κι ο χαρακτήρας του. Ένώ ο Γκαίτε ήθελε στην έρωτική του ζωή οργάνωση, άσπαστος, ευμετάβλητος, εγωιστικός, περιφρονώντας της γυναίκας, αντίθετος ο Σίλλερ ήταν πασιφιστής, αίσθηματίας, ρομαντικός.

Μα σ' αυτήν ακριβώς την αισθηματική τρυφερότητα του Σίλλερ ποίει ν' αποδώσουμε και το γεγονός, πως λίγες γυναίκες είναι ανακατεμένες στην ζωή του. Ο Σίλλερ δεν έπαψε σάν τον Γκαίτε τον ρόλο του κατακτητή των γυναικών. Η ερασιμότητα καρδιά του δεν μπορούσε ν' αντέξει σ' ένα αδιάκοπο ζευγάρι-ζευγάρι, σε μίαν αδιάπτωτη ένωση. Η αίσθηματική αναταραχή του τον έμποδισε να πιστέψει πως η γυναίκα ήταν ένα άλλο αντικείμενο ικανοποίησης των στιγμιαίων επιθυμιών μας.

Η πρώτη έρωτική σχέση του Σίλλερ ήταν η σχέση του με την περίφημη Καρλόττα φόν Κάλμπ. Η Καρλόττα ήταν ορφανή του άνωματου φόν Κάλμπ κι έζησε στο Μαννχάιμ, επειδή δεν μπορούσε ν' ακολουθή τον άνδρα της στις διάφορες επαγγελματικές φρονιές που υπηροτοίσε. Ήταν πολύ μορφωμένη, αγαπούσε εξαιρετικά την ποίηση και η φιλοδοξία της ήταν να συναναστρέφεται ανθρώπους των γραμμάτων. Ο Σίλλερ την γνώρισε στο 1783. Αυτός ήταν τότε 24 χρονών και η Καρλόττα δύο χρόνια νεότερή του. Ο Σίλλερ είχε ήδη παρουσιάσει το έργο «Ληστής» του και τον «Εφίεσκο» του κι' όλοι μιλούσαν ν' ένθουσιασμο για το δραματικό του ταλέντο. Ο θαυμασμός της Καρλόττας για τον ποιητή δεν άργησε να μεταβληθεί σ' ένα παθιασμένο αίσθημα, γιατί είναι αλήθεια πως η ενόχληση αυτή γυναίκα δεν αγάπησε ποτέ αληθινά τον άνδρα της. Ο Σίλλερ, νέος ακόμα, χωρίς έρωτική πείρα, δεν υπέφερε, παρό της ασήμαντης αγάπης του, ν' αντιταχθεί σ' αυτόν τον έρωτα που του πρόσφερε μια τόσο νέα κι' ευωδιαστή φιλική γυναίκα. Όσο δισταξε να ούσει απέναντί της, Τό νύχτι ο Σίλλερ υπέφερε με μίαν παντοειδή γυναίκα, που ήταν κάτι αταίριαστο με τον γυναικείο του. Νά την χωρίς πάλι από τον άνδρα της, αυτό τον ακόμα λιγότερο τον ένθουσιαζε. Κι' όμως την αγαπούσε. Κοιτά της βόιασε πάντα μια γοητευτική της δημιουργική του φαντασία. Την αγαπούσε, καίτοι αμείβαλλε για την σταθερότητα της ζωής της. Και πάντως, ένθουσιαζόταν πολύ εύκολα η Καρλόττα. Όταν άκουσε πως στην Βαϊμάρη, ο Σίλλερ είχε με δόνηση εκπέσει την Καρλόττα, νά ναυγιστεί με τον Γκαίτε. Γι' αυτό ο Σίλλερ απέφρασε να δημιουργήσει το μέλλον του, χωρίς να έμμεση από την Καρλόττα. Ου μπορούσε απλώς να μείνει αλή τον, μια πνευματική φίλη και τίποτα πε-

ρισσότερο, πράγμα που έγινε κι' όλοι.

Η ιδέα του γάμου ήταν έμμονη στον Σίλλερ. Καθώς έγραφε στα 1788 στον Καίτη, είχε απόλυτη ανάγκη μιας ύπαρξης που θα του εξησφάλιζε την γαλήνη και την ευτυχία της ζωής του. Ήδη στο Μαννχάιμ είχε επιδιώξει να παντρευτεί την Μαργαρίτα Σβάν, κόρη του εκδότη του. Μα χωρίς να μάθω ο ίδιος ο Σίλλερ τίποτε, ο πατέρας της κόρης εμπόδιζε αυτόν τον γάμο, πιστεύοντας πως ο χαρακτήρας της κόρης του δεν ταίριαζε με τον χαρακτήρα του ποιητού. Κι' έτσι ο Σίλλερ απέφρασε να κάνει σύντροφο της ζωής του την Καρλόττα Λέγκεφελτ, αφού πριν, όταν έμενε στο Μπάντενμπαχ, του κάκου προσπαθούσε να κερδίσει την καρδιά της Καρλόττας Βολτςόγκεν, κόρης μιας αγαπητής φίλης της μητέρας του. Τό πράγμα, καθώς βλέπει

Η Καρλόττα φόν Κάλμπ.

κανένα, καταντά άπιστο: ή τρεις από τις τέσσερις ή πέντε γυναίκες που συναντούμε στην ζωή του Σίλλερ, λεγόταν Καρλόττες. Την Καρλόττα Λέγκεφελτ που έγινε αργότερα γυναίκα του, την γνώρισε μέσα στο ίδιο σπίτι της Καρλόττας Βολτςόγκεν, που απέκρυψε τον έρωτά του. Ήταν μια καλόκαρδη και τρυφερή ύπαρξη, που δεν άργησε να κινήσει την καρδιά και τον νοῦ του. Μα ο Σίλλερ, παρό την επιτυχία των «Ληστών», του «Εφίεσκου» και του τρίτου δράματός του «Ερασιμότητα και Έρωτας», που είχε γράψει εν τω μεταξύ, δεν μπορούσε ακόμα ν' αναλάβει τις εθιμικές και τα βάρος του γάμου. Μόλις το 1789, σάν διωρισμένο καθηγητή της Ιστορίας στο Πανεπιστήμιο της Τένας κι' ε-ξουσίαζε την εύνοια και την προστασία του δούκα Αλβανόστου της Βαϊμάρης, απέφρασε να κάνει τον γάμο του, που έγινε στα 1790.

Η Καρλόττα Λέγκεφελτ, Καρλόττα Σίλλερ πάλι, τού στάθηκε μια πιστή σύζυγος ως το τέλος της ζωής του. Η άρραβή της κι' η αρραβόνα της ήταν πολύτιμες, γιατί πάντα η όγεια του Σίλλερ ήταν έπισφαλής. Με την Καρλόττα φόν Κάλμπ διετηγόσε σφόντες καθαρές πνευματικές και, να την αλήθεια, δεν τού μετάνιωσε ποτέ που δεν την έκανε γυναίκα του. Η θεομύηση αυτή γυναίκα, που παίρνει την μεγαλύτερη θέση στην αισθημα-

τική ζωή του Σίλλερ, ένθουσιαζόταν, καθώς είπαμε, πολύ εύκολα. Όταν το 1790 ο Σίλλερ της έστειλε τον προστατευμένο του ποιητή Καίτη, ως παιδαγωγό των παιδιών της, είδε την Καρλόττα ν' άρραβόνα με την ίδια ευκολία στο άνακτολο ζευγάρι που γεμίζονταν λουλούδια. Κι' άργησε να είδε πάλι να γίνεται τρέλη για τον γυναικίστη Ρίχτερ, τον μοναδικό Ζαν Πάι, πάλι. Καρλόττα φόν Κάλμπ δεν δίστασε πάλι στην ένθουσιασμό της να τον λανσάρει με την Βαϊμάρη, μέσ' στην περιοχή δηλαδή της πνευματικής κυριαρχίας του Γκαίτε και πάλι Σίλλερ, ως την μεγαλύτερη λογοτεχνική οργάνη της Γερμανίας. Σύνεψε δεν τ' υπένοιωσε ποτέ ο Σίλλερ που προτίμησε να σπείρει την ζωή του με την αγαθή και καλοήγητη Λόττα του, που τον κάλεσε τα μέρη του στις 9 Μαΐου του 1805.

Όσο δεν διέφερε ν' αλίσουμε το σπινθηρίδιο αυτό για την αισθηματική ζωή του Σίλλερ, χωρίς να πληροφορούμαστε τους αγνώστες μας τί απέγινε η Καρλόττα φόν Κάλμπ, ο πρώτος και δυνατότερος, καθώς είπαμε, έρωτας του ποιητού. Η Καρλόττα φόν Κάλμπ, που είχε την εξαιρετική τήρη ν' συνδέσει τ' όνομά της με τα όνειρα των τεσσάρων μεγαλύτερων ποιητών της Γερμανίας, του Γκαίτε, του Σίλλερ, του Χάινε, και του μοναδικού Ρίχτερ, πληροφορούσε πάλι ακριβώς το θερμό ταπεινωμένο της και την ακατανίκητη κλίση της όχι μόνο στην ποίηση, αλλά προπάντων στους... ποιητές. Γιατί πάλι πέθανε ο άνδρας της, ο κοινωνός της κι' κατάφερε να την αποξενώσει από την πατρίδα της κι' έτσι η Καρλόττα έπρεπε σ' μεγάλη δυστυχία. Είς επίμετρον δὲ τερματίσαμε το 1820 και πούδς Ξέρει με ποιόν αξιοσημείωτο τρόπο θά τέλειωνε την ζωή της, αν η πατρίδα της Μαριάννα της Προσίας δεν την επ'σπληνίζονταν και δεν της παραχωρούσε ένα διαμέρισμα στο βασιλικό της ανάκτορο, όπου και πέθανε το 1843 σε ηλικία 82 χρονών.

Αυτή ήταν η αισθηματική ζωή του Σίλλερ. Αν παραβλήθω με την αισθηματική ζωή του Γκαίτε, θα φανεί, βέβαια, πολύ φτωχή. Μα ήταν φαινταί μοιραίο να υπολείπεται σ' ένα τα έπιπτα του μεγάλου φίλου του, ο οποίος, παρό της αντριφής μερικόν αναταραχών αλλεριστών, στάθηκε τρυφερότερος από τον Σίλλερ και στην ζωή, και στην ποίηση, και στον έρωτα!

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

— Τέσσερις κατηγορίες ανθρώπων υπάρχουν στον κόσμο: οι ενοχλούμενοι, οι ενοχλούμενοι, οι παρατηρούμενοι και οι ηλίθοι. Οι πρώτοι ενοχλούνται επειδή οι άλλοι τους ενοχλούν.

— Ο τμήσιος άνθρωπος στο Πάρισι φέρει δέκα φορές την ημέρα, ή τρεις φορές την ημέρα, την ημετέρα και ο κοινός τμήσιος έχωτο φορές την ημέρα. Δεν υπάρχει όμως ποτέ κανείς να μετρήσει πόσες φορές την ημέρα ψεύδεται μια κοινή ψυχή.

— Σε κάθε ανθρώπινο ύπαρξη με ελπίδα πως ένα σχολή κι' ένα υψό. Ο ένας μελετά τον άλλο τρεις εβδομάδες, απαντά τρεις μήνες, μελλοντικά 3 χρόνια, ναυγιστεί ο ένας τον άλλο τριάντα χρόνια και τ' απαντά ξαναγράφουν τ' άλλα.

— Μία γυναίκα παντρεύεται να νά με στον κόσμο. Ένας άνδρας να νά με στον κόσμο.

(Τσί)

46. (Η συνέχεια)

ΝΑΤΟΙ τώρα που στρέφουν προς το μέρος μου τα τρομαγμένα τους μάτια... που τείνουν προς το μέρος μου ικετευτικά τα χέρια, φωνάζει ο Κάρολος Θ'. Χάρις! Έλεος! Όχι, δε γυρίζουν τον θάνατό μου... Μου ζητούν έλεος... Α! Σωπάστε! Η φωνή σας μου ξεσπάζει την καρδιά. Σωπάστε! Μην φωνάζετε έτσι! Νά, έχομεν και γυναίκες τώρα... Χάρις! Έλεος!... Με περιτριγυρίζουν τώρα η γυναίκες... Σχωρώστε με! Απληθήστε με! Μη φωνάζετε έτσι... Μην κλαίτε! Πώς! Και παιδιά τώρα έχομεν... Δυστυχισμένα μωράκια... Καταφρονούμενα, σφαγμένα, σκοτωμένα... Ω! Μη μ' άγγιξετε με τα παγωμένα χέρια σας... Μη σκουίζετε έτσι... Πώς φωνάζουν, Θεέ μου!... Όλοι! Παιδιά, γυναίκες, άντρες... Τί άπιαστα οδυράσματα! Τι τρομερές κραυγές αγωνίας! Τι είναι αυτά τα μοναχικά στον αέρα...! Η καρδιά μου...! Αχίσαν και η καρδιά μου... Πώς οδυράζονται μέσα στο κεφάλι μου...! Αρκετά! Φτάνει! Έλεος!

Ο Κάρολος ο Θ' εδούπαξε ξαφνικά. Καθώς μιλούσε, η φωνή του όλοένα και γινόταν πιο βραχνή. Στο τέλος, μιά άγρια μονάχα έβγαλε από το στόμα του.

Είπα, έλεος στο κεφάλι στα χέρια του, και έστρεψε σε λυγμούς.

Τα χέρια δάκρυα του κινούσαν άγρια πάνω στα κοκαλιλασμένα μάγουλά του.

Κάθε τόσο, κφιθόριζε μηχανικά:

Θέ μου! Θέ μου! Σχωρώστε με!

Ξαφνικά έβγαλε τα άσπρα χέρια του στο πλήθος των φαντασμάτων που τον περιτόλιζε.

— Συγγνώμη!... Συγγνώμη!... Ξανάπε ύπονομα, δαχρύα. Πόσες κατάρες θύχουν πάνω πάνω μου. Ποιές είναι λοιπόν αυτές ή φωνές που με καταριούνται έτσι!... Συγγνώμη!... Συγγνώμη!... Απληθήστε με!... Μα τί λέω; Όχι! Μη λησθήτε αυτόν που δεν ένοιωσε ποτέ κανέναν οίκτο στον κόσμο... Θέ μου! Όλοι με καταριούνται! Όλοι! Όλοι!

Ξανάπε στο κρεβάτι του, με τα μάτια πεταγμένα έξω από της κόγχης από την άγνια κι' από την φρίκη.

Τελίχτηκε μέσα στις κοιμέτες του, προσπαθώντας να κρύψει το κεφάλι του... Έτρεμε σπασμωδικά... Τα δόντια του χτυπούσαν...

Τό δωμάτιο, όστόσο, παρέμενε σιωπηλό.

Η νύχτα ελγαν άπλωθη για καλά πιά έξω. Τό δωμάτιο όμως φωτιζόταν από τό θαμπό φως των κεριών.

Και πράγματι...

Ας και κάτι παράξενα όντα σέρνονταν τώρα στο κρεβάτι αυτό όπου εσφάδαζε ένας δυστυχισμένος άνθρωπος.

Τά όντα όμως αυτά δεν ήταν φαντάσματα...

Ήσαν όντα ζωντανά... αβλήοι... ό δούξ ντ' Ανζού... και ή μαύρη, ή τρομακτική, ή εγκληματική Αικατερίνη των Μεδίκων...

Η γοηά βασίλισσα έσκυψε στο κρεβάτι και ψιθύρισε:

— Παιδί μου...

Με τό παγωμένο της χέρι άγγιξε τό μέτωπο του έτοιμοθάνατου.

Ο Κάρολος ο Θ' έμπεξε μιά στυγνή κραυγή τρώμου. Προσπάθησε ν' απομακρύνει αυτό τό χέρι. Τρέλλος από της τύχης, με μίαν άποταμη κίνηση, πέταξε μακριά της κοιμέρες.

Και τότε, ξαφνικά, έκινταξεν όλόγυρά του, καθώς και πάνω στο κρεβάτι, με μιά τέτοια έκρηξη άγνωσης στο πρόσωπο, που έμοιαζε σάν κολασμένος.

Μεσα σ' έναν ούγχο, ψιθύρισε:

— Αίμα!...

Αυτή την φορά όμως δεν ήταν καμιά όπαία, καμιά παραίσθησις... Τά σεντόνια ήταν γεμάτα από κόκκινες

βούλες.

Και ή κόκκινες αυτές βούλες ήταν αίμα. Ένας παράξενος, ένας πρωτοφανής, ένας άπιαστος ιδρώτας έβγαλε από τούς πόρους του κορμιού του έτοιμοθάνατου.

Ένας ιδρώτας από αίμα! (*).

Τό στήθος του ήταν ξεγυμνωμένο.

Με τά χέρια του είχε ξεσχίσει τό πουκάμισό του.

Κι' όλοι όσοι παρευρισκόνταν στην σκηνή αυτή, έμειναν άκίνητοι από την φρίκη και τον τρόμο.

Τό ξεγυμνωμένο στήθος του Καρόλου ήταν κόκκινο.

Τά μπράτσα του ήταν κόκκινα κι' αυτά... Κόκκινα από αίμα...

Η Αικατερίνη έβλυνε τρομερά. Έκα-

— Πές στον... ντ' Ανζού... πως τον περιμένω εδώ.

νε ένα όγμα προς τα πίσω, κι' έκλεισε τά μάτια.

— Αίμα! τραύισε όλη μιά φορά ο Κάρολος. Παντού είναι χυμένο αίμα... Έχει πλημμυρίσει όλο τό δωμάτιο... Με τινάζει...

Και σάπασε.

Μιά νεκρική σιγή απλώθηκε μέσα στο δωμάτιο.

Έξαφνα, τό στόμα του Καρόλου έκανε μιά σπασμωδική κίνηση, τά χέρια του συσπώθηκαν, κι' ένα γέλιο τρομερό, ένα γέλιο σπασμωδικό, ένα γέλιο διαβολικό, που έβγαλε όλους τούς παρευρισκόμενους, αντίχρησε μέσα στο δωμάτιο...

Ο έτοιμοθάνατος έκανε σε μίαν όστατη προσπάθεια, ν' ανασηκωθεί. Δεν μπόρεσε όμως. Η δύναμις του τον εγκατέλειπε, κι' έπεσε βαρύς, άνασφαλα, στο κρεβάτι.

Ήταν νεκρός...

Τό δωμάτιο τώρα είχε γεμίσει από κόσμο, που παρακολουθούσε βουδής την εξέλιξη της

(*) Τό γεγονός αυτό είναι εξαιρετικό σ' ιστορικούς. Στην τελευταία του στιγμή, με μιά φωνή θραυκή, μέσα σ' ένα ούγχο, ο Κάρολος έφώναξε:

— Αίμα!...

Κι' άμέσως—καθώς λέν οι ιστορικοί—τά σεντόνια του έγέμισαν από αίμα... Και ξεψύχησε.

τραγικής αυτής σκηνής.

Η βασίλισσα έσκυψε, κι' έβαλε τό χέρι της στο στήθος του Καρόλου.

Όταν τό άπέσυσε, τό χέρι της ήταν κατακόκινο.

Με άγρές τότε κινήσεις σπρώχθηκε, και έγύρισε προς τον δούκα ντ' Ανζού.

Ήταν τρομερά χλωμή. Αλότομα, με τό ματωμένο της χέρι άπαιξε κι' έσφιξε δυνατά τό χέρι του πολυαγαπημένου της γιου, του Έρρίκου ντ' Ανζού.

Κι' ενό, στο θέαμα αυτό, οι συγγεντικοί νοι αλλοίκοι όπισθοχωρούσαν με φρίκη, ή Αικατερίνη των Μεδίκων, δείχνοντας τον γιό της, έκράγαζε θριαμβευτικά:

— Κύριοι!... Ζήτη ό βασιλεύς!...

ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ ΜΙΣΟΣ

Η Αικατερίνη των Μεδίκων θριάμβευε πιά. Ο γιός της ό πολυαγαπημένος, ό Έρρίκος της που ήταν τό μόνο πλάσμα στον κόσμο τό όποιον ή μέγαιρα αυτή αγαπούσε, έ-βασίλευε τέλος πάντων...

Νά είχε πεθάνει, άραγε, από φυσιολογικό θάνατο ο Κάρολος; Νά είχε δηλητηριασθεί; Ποιός Ξέρει... Στο σημειον αυτό, ή ιστορία σιωπάει...

Τό γεγονός είναι ότι τά σχέδια της κακούργας βασίλισσας είχαν πιά πετύχει. Οι όυγενότοι είχαν εξαφανισθεί από προσώπου γης.

Ο Κάρολος είχαν υποκίνησε στο πεπρωμένο. Ο Μαργιάς, τό άλλο της αυτό δυστυχισμένο παιδί, που είχε τό θάνατο σ' αποκαλύψη τό μυστικό της γεννησιότος του, είχε πληρώσει με τη ζωή του την τόλμη του αυτή.

Και τώρα, ή εγκληματική αυτή βασίλισσα θριάμβευε...

Ήταν χαμός... Είχε κινουαθεί πιά νά σπείρη ή δυστυχία όλόγυρά της...

Ναι, μιά ένα σύννεφο σκίασε πού και πού τό μέτωπό της... Μιά σκιάνη έχόταν και ή βασίλισσα άληθινή, μιά σκιάνη που του κάκου προσπαθούσε νά διώξει...

Ο Κάρολος, πεθαίνοντας, είχαν άφρισε ένα διάδοχο... Έναν διάδοχο όχι βέβαια νόμιμο, μα πού δεν ήταν άπιαστο να δημιουργήσει μιά μέρα κινδύνους στο θρόνο...

Ποιός Ξέρει αν δεν παρουσιαζόταν ξαφνικά, καμιά μέρα, κανένας δολοφόνος πολιτικός και δεν έμφορσε φιλόδοξα σχέδια στην άλόκλη Μαρία Τουά;

Ποιός Ξέρει αν ο παρώνος αυτός, δλαστός του δυστυχισμένου βασιλιά, δεν έφρασε καμιά μέρα τό άνόστημά του απέναντι του πραγματικού διαδόχου του θρόνου, ζητώντας νά του αναγνωρισούν τά δικαιώματα που είχαν άπ' τη γέννησή του...

Έπρεπε νά εξαφανισθεί λοιπόν κι' αυτό τό εμπόδιο... Με κάθε τρόπο, με κάθε θυσία... Ένα τελευταίο εγκλημα, κι' έπειτα ή ήσυχία, ή ασφάλεια...

—Τί καμία νά νη βόσκειται ο Μαρεβέρ εδών... ψιθύριζε καμιά φορά ή Αικατερίνη όταν κοιμόταν άπ' αυτές της σκέψεις. Ατός θύ με καταλαβαίνει... Και θά με απολύτρωσε από τον κίνδυνο αυτόν...

Ο Μαρεβέρ όμως, καθώς είπαμε, δεν βρισκόταν εκεί... Βρισκόταν στη Ρώμη, απολαμβάνοντας τιμές και δόξες για πληρωμή των κοπον του... και τό αίματός των δυστυχισμένων όυγενότων που είχε δολοφονήσει...

Τί πείραζε όμως... Ο δολοφόνος δεν έλειπε από την Αθή της Γαλλίας. Έπρεπε νά βρεθεί κανένας άλλος... Ο κάποιος ντ' Ανζού, π.χ...

Ναι, αυτός... Αυτός ήταν κατάλληλος για μιά τέτοια δουλειά...

Κι' ένα ποί, αφού προσεγγίστηκε στο δολοφόνό της, και ζήτησε από τον Θεό νά της

δύση δύναμη για να εκτελέσει το νέο της σχέδιο που θέσπιζε τελειωτικά τον θρόνο της Γαλλίας απ' όσους τον επαυλούσαν, ή βασιλοσά Αικατερίνη έκλεψε την ποτή της α-κόλουθο.

—Πες στον κ. ντ' Άντουρ πώς τον περι- μένω εδώ... της είπε.

Η ακόλουθος, που είχε δη τόσα και τόσα από τότε που βρισκόταν στην υπηρεσία της Αικατερίνης, ανατίχασε εντούτοις α- τη τη φορά.

Χωρίς να πει, όστόσο, τίποτα, έβλεπε το κεφάλι της κ' εξαφανίστηκε πίσω από ένα παραπετάσμα.

**

Εδώ πρέπει να κάνουμε μια μικρή παρέν- θεση.

Ποιός ήταν ο κόμης ντ' Άντουρ αυτός, που είχαν εμπνεύσει έναν τέτοιο τρόπο στη ακόλουθο της Αικατερίνης;...

Ο κόμης ντ' Άντουρ δεν ήταν μια συνη- θισμένη φυσιογνωμία. Γένος μιας μικροαρχον- τικής επαρχιώτικης οικογενείας, από μικρός είχε δείξει αμφοβία ενστικτώ. Όταν ήταν ά- κόμη μικρός, οι φίλοι του και συνομήλικοί του του είχαν βγάλει το παράξενο παρατσούκλι «Σκυλλοπότης», γιατί η μεγαλύτερη του δια- σκέδαση ήταν να ξετροπώνει διάφορα σκυλλά-κια και να τα πνίγει ριχνοντάς τα στο ποτάμι που περνούσε κάτω από τον πύργο του.

Όταν είχε μεγαλώσει κάπως περισσότερο, ή μανία του αυτή είχε αλλάξει μορφή. Δεν τό έδρασε πια τόσο διασκεδαστικό να παρα- κολουθί την άγωνία τωνπνιγμένων σκυλλιών. Προτιμούσε να σκοτώνει άλλες άθωες υπάρ-ξεις, μικρά παιδιά... Την πρώτη του άποψι-ρα, την είχε κάνει έναντιον του παιδιού του αδελφού του. Ο αδελφός του και μεγαλύτε-ρος γινός της οικογενείας, είχε πεθάνει άφι-νοντας ως διάδοχο τον μικρό του γιού, ένα μωρό ακόμα... Ο κόμης ντ' Άντουρ σκέφθη-κε πώς δεν θάταν άσχημο, άφ' ενός να απαλ-λασόνταν από τον μικρό του αυτόν συγγενή και... να τον κληρονομήσουν έτσι, και άφ' έ-τερου να γλεντούσε λίγο παρακολυνώντας την άγωνία του θανάτου του. Ήταν, καθώς βλέπετε, πραγματικώτατος άνθρωπος. Συνεδύα-ζε το τεράνιο μετά του όφελιμου...

Μια νύχτα, μπήκε άκροποδητή στο δωμάτιο που χρησιμοποιε για κρεβατοκάμαρα στον μι-κρό, και έβγαλε μέσα στο ποτήρι με το γάλα που βρισκόταν κοντά στο κρεβάτι του ένα παράξενο δηλητήριο... Το δηλητήριο αυτό εί-χε την ιδιότητα να μην άφηνε κανένα ίχνος. Άίγες όρες άφού θά τάχε πη, ο μικρός θά πέθαινε φυσιολογικώτατα, μέσα σε τρομερούς κωλικόποιους. Άδυστυχώς όμως για τον κό-μητα, κ' εύτυχώς για τον μικρό, ο δολοφόνος έγινε άντληπτός την ώρα που έπαιχερούσε να ρίξει το δηλητήριο μέσα στο ποτήρι από τη γοηά μπιτέρα του—και γιαγιά του παι-διού... Ο κόμης, σαν ευγενής που ήταν δεν έπαθε, φυσικά, τίποτ' άλλο, παρά μόνον ότι έδιώχθηκε από τον πύργο των γονέων του.

Εβράσεν έτσι, άσχημος και φτωχός, στο Παρίσι. Σαν κάποια μοίρα να τον έσπρωχνε, ζήτησε και παρουσιάστηκε στην Αδλή. Ή τρομερή Αικατερίνη των Μεδίκων, από την πρώτη ματιά που του έριξε, άντλήφθη ότι είχε να κάνει με μια συγγενική της ψυχή. Τον περιποιήθηκε, τον περμάδεψε και τον έμαμε το δεξί της χέρι σε διάφορες μυστικές δολο-φονίες...

Την νύχτα του 'Αγίου Βαρθολομαίου, ο ντ' Άντουρ είχεν όργιασει... Τον είχαν δη, δου-τηγμένο στο αίμα, να σκοτώνει κυρίως μικρά παιδιά ουνγέντων, και να τα πετάει κατόπιν, σαρκάζοντας, σαν τάπη σαν άέρα...

Αυτόν, λοιπόν, είχε καλέσει ή Αικατερίνη για να του άναθέσει την εκτέλεση του σκο-τεινού της σχεδίου...

**

Όταν ο κόμης ντ' Άντουρ μπήκε μέσα στο δαμάτιο της βασιλοσής, δεν την διέκρινε καλά-καλά από το μυσκόταδο που βασιλευε εκεί μέσα.

(Η συνέχεια στο προσεχές)

(Λύσεις προηγουμένων)

ΠΟΝΗΡΙΑ

ΕΥΓΓΕΛΙΔΗΣ

ΛΙΔΩΡΙΚΗΣ

ΓΙΑΝΝΑΚΟΥΛΟΣ

ΜΠΟΥΦΙΔΗΣ

ΚΟΥΚΟΥΛΑΣ

ΣΥΛΒΙΟΣ

ΕΛΛΗΝΑΣ

ΧΑΡΗΣ

ΜΠΑΣΤΙΑΣ

ΣΠΑΖΟΚΕΦΑΛΙΑ

Δ	Σ
Η Ρ	Ο Ι
Μ Α	Γ Κ
Η Μ	Ρ Ε
Τ Α	Λ
Ρ	Ι
Π Α Ν	Κ Α Ι

ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

ΤΗΣ ΜΑΙΡΗΣ ΣΑΓΙΑΝΝΟΥ

Φίλη γλυκειά! Κι' αν βρεθήκες στη χτίση της Τέχνης Σου μονάχα θυγατέρα... έλγισος ή Μεγάλη Σου Μητέρα άμάραντο τ' άνθι Σου να κρατήσης.

Κι' αν ή 'Αγάπη Σου στ' ώραίο, ως τον αϊθέρα ανέβηκε, στην λίγη Σου τη ζήση—ήμνος, θαρρείς, τα ουράνια ν' άγγισσιν—δεν μπόρεσε κ' Έκείνη πάρα πέρα

να Σου δροσίση, στού κορμού Σου τ' άνθο- γυάλι, το διαλεχτό της νεότης Σου λουλούδι. Κι' έσθυσες κάποιαν ώρα σαν τραγοῦδι!

Κι' ήταν ή ώρα που ή Μοίρα, άγάλη-άγάλη—στη ζήλεια της νικήτρια καθενοῦ—Σε πήρε προς το φῶς τ' Αιθέρινοῦ.

ΤΑΚΗΣ ΤΣΙΑΚΟΣ

ΠΥΡΑΜΙΣ

Σ

Ε Α Ρ

Β Ω Μ Ο Σ

Η Σ Ι Ο Δ Ο Σ

Π Α Ρ Α Σ Κ Ε Υ Η

ΟΟΟ

ΣΤΑΥΡΩΤΕΣ ΛΕΞΕΙΣ

1.									
3.									
5.									
7.									

Όριζοντίως: 1) Μουσικό όργανο. 3) Έλληνικό δούλο. 5) Ζωϊκό είδος. 7) Σζυγος του 'Αλκυονίδος. Καθ'έτως: Τα ίδια.

ΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ

1	2	3	4	5	6	7	8	9
4	8	6	7	1	3	8	9	
9	5	7	4	1	3	9		
2	6	7	9	8	9			
9	6	7	3	5				
7	8	3	5					
5	1	3						
3	9							

Να άντικατασταθῶν οι άριθμοί διά γράμ- μάτων ούτως όστε να άποτελεσθῶν οι με- τῶν λέξεις κατά σειράν:

Άρχαία πόλις ελληνική. Μυθική όνομασία. Ίστορικη πρωτεύουσα. Λαμπάς. Χώρα της 'Ασίας. Όπωροφόρον δένδρον. Χρονικόν έπίγραμμα. Συστατικόν του όργανισμοῦ.

ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΜΕ ΤΗΝ ΤΡΑΠΟΥΛΑ

Παίχνετε μια πλήρη τράπουλα των 52 χαρτιών και στρώνετε έπάνω στο τραπέζι έ-να χαρτιά σε σχήμα κύκλου. Θρονάτε έ-πειτα να βρῶκετε ανά δύο χαρτιά μεταξύ των δέκα αυτών άνοιχτών, που τό άνοιγμα των πόντων τους να είναι 13 και τά βγάτε στη άκρη. Κάθε χαρτί μετά τους πόντους που έχει έπάνω του γραμμένους, ό φάνης μεταξύ 11, ή ντάμα 12 και οι οηγάδες 6 ή 12, έφ' ό-δύο μαζί οηγάδες 13.

Κάθε ζεύγος, το όποιον βγάτε από τό έ-να στρωμένα, τό άναπληρώνετε με δύο άλλα από την τράπουλα και ούτω καθ' εξής έως τό τέλος.

Τό παιχνίδι, που μπορεί να όνομασθῇ και πασιέντσα γιατί έχει κάποια όμοιότητα με τήν, επιτυγχάνει άμα κατορθώσετε κατ' αυτόν τον τρόπο να εξατλήσετε όλα τά χαρτιά.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ
ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΔΥΟ ΕΙΚΟΝΕΣ

Πρώτη. Έβω στον κεντρικό δρόμο ή μου- σική παίζουν χαρούμενα. Ακολουθούσε πολ- λοί στρατιώτες με όπλα γοργά. Οι διαβάτες, σπινθροντας, ακολουθούσε κι αυτοί με χαρά...

Μια κοψή λιμουζίνα σκίσει τώρα θριαυ- λιστικά τον κεντρικό σηματοδοτούμενο δρό- μο. Στο πέραςμά της όλοι παραμερίζουνε και με θαυμασμό ρίχνουν πάνω της τά μάτια τους. Μέσα στ' αυτοκίνητο εν έν αρχον- τικό ζευγάρι που βλέπει αδιάφορα τον κό- σμο, κ' ένα μικρό άγριόκι που στέκεται μπροστά σε δύο μεγάλα πανάρια με λουλού-δια και ραίνει αδιάκοπα τον κόσμο.

Θαυμάζουνε τό μικρό άγριόκι, που στέκεται κυματωτά, περφόρα, κ' άλλοι προσπα- θούνε να χαϊδέψουνε τό κομψό αυτοκίνητο. Κι' ή λιμουζίνα προχωρεί αργά-αργά σκυφ- τίζοντας βλάνε καρδέλλες και λουλούδια.

Σε μια στενή πόροδο—έξας κ' ή λιμουζί- να έχει κουρασθῇ πια—στρίβει απ' τον κεν- τρικό δρόμο να φύγη. Έθνας άσυνήθως σπῶνγει τον κόσμο να παραμερίσει για λί- γο. Κι' ό κόσμος τρομοκρατημένος όπισθο- χωρεί, όπισθοχωρεί πατώντας ό ένας τον άλλον.

Στό φοιχτό αυτό σπρώξιμο ένα φτωχό παι- δάκι πέφτει κάτω. Προσπαθεί να σηκωθῇ, αλ' τό κάκου. Τρέχει γογγίζα ό γέρο-πα- τέρας του και με πολλή κόπο κατορθώνει να τό σηκώσει. Έχει γυμνήσει λίγο στο πόδι. Άλ' την πληγή του τρέχει άθρονο αίμα και κακκινίζει τά κορμολισμένα του χείλη. Την ίδια στιγμή άναμεσα απ' τον κόσμο φαί- νεται ή κομψή λιμουζίνα να περνά. Τό μι- κρό άγριό όρθιο—και πάλι στ' αυτοκίνητο σκουρίζει τά λῆγα λουλούδια που τό έχουν αείνει.

Ένα τριαντάφυλλο πέφτει στο γλυκό περσπο το φτωχού παιδιού που φωνάζει πνιχτά απ' τον πόνο της πληγής του. Έ- κεινο τό παίρνει και τό πετά με μίσος μα- κρὰ του. Δίπλα ό στωχός πατέρας του κυττάζει σαστισμένος τό μικρό άγριό που στέκεται περφόρα, κυματωτά στ' αυτοκί- νητο που φεύγει. Τό κυττάζει ώρα πολλή θαυμάζα, λυπημένα, παραπονιάρικα... Τά αυτιά του βόλυνουν. Δύο γονιβά δάκρυα κυ- λῶνε απ' τά μάτια του και τά χείλη του ψι- θυόχουνε κάτω σιγα-σιγά.

Νάναι παράπονο, νάναι κατάρια;

ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΣΑΡΡΗΣ

—□□—

ΠΟΘΟΣ

Άπόψε μοδονοται πολλές σκέψεις θολές, πολύ θολές, κ' αναζητώ μάταια να βρω τά προσομένα! απ' όλα έλειψε τό φῶς, όλα μου φαίνονται καθώς κορδέλα βενετσιάνικα, παλιά, ξεθωριασμένα...

Μέσ' στην άπέραντη στεριά σκέψεις θολές, πολύ θολές, κ' ούτε στηνμουάλα δεν περνά χωρίς ν' ά- ναστενάξω

για κάποιον πῶμο μου γλυκό, πῶμο βαθύ, νοσταλγικό, σε κάποια άπαικτική γωνιά κάποιου νησιού ν' αράξω.

Να πευμένω την αήγη ακόμα πῶν ό ήλιος βγή κ' όταν θά πέφτει μελινού τοῦ φθινοπώρου δειλί.

για να μου ερῆς την χαρά, λῆνα να λῆνε τρουφελά, να σε ούλω, άγάπη μου, γίλιες φορές στά χείλη.

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΕΚΕΙΝΟΙ ΠΟΥ ΦΕΥΓΟΥΝ

Ίσως' από μια νύχτα τρελλής άγωνίας, μια άπό της πολλές εοικατικές νύχτες που της περνούσε ως τό πρώι σκυμμένο πάνω σε κάτι ξεθωριασμένα πια από τά δάκρυα άση- μαντα γραμμάτια που αυτή κάποτε τού είχε στείλει, τό γλυκό παιδί, που στάθηκε τόσο άτυχο στην ζωή όσο και στην άγάπη του, εκάθησε και της έγραψε τό τελευταίο του γράμμα—ένα γράμμα που έξεχειλῆζε από μιάν άνέκφραστα μεγάλη και τρυφερή άγά- πη, και που μαζί ήταν κ' ό στερνός του χει- ρετισμός στην άγάπη και στην ζωή...

Της έλεγε, πως έβριζε άκόμη στην άγά- πη της, πως ίσως όλα, όσα τούδε κάνει τά είχε κάνει με μόνο τον σκοπό να τον δοκι- μάσει, μά να, που αυτός της στάθηκε τόσο πιστός ως τό τέλος και της όρκίζεσαι πως ή ζωή του πια δεν έχει καμιά, μά καμιά χαρά, κανένα σκοπό χωρίς την γλυκειά ά- γάπη της... Στο τέλος, την έκέλευσε να τού γράψη μια λέξη. Ναι, έστο και μια απλή, άπλοῦστατη φιλική λέξη, που σαν χάδι άγ- γελικό θά κατέβη στην καρδιά του και θά της γλυκάνη άπαλά τον μεγάλο της πόνο...

Μ' αυτά πείρουν τά λόγια τέλειωνε τό μοιραίο εκείνο γράμμα.

Κι' όταν ύστερ' από τρεις μέρες έπαυ- νε στά χείρια του έναν μωβι φακέλλο, κ' άνεγνώριζε πάνω σ' αυτόν την λεπτό της χαρακτήρα, λίγο έλειψε να φωνάξη τρελλός πια από την μεγάλη του χαρά... Μά σαν ά- νοιξε με τρεμάμενα χείρια τον φακέλλο για να βγάλη από κεί μέσα τό... δικό του γράμ- μα... Τί σπαρταγός, όέε μου! Σάν να βου- δάθηκε με μιάς... Από τό σόμα του δεν βγήκε ή παραμικρή κραυγή. Μόνο μια γλω- μάδα θανατερή άπλώθηκε στο πρόσωπό του και μαζί, αισθάνθηκε έτσι άπότομα να τού λυγίζουν τά πόδια, σαν να τού τάχαν σπά- σει με δύο μεγάλα σφυρία... Έπεσε άρρι- σμένος στο κρεβάτι του κ' εκεί, άρισε πια δόραση τά δάκρυά του να τρέξουν πικρά, πῶ- ρινα...

Εκφονικά, σηκώθηκε άπότομα. Στα μάτια του καθρεφτιζόταν καθαρά τώρα ένα παρ- άξενο φῶς... Ντύθηκε διακριτικά και βγήκε έβω. Ήθελε, πῶν νύχτας, να πῶν ένα γύρο ως τ' αγαπημένο του δάσος, ν' απο- χαίρεσθῇ για στενήν σορά τ' αγαπημένα του μέρη...

...Νατος τώρα, που με μιάν άπεράντα θλιμμένη έκφραση στο γλυκό του πρόσωπο σιωπάζει μπροστά στην άπαικτική θεοσοῦλες με τά χείλη, σαν χαθίματα πνευ- κακία. Πῶς και πῶς φῶδες έδῶ... μά δεν μπορεί να πῶσῶσῇ, τά χείλη του τρέ- μουν, τρέμουν, και τά αυτιά γίνονται θολά πάλι... Φεδγοντας βγάει τό καπέλλο του και κάνει πῶν κατ' τους κορμολιστές, σαν για αϊώνιον άπομνηστεισμό. Άντίο... Άντίο... Όταν πια τό λυκόφως άρχισε να απλώνεται γύρω του, σηκώθηκε άπτά και σκυφτός πῶ- ρε τον δρόμο πῶς την πόλη, πῶς τον θά- νατο...

Όταν έφτασε στο σπίτι του είχε νύχτω- σει πια. Μά ή καρδιά του τώρα είναι ήρε- μη, δεν γυμνάει σκέδῶν, δεν ελίσσεται πια τίποτα! Και στο πόσωπό του έχει απλωθῇ μιά τόσο τραγική γαλήνη... Ρῶσω τῶς, πῶ- τῶς πυκνό, Δέν άπῶε φῶς. (Ψ, πῶς ά- γάπη ένομιθε τώρα για τό σκοτάδι!)

Ήθε έλγόντας ως τό γραφείο του τάνοιξε, κ' έβγαλε από κεί τό αγαπημένο του μικροσκοπικό πιστόλι που τόσο κορόβι- θά τούδνε σε λίγο την πόνητη γαλήνη... Κράτησε στην καρδιά, και για λίγες στιγ-μές γαίδεψε άπαλά τό κορμ του άσάμ. Τό χέρι του δεν έτρεψε όύλοῦν... Τό σῆκωσε άργά, έστρεψε στήριζε την καννίη λίγο πιο πάνω από τό δεξί του αῖνι, και πίεσε δυνα- τά την σκανδάλη...

ΜΙΜΗΣ ΘΑΛΑΣΣΙΝΟΣ

ΣΤΕΡΝΕΣ ΝΟΤΕΣ

Έσθοναν, άργά κ' άδυσώπητα, κ' ή λί- γες ακόμα δυνάμεις της Μαιρης. Τό σαρά- κι της άρρώστιας της κατέτρωγε μέρα με την μέρα τά σπλάχνα. Της άφάνιζε την όροσία και την γοητεία των πρωτιών δελ- γήτων της. Την άφινε ένα πτώμα πιά, κτρινιάρικο, ισχνό, άξολόπητο.

Τόβλεπε αυτό ή Μαιρη. Τό καταλάβαινε. Μά τί μπορούσε να κάνει; Η άρρώστια είχε προχωρήσει τρομερά, θανάσιμα. Τίποτα πια δεν μπορούσε να σταματήσει την καταστροφή που έφερε στην άμοιση νέα...

Έτσι κάποιο βράδυ γενοποριάτικο, ή Μαι- ρη προαισθάνθηκε πως την ζύγωσε πιά πάρα πολύ ό θάνατος. Ένοιωσε, σαν μια ριγλή κουάδα, τό άγέροχο κάλεσμα του. Κι' αϊ- σθάνθηκε μιάν άπεράντη παραινυσία σ' όλο της τό κορμάκι, μια πελώρια κόρυση, μιάν εξατλήση γαγγανία. Καθώς ήταν έκπλη- μένη στο παρθετικό κρεβάτιό της, άνοι- γόκλεισε φροσμένη τά θαυλωμένα και σκυρά μάτια της κ' άνατράχτηκε σπα- σμωδικά, σαν ναθελε να διώξη έναν κακόν εφιάλτη. Ή ματιά της, θαμνί, πήρε όλα τ' άντικείμενα της καμαρούλας της και τ' άν- τίκρισε σαν σε όνειρο... Στο ολοκαίνουργιο πιάνο της, τό πτυμένο με της πρώτες σκιές της νύχτας, σταμάτησε και τό κύτταξε ω- ρα πολλή.

Άχ! αυτό τό πιάνο, που στεκόταν εκεί, στην γωνιούλα, σιωπηλό και θλιμμένο, πῶς φαίνόταν να συμπονή την κορία του, να συμ- υερίζεται την τραγική άγωνία της! Συγγενίζοντας όσες δυνάμεις της άπό- υειναν, σαν ένας ναυαγός που παλεύει με τά λυσσασμένα κύματα, ήθελε κοντά του, σαν σε σανάδα σωτηρίας. Ήθελε να τό άπομνηστεί- σῇ στεφνά. Νά τό ευχαριστήση για όλην έ- κεινη την μικροβία ζωή που πέθαναν μαζί... Κάθισε, σαν φάντασμα, σε μια καρέλλα, τό γαίδεψε τρυφερά κ' άγαπημένα, κ' άρχισε να πιέζει τά πλήκτρα του.

Μέσα στην νυχτερινή σιγαλιά ξεπήδησαν ζωήρες ή νότες. Αντήχησαν σαν άνήκουστα λόγια παρρηγῶν, που ποτέ δεν είπώθηκαν, σαν άνεκπλήρωτοι έρωτικοί καίμοι, έπῆμονοι, κ' άγωνιώδες, σαν βόλυντα λυγμοί, σαν πέν- θιμοι άντίκλαιο μάστιγες, που ξεπροβάδισε νεκρό... Αίγιο-άγιο, δαυλῶν, δαυλῶν, γίνοντοσαν χειρῶρες ήτων, που μακριασε- να βούζει, τρεπα πάλι χαμηλώνει, άπά- λων, γίνοντοσαν γαίδαρες, ήρεμα, όποση ανάλαφρα σιγαλά, ξεψυχῶσαν, έσθοναν, κυ- στικά θαρρείς, όπως σδύνουν ή στρογγύ- α νυαλαπές του ήλιου... Κι' έστράζαν δάκρυα καρτά μες στην ψυχή της. Της την πλημ- μούσαν ή έναν άγρο πόνο—κ' έσθοναν σε λίγο, με την άπέραντη, την βαθιά και μεγαλόπρεπη αρμονία τους, να τον διώσουν να τον απαλύνουν... Κι' έμοιάζαν σαν στε- νά άποχαριστισμοί προς την μεγάλη ζωή, σαν πρωτάγοντα μαρτυρία μιάς ζωοδίας, πῶςευσε για πάντα—μιάς ζωοδίας που έκέλευσε μάταια, να κρούσει πίσω στά σκο- τεύα του θανάτου, τον σκληρό κ' άειμι- χρο Χάρο...

ΝΙΚΟΣ ΤΡΕΛΑΣ

—□□—

ΣΤ' ΑΚΡΟΓΙΑΜΙ

Άσπρη αναλωτό παντού έγύθη απ' τό φεγγάρι που άποκοιμήθη στην ουράνια άσπερήν άγκάλη, κ' άσπῶσε και κίμα κ' άχρονιάλι...

Κι' ως έστρεψα και σ' είδα—δ' θεό βράδυ!— μες στα καλλιά σου τά γούσα, σαν γάδι μιά άγτίδα σενγαριού ήθε να παίξη, και γούσα, φωτισέφρανο είχε πλάσει...

Β. Π.

Γαίτρο/βαί

Μ. Π. Θεσσαλονίκη. — Η κατάστασή σας, ως τουλάχιστον μου την παρουσιάζετε, δεν πρέπει να σας ανησυχεί διόλου. Απαιτείται όλη καλή θέληση και επίδοσή σας στον τον έαυτον σας. Αφίστε κατά μέτρον τους ρεβασμούς και τας φαντασιώσεις αναπαυσάσας και γίνετε πρακτικός και κοσμικός.

Σας συνιστώ το κατωτέρω φάρμακον από το οποίο θα λαμβάνετε δύο κολλησάρια της συνάσης ημερησίως στο μέσον εκάστου φαγητού:

Bromure de sodium) 4 gr.
Bromure de potassium) 4 gr.
Chloral 1000 gr.
Eau 4 gr.

Εάν όσον σας είναι εύκολον κάμψετε μερικά ενέσεις Tetrastenol κάθε βράδυ δέ, κατά την ώραν της κατακλίσεώς σας κάμψετε μίαν ενέσιν με οινόπνευμα κοινόν. Μετά παρέλευσιν ημερών λάβετε τον κόπον να μου ξαναγράψετε.

Ζ. Φ. — Δεν δύναμαι δυστυχώς να σας ικανήσω επί ζητήματός τοιαύτης φύσεως.

Βολιωτοπούλου. — Δεν είναι διόλου λογικόν αυτό το όποιον σκέπτεσθε. Μου φαίνεται δε περίεργον, πως εσείς, μία υγιεινή και συνετή γυναίκα, κάμψετε σκέψεις τας όποιας μόνον δειλοί και μικροί άνθρωποι δύνανται να κάμωσι. Αντιρροώσατε με θάρρος την ζωήν και εστέ βεβαία ότι θα υπερπρήσσετε κάθε εμπόδιον, έστω και το δυσκολότερον.

Διά να σας δώσω την συμβουλήν μου επί του προκειμένου θέλω να μου γράψετε λεπτομερέστερον, αναφέροντάς μου ηλικίαν, επάγγελμα, βάρος, κτλ. Εάν σας ήτο εύκολον να εκάμψετε μίαν ακτινοσκόπησην, την οποίαν να μου αποστέλλατε, προθύμως θα μπορούσα να σας πω περί τίνος ακριβώς πρόκειται και τί δέον να κάμψετε διά την θεραπείαν σας.

Πάντως μέγιστον άρχιστε μίαν θεραπείαν κάμψετε μερικά ενέσεις Calcium Sandoz ενδοφλέβιως. Θα σας ώφελουσαν ύπερβολικά. Περιμένω επιστολήν σας.

Π. Π. Π. — Το φαινόμενον αυτό είναι ύλως φυσιολογικόν. Μην σας τρομάζει λοιπόν εις ποιοτον βαθμόν. Ουδείς έχει οδηγηθή από την αίτιον αυτήν εις την φυματίωσιν. Ακολουθήσατε λοιπόν και σεις την φυσιολογικήν όδον και εστέ βεβαία ότι θα υποχωρήση χωρίς φάρμακα και αμφιβολία μέσα. Έχετε ως άρχήν σας ότι δεν επιτρέπεται σε ανθρώπους φυσιολογικούς να παραμελούν καθήκοντα που όλα ανεξαιρέτως τα όντα της φύσεως εκτελούν.

Ι. Κ. Α. Μ. — Ακολουθήσατε τας συμβουλές του συναδέλφου μου ο οποίος σας έζητάς. Η ύπερκόπωση επιφέρει πολλά ανεπαρκήματα κακά. Χρειάζεσθε απαραίτητως ανάπαυσιν. Εάν θέλετε υποψήστε να με πάρετε εις το τηλέφωνον Δευτέραν, Τετάρτην, Παρασκευήν από τας 9—3 1/2, εις το Σανατόριον Μελισσίων Πεντέλης.

Απόκληρον μαθητήν. — Αν και δεν μου καθορίζετε επακριβώς την ηλικίαν σας, σας κατατάσσω εις την πλέον επικίνδυνον καμπήν αυτής.

Δι' αυτό, δέον να γνωρίζετε ότι η κατάστασις σας δεν είναι παθολογική αλλά απολύτως φυσιολογική. Μην σκέπτεσθε πάντως πράγματα που δύνανται να εξάψουν την φαντασίαν, ή όποια στην ηλικίαν σας είναι πολυετής. Ακόμα, αποφεύγετε τας γαργαλιστικά αναγνώσματα και κάθε άσμενον θέαμα.

Λαμβάνετε καθημερινώς από ένα σκονάκι: Lupuline ο.ιο το βράδυ πρό της κατακλίσεως.

Ακόμη κάμψετε μερικά ενέσεις στρουγγίνης των 0.002.

Φ. Η. Χ. — Ακολουθήσατε την συμβουλήν ην έδωκ εις τον απόκληρον μαθητήν άνωτέρω.

Πτωχό παιδί. — Είναι ανάγκη να σας ιδώ προσωπικώς, διά να σχηματίσω γνώμην επί της καταστάσεώς σας και να σας

δώσω τας απαιτούμενας συμβουλές. Δεν θα υποβλήθητε εις καμμίαν δαπάνην.

Ασθενή. — Διά ν' απαλλαγίτε από την έλεσιν αυτήν άνθύνειαν, ως την όνομάζετε, αν και εγώ δεν την χαρακτηρίζω ως τοιαύτην—ακολουθήσατε την εξής διαίταν:

Αποφεύγετε τας ζυμαρικάς και τας πάστες. Μην πίνετε πολύ νερό και τρώτε όσον δύνασθε περισσότερα ξυνά. Κάμψετε άκόμη γυμναστικήν τακτικά άρχίζοντες από 10 λεπτά και φθάνοντες την μίαν ώραν.

Α. Π. Φ. — Βοίσχω ότι με κολακεύετε με τό γράμμα σας και δι' αυτό σας εύχαριστώ πολύ. Έκείνο το όποιον μου έκαμε κατάπληξιν είναι ή γνώμη των δύο άναφερομένων στην επιστολήν σας προσώπων, ή όποια είναι άπόλυτως αντίθετος με την ιδίαν μου.

Η άποχή δι' έμέ είναι κίνδυνος και μάλιστα με συνεπείας, όπως την νευρασθένειαν και άλλας παρομοίας καταστάσεις. Εγώ έπιμένω εις την συνοχήν, την φυσιολογικήν όμως και ή όποια δέον να γίνεται λογικώς πάντοτε και εν μέτρον. Ουδείς δύναται να παύσθαι τους νόμους της φύσεως άνευ συνεπειών, μία εκ των οποίων είναι και ή δυστέρα φύσις, δηλ. ή έξις, ή όποια ως γνωστόν επιφέρει έλθεθρια αποτελέσματα.

Φώτην. — Όρολογά. — Διά να σας δώσω συμβουλήν πρέπει να έγω λεπτομερή περιγραφήν της καταστάσεώς σας. Πάντως μέχρι όπου μου ξαναγράψετε κάμψετε την κατωτέρω προχείρον θεραπείαν:

Διαλύσατε μία κουταλιά μαγειρικού άλατος εντός ήμισιας άκας ύδατος το όποιον θα βράσσετε. Όταν κρυώση λαμβάνετε όλίγον στην παλάμη σας και κάμψετε εισροήσεις και εκροήσεις. Αυτό να συνεχισθή επί μερικάς ημέρας. Κατόπιν μου ξαναγράψετε.

Κ. Α. Λού. — Η άνακμία απαιτεί καλήν τροφήν. Πολύ ώφελει το όμο σπλάχνι κτυπημένο με αυγό. Επίσης άρχισατε μερικάς ενέσεις.

Τό ζήτημα του τοιχώματος είναι, όπως διαβλέπω από τα γραφόμενά σας, οικογενειακόν. Πάντως ουδείς λόγος άνησυχίας ύπάρχει.

Πάσχουσιν ύπαρξιν, Χανιά-Κρήτης. — Να εξακολουθήσετε τας σταγόνάς όποιας σας υπέδειξαν οι θεράποντες ιατροί σας. Να κάμψετε άκόμη μερικάς ενέσεις: cacydylate de strychnine. Τα ντούζ ή σας ώφελοσάν εξαίρετικά. Φροντίσατε την ώρα που σας έρχεται ο πόνος να προσηλώνετε τον νου σας κάπου άλλω. Μπορείτε να λαμβάνετε και μίαν άσπιρίνην.

Εναν άναγνώστην. — Ένταύθα. — Τό λουτρό θα σας ώφελήσουν μονάχα τον χειμώνα. Πολύ καλή ή γυμναστική και ένδεξιμένη για την περίπτωσιν σας. Έκείνο όμως το όποιον θα σας ώφελήση εξαίρετικά είναι μία καλή διαίτα. Τρώγετε λιπαρά φαγητά και παντός είδους πάστες. Κάθε πρωί πίνετε νηστικός ένα ποτήρι νερό.

Μαθητήν. — Παντελής άποχή από λιπαρά φαγητά και πάστες. Τρώγετε ξυνά, κάμψετε γυμναστικήν, μακρουδούς περιπάτους και άποφεύγετε τό πολύ νερό. Διά τό ζήτημα της τοιχωπώσεώς σας άναμένω λεπτομερείς συμπληρωματικές πληροφορίας, διά να σας άπαντήσω.

Κ. Α. — Απογοητευμένον. — Είναι έ πολύτος ανάγκη να έξισταθή ή σταγών διά να σχηματίσω γνώμην επί της καταστάσεώς σας. Εάν είναι υπόλειμμα προηγηθείσας παθήσεως τότε τα πράγματα λαμβάνουν σοβαρωτέραν τροπήν και θα πρέπει να ληφθούν και άσπλητρα μέτρα. Έχετε ύπ' όψει σας ότι διά κάθε ένδεχόμενον άτύχημα θα έσθε σεις υπαίτιος.

Μίαν Μάν. — Τό ότι ή ζέστη σας άδυνατεί δεν πρέπει διόλου να σας άνησυχή, καθότι είναι φυσιολογική συνέπεια. Πάντως έπειδή παρπαρνείσθε πάρετε ένα μπουζιλί Spero από τό όποιο θα λαμβάνετε ένα ποτηράκι του λιχρέ ένα τέταρτον πρό του φαγητού.

Γαίτρος Γ. ΓΟΥΡΑΣ

Ε. Φ. Ε.

ΕΝΩΣΙΣ ΦΙΛΩΝ «ΕΒΔΟΜΑΣ»

Ο ΔΗΓΙΑΙ
ΔΙΑ ΤΗΝ 6η ΕΚΔΟΜΗ ΤΗΣ Ε. Φ. Ε.
ΣΤΑ ΣΕΛΙΝΑ

Καθίσταται γνωστόν προς ΠΑΝΤΑ τα μέλη της Ε. Φ. Ε. Άθην—Παρίσι—ή όη κατά σειράν έκδοσή της Ε. Φ. Ε. ή γίνη μεθαύριον ΚΥΡΙΑΚΗΝ 21 τρέψας στην γραμμήν τοποθεσία ΣΕΛΙΝΑ 21 άτυποπλίου ειδικώς ναυλοθέντος.

Αγλώσεις συμμετοχής μέχρι τέσσαρος σημείων, Παρασκευήν 19 το.

Οι έκδρομοί θα συνεκτεθούν την ΚΥΡΙΑΚΗΝ, 21 τρέψας, ημέραν της έκδοσεως 7 1/2 άκριβώς έμπερσιν του κεντρικού Όρολογίου στον ΠΕΡΙΟΛΟΝ, πωλούνται γίνη ή αναχώρησις στις 7 1/2 κριβώς.

Τό εισιτήριον μετ' επιστροφής ώδήν κατ' άυτον εις 20 δραχμάς.

"SCANDALE"

Είτε ή νέα κολώνια Ε. Νικολάου, της άδοας ή πόλης ή ησπασιν από της Τουνίου.

Η μεγάλη μας πεύρα, ή έπιμελής μελέτη και ή χρησιμοποίησις άριστων ύλικών δια την κατασκευήν της άνω κολωνίας, μάς έπαρουν να είπαμεν ότι ή κολώνια "SCANDALE",

είνε έφάμιλλος της κολωνίας του έν Παρισίους οίκου CARON.

Πωλείται εις τας Μυροπολείας «Νικολαίδης».

Όμοίως συνιστώμεν τας κολωνίας, παραγωγής μας HERMES-STREET και RUSSE.

ΟΣΟΙ

βασανίζεσθε από νευραλγίας, δσφυαλγίας, ισχιαλγίας, πόνους των πλευρών, και ολασθήποτε άλλης φύσεως πόνους ρευματικούς, αρθρικούς, κτλ.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ την Θεραπείαν εις το νεώτατον Ιδιοσκεύασμα

ΠΑΥΣΩΔΥΝΟΝ

ΧΡΗΣΙΣ: Έντερνείως διαφαρί άπό ή τό πολύ δις της ημέρας.

ΠΡΑΞΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

Κεντρική Άποθήκη:

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ ΣΑΝΤΡΑ

Όδός Αίλιον 95—ΑΘΗΝΑΙ

Μεταξύ μας

Γ. Βραχμωρίτην. — Δεν λέει τίποτε άπόλυτως. Προηγουμένον σκίτσον χωρίς καμμίαν σοβαρότητα άίσωσιν, Αύγουστίνον. Δημοσιεύουμε έδώ την άογή του διηγήματος σας «Ένα σφάλμα» και σας λέμε ειλικρινώς πως κάνετε άσφαλώς... αέγχα σφάλμα να τό γράψετε.

«...Ηούλια. Απ' έξω άπ' τό παράθυρο έκαίρο ακούγεται, καί μάτια της δόσης κατακόμην προβάλλουν πίσω από τό δίχτυ μάς άκκιλάς. Σκόνη! Η άνησυχία της έστράμψε, τή σκεπτενά χαμόγελα βαρύνον διαβάτου, διακρομένη ψύχρα, χαμηλό στεναγμοί τού έέρα, πονεμένος τοιγύρας παλιού έύλου. 'Ό! δέλι. Κιτώ μέσ' τό δωμάτιο τα χάμπια των σκιών, λαγούλεω τούς δρόμους των ήτων. Τι μυστήριον! Νά! Αύτη ή στιγμή τό φως! άπρόσδοκον θορόδει.

Η. Τριλλίαν. Καλό. — Αελλά. Τό ένο και σέ σας. — Αέξ. Ν. Προχέρο-γραμμένο και χωρίς νόημα. — Φ. Κυκλαμίσω. Σχετικά καλλίτερα τα πεζά σας με όη και δημοσιεύματα. Περιμένουμε κάτι καλλίτερο. — Κ. Κ. Κ. Μην μάς στέλνεται άλλη φορά ξένα πράγματα για διχά σας. — Κ. Διχομηνά. Δυστυχώς οι στίχοι σας μάς έφτανε τελείως άσυνκίνητους παρ' όλο που τους προλογίζετε με την έξη κατακοπή: «Αλοιποι... Τό νου σας...» Αέγχα. Και νίπτε τας γήρας μου εαν Σμαθή Τη... Μ. Κυρία. Καλά, θα δημοσιεύσω. — Μ. Τζεράκη. Υστερεί πολύ από άλλα προηγουμένα σας. Γιατί; Μην διάσθε. Για την «Έρε» θα διαβάσετε στενικά στην ειδική στήλη. — Α. Παούρη. Ο εύθιμος διάλογος που μάς στείλατε θαύσει ένα παρθέον γαλλικόν. Πως συμβαίνει αυτή ή σύμπτωση; — Γ. Ίωάννου. Καλά. — Αντ'ελίνα. Ξαναγράψατέ το με περισσότερη προσοχή. — Α. Δράνιαν. Οι στίχοι σας άκρετά καλοί έλλά όχι καί τόσο για να δικαιολογούν την δημοσίευσή τους. Μην κοινοτυπείτε. Προσθήστε να ξεφύγετε άπ' τή συνηθειάνα καλοήσια. — Γ. Σαορήν. Σχετικά καλλίτερο τό «Βελούχο» όχι όμως και δημοσιεύσιμ. — Ι. Μακρίδην. Μην αντιγράφετε. Ένας νέος τουλάχιστον πρέπει γάλη περισσότερο σεβασμό προς την έργασία των άλλων και πρό παντός προς τον ίδιο τον έαυτό του.

— Ν. Ηρό. Ίσως. Κιλό. — Β. Π. Καλά. Προσπαθήσατε να ένοιχτήτε σε άνώτερα πράγματα. Αύτα που γράψατε καλά κι' άνοχα, μά όχι κι' αυτά που σπινετις πως μπορείτε να γράψετε μία μέσα. Σας τό εύχαίσατε μ' όλην τήν καρδιά. — Γ. Α. Κάνετε πολλές έπαναλήψεις και γενικά τό σύνολο δεν είναι άρτιον. — Γ. Σάκ-δην.

Μερικοί καλοί στίχοι, γενικά όμως τό ποίημα σας ύστερεί. — Κ. Λεύκαν. Τό ίδιο και σέ σας. — Θ. Κυδωνιάτην. Προηγουμένον και άσύνδοτον. — Π. Χρονίδην. Αψυχολόγητον και σέ πολλά σημεία τελείως ακατανόητον. Προσέξτε ειδικώτερα την όμοιομορφία του λεκτικού σας. — Στ. Ρούσ. Καλό μόνο τό ένα. — Δ. Προβόν. Διαβάσατε μίαν στιχογραφική. — Ν. Ραγιάν. Και σέ σας τό ίδιο. — Ανζέλ. Διορθώσατε τή μετοχή των στίχων σας, γιατί είναι λαθολογική σε πολλά σημεία. — Αελλά. Τό «Έταν Μάη» άνεπιτυχές. — Σ. Καρμέλην. Τό τελευταίον σας δεν μάς ίκανοποίησε. — Κ. Μένην. Διαβάσατε προς τό παρόν και έπιμεληθείτε τό στίχο σας... — Σ. Βαλαορίτην. Ρηχό και κοινότυπο. Μην προηγουράστε. — Ραυόν. Τό ίδιο και σέ σας. Διορθώσατε τό λεκτικό σας. — Ι. Σαορήν. Σχετικά καλλίτερο ή «Παράκληση», όχι όμως και δημοσιεύσιμ. — Π. Κλ. Δεν λέει δυστυχώς τίποτε. Κοινή και στή θεματογραφία χωρίς καμμίαν άνώτερη πνοή. — Γ. Παπαγεωργίου. Καλό. — Μ. Θαρμάνον. Κάνετε πολλά μετρικά λάθη που πρέπει να τα προσέξετε και να τα διορθώσετε στο μέλλον. Αν θέλετε να παρουσιάσετε ένα σύνολο άρτιον. — Έλεονώραν. Κοινότυπο και χωρίς έισμό και συνοχή. Μην προηγουράστε. — Ν. Τρέγαν. Δυστυχώς άκόμα δέ μάς έγινε βολατό να διαβήσμε τόσο χώρο για δημοσιεύσεις διηγημάτων. Πάντως τό πεζό σας δεν είν' άσχημο, ύστερεί όμως άπο προηγουμένα σας. — Χ. Σπαντιδέαν. Ός θέματα και τα δύο πεζά σας καλά, τ' άδικεί όμως ή πρόχειρη εκτέλεσις. Προσέξτε λίγο την ορθή σας. Την βόσκονα πλάσσει. — Ι. Παπαδημητρίου. Καλό.

— Α. Ναλαίθοδ. Δεν φανταζόμαστε να πιστεύετε στα σόδα πως τό «όρου» μπορεί να ριμάρη με τό «ουαλό» μου. Άλλά κι' αν τό πιστεύετε, έμείς έχουμε αντίθετη γνώμη. Φροντίστε να συμβουλευθήτε μία στιχογραφική. — Ν. Αέλ. Τό στόμα, πιστέψατέ μας, δεν άπίνει δοκόν. Μπορεί να «άνη» να «ψιθύριση», να «λέρη», για να πιάνη

δμως θάρσπε γάλη γέλια! — Φαέθωνα. Μεταγίρισε λέξεις και φράσεις άταίριαστες προς τό άλλο καίμενο «ό νέος έφηβος άπό στίχοις άνάδει» ή «ό νέος χρόνος ό λαμπρός με τας κινουόγια κάλλη» ή «ή όμη άκάθεκτη» ή «άνακουρίστηκα». — Επίσης κι' ο στίχος των τραγουδιών σας πολύ πλάσσει. Τού λείπει ή αρχιτεκτονική και ό ρυθμός, που άποτελεί την βάση της στιχογραφίας. — Μ. Λαορίτινόν. Κι' έσας ό στίχος σας έλαττωματικός. Δεν άρκεί πάντα να θγάινη μία διορθωτική έξισ σε κάθε άράδα. Χρειάζεται και ή όλη αυτή άράδα να είναι ρυθμικά και μετρικά άρτια. Διορθώσατε αυτά τα έλαττωματά σας γιατί δείχνετε να έστε άρκετή έστωερισκότητα, και είναι κοίμα να την άρίστε άνακαταλετή ή κακή εκμεταλλευμένη. — Άρως. Σ. Ν. Δημοσιεύσιμ έδώ δύο τετράστιχα από την «Άγάπη που άπικρατεί (;)» σας, για να μάς πητε εσείς αν θάταν σωστό να εγκρίνομε τέτοιον τραγέλαφο:

«Πάω κι' έγώ ό άμοιρος, πάω κι' έγώ όπ' πόθος να έύρω, ό καταρκάενος δύο μαυραμάτια όπου άγαπώ.

Τα μαυραμάτια όπου γηρεύω! Τρέλουμε δι' αυτά πεθώνω! Ψάχνω, γρηίζω, μά δεν τα βρήκα! Μά, πόσο πονώ, όσπου να τα βρώ.

Κωβάδην. Βγάξτε από την «ακαλώς» κι' έπύρομα ακαλώςον. Πας όλη μας δμως την... καλώςον δεν δικαιολογούμε τον νεολογισμό σας. Άλλωστε και έλο μαζί τό τραγούδι σας είναι τεχνικά κακό και ρητορικό στο δάθος του. Διαβάσατε ποίηση. — Ι. Φεργαδίου. Άπ' έλο σας τό τραγούδι καλό μόνο τό πρώτο τετράστιχο και τό δημοσιεύσιμ έδώ:

Πηγαίνω στρατί στρατί τό μονοπάτι δίπλα στού τρανίου της αύδεις ράγες κλαψάρικα τα δένδρα και οι βάτοι μουμουρίζαν θαρρείς πηγές χαδάγες.

ΤΣΑΝΤΕΣ - ΓΑΝΤΙΑ - ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ

καθαρίζονται και βάφονται εκ νέου εις οίουσδήποτε

νέους χρωματισμούς· θελήσετε εις τό Ηλεκτροκίνητον

Γερμανικόν βαφείον Δερματίνων ειδών

ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ 25^α Β' ΟΡΟΦΟΣ

με τας παγκοσμίου φήμης Γερμανικά χρώματα Cetna

Η έργασία του Έργοστασίου μας ήγγυμένη.

FLY-TRAP

ΘΑΝΑΤΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ

Αρωματικόν έντομοκτόνον

Έφολοδρείει: Μύγες, κουνούπια, κορίους, γύλους, κατσαρίδες κτλ.

ΤΖΟΥΡΟΣ - ΚΑΡΡΑΣ & ΕΙΑ ΠΑΤ. ΑΓ. ΘΕΟΔΩΡΟΝ 9

ΛΕΜΟΝΙΑ ΦΘΗΝΑ

Η ΟΙΤΤΡΟΝΙΝΑ, βγαλμένη από τας φρέσκα

λεμόνια τας άντικαθιστά τελείως.

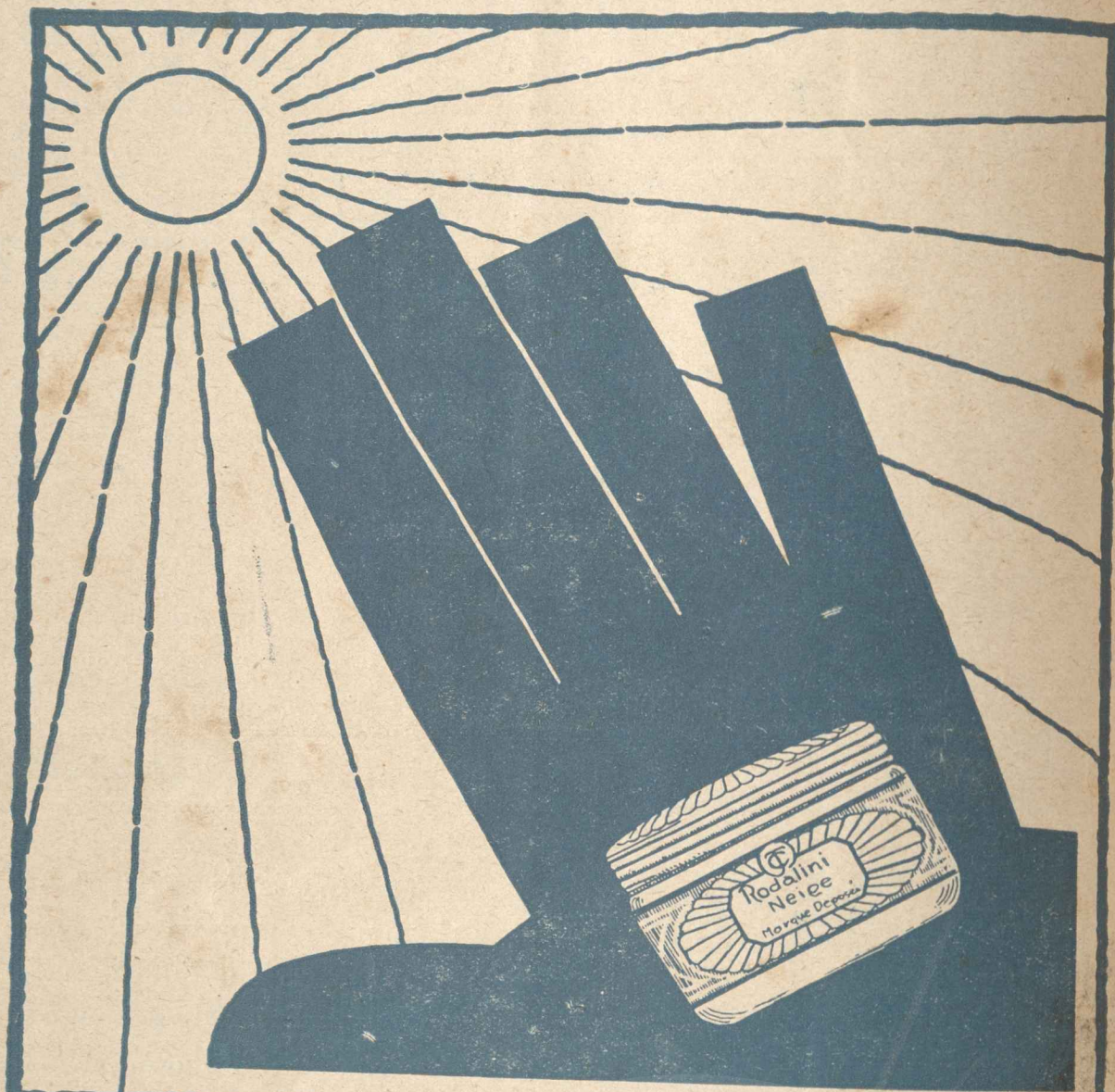
Ένα πακέτο Ισοδυναμεί σχεδόν με 20

λεμόνια.

Πωλείται στη μεσογειακή Φαρμακεία προς δραχ. 7.

Κεντρική παρακαταθήκη: Φαρμακείον

ΜΙΝΕΡΒΑ, Οδός Σταδίου 15.

ΗΛΙΟΣ ΔΥΝΑΤΟΣ
 Η ΜΟΝΗ ΠΡΟΦΥΛΑΞΙΣ, ΚΡΕΜΑ
Rodalini Neige